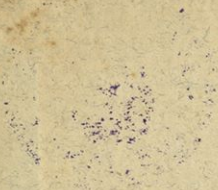

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

45009

1.

F
G.
P
1.
27

Šmarnice

aše ljube Gospé presvetega Serca.

Svojim udom

dá

Družba sv. Mohora.

Spisal

Janez Volčič,

duhoven Ljubljanske škofije.

Z dovoljenjem visokočastitega Kerškega knezoškofijstva.

---

*

1879.

Natisnila tiskarnica družbe sv. Mohora v Celovcu.

45009

45009

FLC 1990/1951

I. Del.

Vvod.

Š m a r n i c e.

„Šmarnice Marijine“, nam toliko priljubljena beseda! Kaj so „Šmarnice Marijine“, kdaj in kako so se začele, to vémo. Saj se pobožen Slovenec rad vsega dobrega poprime. To pobožno opravilo pa se nam je toliko priljubilo, da le težko čakamo vsako spomlad lepega Marijinega mesca. Zato pa tudi letos obilno se zbirajmo pred lepo ozaljšanim Marijinim altarjem; prinašajmo jej dišečih cvetlic, pokladajmo jih k njenim nogam; prižigajmo bele sveče v njeno čast; poslušajmo zvesto imenitne resnice in tudi mične prigodbe, ktere nam bodo kazale, kako mogočna je Marijina prošnja tudi dan današnji. Vendar naj precej omenim, da vsi zgledi, kar jih bote v teh bukvicah brali ali brati slišali, in vse milosti, čudežne reči in ozdravljenja, kolikor še niso od cerkve poterjeni, imajo le človeško veljavo, ter so zapisane le v zmislu cerkvenih določil sploh in posebej papeža Urbana VIII.

Ne častimo pa Naše ljube Gospé presvetega Serca le zunajno; prizadevajmo se, da bo to naše češčenje resnično; zato bomo premišljevali resnice, ktere nam zamorejo pomagati, da svoje serce vedno bolj in bolj čistimo, vedno bolj in bolj pripravljamo, da bo zmiraj bolj podobno neomadežanemu Marijinemu Sercu in tako vedno bolj vredno, se enkrat skleniti s presvetim Sercem Jezusovim.

Tedaj naj bo namen teh „Šmarnic“, da našo ljubo Gospo počastimo s tem, da svoje serce po njenem zgledu očistimo, ter ga po njenih maternih rokah Jezusu samemu posvetimo. Vsak naj jo pa še posebej kake milosti prosi.

Saj ima vsak kako britkost ali nadlogo, ki mu teži ubogo sercé, naj bo že dušna ali telesna. — Marsikdo ima pa še kako dolžnost do bližnjega, ktere ga vidi v dušnih in telesnih potrebah. Starši prosite za otroke; otroci za starše; bratje in sestre za svoje. — Ne pozabite, da vsak za kako posebno milost prosi. — (En zdihljaj k naši ljubi Gospej presvetega Serca prosim za me, ki sem te „Šmarnice“ nabral.)

Pred premišljanjem.

(Po okoljščinah časa.)

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!
(100 dni odpustkov. Pij IX.)

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas! (100 dni
odpustkov. Pij IX.)

Češčeno bodi sveto in neomadežano spočetje De-
vice Marije!

Čast bodi ... Oče naš ... 4 Češčena si Marija.

(Tako se ta Marijini roženkranček trikrat ponovi. 300 dni
odpustkov. Pij IX)

Pod tvojo pomoč pribežimo, o naša ljuba Gospa
presvetega Jezusovega Serca! Ne zaverzi naših pro-
šenj v naših potrebah, temuč reši nas vselej vseh
nevarnosti, o preslavna zapovednica presvetega Serca
Jezusa, tvojega Sina. Amen.

~~~~~

Po premišljevanji.

(Po okoljščinah časa)

Spomni se, o naša premila Gospa presvetega Serca! svoje materne moči, katero imaš čez Serce svojega prečeščenega Sina. Poln zaupanja do tvojih zasluženj, pridem tvoje brambe in tvoje pomoči prosit. O prečastna zapovedovalka Jezusovega Serca, ki je neusušljivi studenec vseh milosti, in katero nam ti po volji odpirati zamoreš, da naj razlija nad ljudi vse zaklade svoje ljubezni in usmiljenja, luči in zveličanja. Prosim te, dodeli mi milost, za katero preserčno zdihujem . . . . Ne moreš, o ne moreš mi odreči, in ker si moja Mati, o naša ljuba Gospa presvetega Serca! zato milostno sprejmi mojo prošnjo, in dobrotno usliši me. Amen.

M o l i m o.

O Bog! kateri si v slavo svojega usmiljenja in v zveličanje naših duš neomadežani Devici Mariji dodelil toliko neizmerno moč čez Jezusovo Serce; prosimo te, dodeli nam po njeni priprošnji milost, v tvoji ljubezni živeti in umreti, po ravno tem Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

---

1. dan.

Serce človeško.

Dobro dete, ki resnično ljubi svojo mater, razveseljuje kadar in kakor le more svojo preljubljeno mater. Ako se o pomladanskem času sprehaja v prenovljeni naravi, in ve, da mati lepe cvetlice rada ima, naterga si šopek najlepših cvetlic, ter jih v otroški ljubezni svoji dobri materi poda. In mati jih vesela sprejme, ker prijetno dišijo, pa še bolj zato, ker jih je nabrala resnična ljubezen, in zato otroka še raje ima. — Mi vsi smo otroci Marijini; saj smo se zopet zbrali pred njeno ozaljšano podobo. Mi vsi jo preserčno ljubimo, spodobno častimo; in da se ji prikupimo, natergajmo tudi mi novih cvetlic, pa jih v prijetni šopek povijmo, ter ta duhovni šopek svoji nebeški Materi ponudimo.

Kje hočemo pa nabrati Marije vrednih cvetlic?

Letos vam hočem pokazati in opisati najlepši vert, kjer rastejo nebeške cvetlice. Teh hočemo nabrati in jih Mariji, naši Materi podati. Pa kje so te nebeške gredice? Kje je ta vert? Ta vert je **pre-sveto Serce Jezusovo**.

Ali, kako vam bom pokazal, kako vam hočem opisati to preimenitno svetišče?

Za danes poglejmo nekoliko le svoje serce.

Človek je središče vsega vidnega vstvarjenja, ktero ima neštevilno, za čuda različnih delov. Sveti papež Gregor pravi: „Človek ima vsake stvari nekaj; bitje ima skupno s kamenji, življenje z drevesi, čutenje z živali, spoznanje z angelji. Pa človek, ki ima neumerjočega pametnega, prostega in zavedajočega duha, in je živa podoba Božja, je povzdignjen nezmerno visoko nad vse brezpametne stvari te vidne zemlje, ki je le zavoljo njega vstvarjena, da nad njo gospodari.“ Sv. Bazilij pravi človeku: „Ti si izvoljeni

knez vsemu stvarjenju.“ In Bog sam je prva človeka blagoslovil in rekel: „Naraščajta in množita se in polnita zemljo, in podverzita si jo, in gospodujta čez ribe v morji in ptice pod nebom, in čez vse živali, ki se gibljejo po zemlji.“ (I. Mojz. 1, 28.) Namen Božji pri stvarjenji vidnega sveta je bil človek. Zato je vse poprej vstvaril; človeku tako pripravil stanovanje, z vsem potrebnim bogato ga preskerbel in ozaljšal; poslednjič je vstvaril človeka, da bi nad vsem gospodaril. Človek je tako gospod tej zemlji.

In le človek sam je v vsem vidnem vstvarjenji zmožen, pa tudi zato odmenjen, da svojega Božjega stvarnika z umom za neskončno pravico spozna, s svojo voljo po njem, neskončni dobroti, hrepeni, ga s svojo pametjo kot neskončno lepoto občuduje, da se ga s svojim spominom kot nezmernega oklepa, da ga s svojim duhom kot presveto veličastvo časti, ter ga z vsemi čutili v vseh stvareh, kot neskončno moč in modrost, dobroto in previdnost, svetost in pravico, kot neskončno usmiljenje in ljubezen išče, in da ga zato s svojim srcem nad vse ljubi. Sv. Avguštin piše: „Zares velika je čast človekova, ker podobo svojega stvarnika v sebi nosi, ter njegovo obličje vedno v sebi gleda, in ga v premišljevanji zmiraj pričujočega ima.“ In sv. papež Gregor pravi: „Človek je zato vstvarjen, da svojega stvarnika premišljuje, da njegovo obličje vedno išče in v stanovitnosti njegove ljubezni prebiva.“

V človeku pa je serce najjimenitniši ud ali čutilo. Za telesno življenje je serce po besedah sv. Antona Padovanskega studenec vse gorkote, izvirek kervotoka in začetek vsega gibanja; serce je pa tudi središče vsega duhovnega življenja in sedež ljubezni, v kateri se vse duhovno življenje razvija; zato sv. Duh opominja: „Z vso skerbjo vari svoje serce; zakaj iz njega izvira življenje.“ (Preg. 4, 23.) Z med vsemi stvarmi v nebesih in na zemlji je Bog le človeku

dal serce, ki je zmožno ljubezni, ki je namenjeno za ljubezen in čigar življenje je ljubezen, kakor pravi sv. Tomaž Akvinski: „Kakor je ognju dano, da gori, tako je sercu dano, da v ljubezni gori; zato ni mogoče, da bi brez ljubezni bilo serce, ki živeti hoče.“ Serce človeško je toraj središče, bi rekel ognjišče vsega vidnega sveta.

Bog sam, zmed vseh del svoje vsegamogočnosti v vidnem stvarjenju, stavi posebno veliko na človeško serce, in v sv. pismu ga imenuje sedež vsega dobrega in vsega hudega, stvar svojega dopadenja ali svojega nedopadenja; človeku pa je vir vse sreče ali nesreče za čas in za večnost. Zato je pisano: „Gospod serca tehta.“ (Preg. 21, 2.)

Kakor je pa Bog vse stvari vstvaril v svojo čast in svoje češčenje, in to češčenje od vseh stvari po odmenjenem redu tirja; tako je še posebno človeško serce odločil v središče svoje časti in svojega počeščenja; in zato je sam prečudno vstvaril vsa serca človeška, jih z raznimi sprednostmi ozaljšal, da v popolnem soglasji, v imenu vsega vstvarjenja, čast in slavo svojemu stvarniku oznanujejo vedno tukaj na zemlji in tam v nebesih. Zato je Bogu vdano serce duhoven tempelj, skrivnostna cerkev. In David poje: „Bog jim je vstvaril vsakteremu serce.“ (Ps. 32, 15.)

In kadar Bog od človeka tirja njemu spodobno službo in njemu dolžno češčenje, oberne se do njegovega serca in ž njim zahteva celega človeka za se, ko mu kliče: „Daj mi, moj sin, svoje serce!“ (Preg. 23, 26.)

Kakor je pa Bog človeško serce vstvaril, da je središče vsega češčenja Božjega v vidnem stvarjenju in je tudi odmenjeno zato, da v ljubezni sklene človeka, z vsem vstvarjenjem vred, z Bogom, kot s ciljem in koncem vsega bitja; ravno tako je pa Bog v človeško serce tudi položil neizrekljivo hrepenenje,

nenasiteno poželenje, nikdar vtolaženo lakot po njegovem zedinjenji, po njegovem posestvu, po njegovem uživanji; te neskončne praznote nič drugega nasiti ne more, le On sam. „Naše serce, pravi sv. Avguštin, je nepokojno, dokler ne počiva v Bogu, svojem stvarniku.“

Daj temu majhnemu človeškemu sercu vsa pozemeljska bogastva; ono je nepokojno. Ogerni ga z vso častjo, z vso posvetno hvalo; ono je nepokojno. Vtopi ga v vse veselje, v vse sladnosti tega življenja; ono je nepokojno. Povej mu, da vse vstvarjenje je njegovo; ono je nepokojno. Stavi mu nove svetove, brez števila, nakupiči mu zakladov, veličastva in sladkosti brez mere; ono bo nepokojno. In nepokojno bo ostalo, dokler ne bo neskončnega Boga doseglo, posedlo in uživalo; potem še le bo mirovalo. Vsaka stvar, po nauku sv. Tomaža, mora natorno hrepeneti po svoji popolnamosti, po svojem doveršenji; to pa zadobi le v zedinjenji s svojim ciljem in koncem. Ker je zadnji cilj in konec človeškega serca, da Boga ljubi in zato ne najde svojega doveršenja, ne svoje popolnamosti, pa tudi nobenega pokoja ne, dokler ni zedinjeno z Bogom. Tako piše Hugo od sv. Viktorja: „To je pokoj našemu sercu, da bo v poželenji, v ljubezni Božji vstanovljeno, vpokojeno.“

Tako je Bog Oče, kot stvarnik, človeško serce naredil in mu tak namen odločil; in ako mi v luči te resnice globočino svojega serca preiskujemo, bomo marsikaj na tanjko spoznali, kar nam je bilo temna skrivnost. O človek! veš li, zakaj je tvoje serce tako prazno, kadarkoli kako posvetno razveseljevanje povžiješ? Ali ne čutiš vselej le večji nepokoj v sebi, kadarkoli se kaki meseni sladnosti vdaš? Nasproti pa je tvoja duhovna žeja vedno večja, kadarkoli v čeznatorni ljubezni svoje serce proti Bogu povzdiguješ, in tvoje serce je toliko bolj mirno, kolikor bolj se nad stvari k svojemu stvarniku povzdiguje. Kakor

se magnetna igla nemirno giblje, sem ter tje trese, dokler v svojem tečaju ni, tako je naše serce nemirno, nezadovoljno, ako ni vse njegovo življenje in hrepenenje le na Boga obrnjeno. Naše serce je za Boga vstvarjeno in bo le takrat se umirilo, ko bo v Bogu počivalo.

M o l i t e v.

O serce človeško, ti prečudna stvar! Kdaj boš mirovalo? — Le ko boš v Bogu počivalo. O Marija, naša ljuba Gospa presvetega Serca! brani ti naše serce, da se v posvetno nečimernost ne zgubi; vodi ga, da po višji, pravi, sveti ljubezni hrepeni; pelji ga k studentu vseh milosti — k Jezusovemu presvetemu Sercu, da se večnih želj napoji in v svetem ognji Božje ljubezni vtopi. O Marija, bodi ti nam ogledalo, bodi pa tudi naše upanje in naše tolažilo; res, da smo revni, naše serce je omahljivo; pa tebi in tvojemu Jezusu bi vendar radi podobni bili. Tebi izročimo svoje sklepe, svojo voljo, svoje serce zdaj in na vekomaj. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

V Langestaju na Nemškem je majhna fara, kjer prebivajo revni pa pošteni ljudje, ki si svoj vsakdanji kruh služijo s tem, da v druge kraje na delo hodijo. Vneti dušni pastir omeni o priliki, da želi, da bi v

mali pa prav čedni farni cerkvi napravili podobo naše ljube Gospe presvetega Serca. Pobožna oseba mu prinese v ta namen 30 gold. Duhoven urno naroči pri podobarju podobo, pa ne pomisli, da bo to premalo denarjev. Na veliko Gospojnico že nesejo lepo ozaljšano podobo iz farovža v cerkev v slovesni procesiji, in jo po cerkvenem blagoslovu postavijo na odločeni kraj. Bolan oče Mariji obljubi, da ako mu sprosi ljubo zdravje, hoče tudi on v ta namen darovati 2 gold. In z veseljem je svojo obljubo spolnil. Nekaj dni pozneje vdari huda strela v bližnjo vas in tri hiše so na enkrat v strašnem plamenu. Vsa vas je bila v veliki nevarnosti. Na enkrat pa začne sapa pihati in vas je rešena. Duhoven si misli: Zdaj pač ne bom za novo podobo nič več dobil, ker pogorelcem bodo mogli pomagati. Čez ene dni pa prinesejo tri osebe vsaka svoj lep dar. Duhoven omeni, da bi zdaj bolj kazalo, ubogim pogorelcem pomagati. Vse prav, odgovoré, ali mi smo to Mariji obljubili, če se pri nas vžgalo ne bo. In ker nas je Marija uslišala, moramo obljubo spolniti.

Tudi mi radi Mariji kaj v dar prinesimo. Danes pa ji darujmo še posebej svoje serce, ter jo prosimo, naj nam pomaga s svojo mogočno priprošnjo, da svoje serce odtergamo od vsega posvetnega; zato do jutre molimo 3 Češčena si Marija.

2. dan.

Serce Jezusovo, polno milosti.

Bog je v svoji modrosti hotel, da ga njegove stvari v njegovi Božji natori vredno časté; zato je vstvaril presveto Serce Jezusovo, ki ni le pravo človeško serce, ampak tudi pravo Božje Serce. Bog sam je vstvaril to Serce, kakor je veliki angelj Gabriel Mariji oznanil: „Moč Najvišjega te bo obsenčila; in

za tega voljo bo Sveto, katero bo rojeno iz tebe, imenovano Sin Božji.“ (Luk. 1, 35.) Sin Božji je v Mariji na se vzel človeško natoro, človeško dušo in človeško telo, pa ne človeške osebe. To človeško dušo in to človeško telo je za zmiraj, za večno nezločljivo zedinil s svojo Božjo osebo, ter je to človeško dušo in to človeško telo, vso človeško natoro, sklenil s svojo Božjo natoro, in sicer bistveno, resnično in nerazvezljivo; vendar ne da bi bil človeško natoro uničil; tako da ta človek je resnični Bog in da Bog — Beseda je resničen človek — da je Jezus Kristus pravi Bog in pravi človek skupaj. In to je skrivnost, katero beremo v evangelji sv. Janeza, ko piše: „In Beseda je meso postala, in je med nami prebivala.“ (Jan. 1, 14.) To veliko skrivnost nam sv. Atanazij tako popiše: „Kristus je Bog in človek skupaj v eni osebi, en Kristus; toda ne eden tako, kakor da bi se bila Božja natora v meso spremenila; ampak eden tako, ker je k svoji Božji natori človeško privzel; eden ne tako, kakor da bi se bili Božja in človeška natora zmešali v eno natoro; ampak eden v eni sami — edini osebi.“ Druga Božja oseba — Beseda Božja — je toraj človeško natoro, človeško dušo in človeško telo na se vzela. Ta človeška duša je toraj duša druge Božje osebe; in tako je tudi Serce tega telesa Serce druge Božje osebe, ker v Kristusu ni človeške osebe, ampak v njem le Božja oseba; toraj je zares in resnično Serce Božjega Sina. Verni časté to Serce, pravi papež Pij VI., ker je Serce Jezusovo, namreč Serce osebe Besede, s katero je nerazdeljivo sklenjeno.

Kakor toraj tega Serca ločiti ne moremo od osebe Božje Besede, tako tudi češčenja tega Serca od češčenja osebe Božje Besede ločiti ne moremo; tako moramo skazovati temu Sercu tisto Božje češčenje, katero skazujemo osebi Božje Besede, ker je njeno Serce, ker je Božje Serce.

Mi verujemo, pravi Toledski zbor, da ste v Sinu Božjem dve natori, Božja in človeška, kateri ste v eni osebi Kristusovi tako vsi sklenjeni, da se ne Božja od človeške, ne človeška od Božje nikdar več ločiti ne more. Toraj je Kristus popolnoma Bog in popolnoma človek v eni osebi. Potem je v Kristusu vsa Božja natora z vso človeško tako sklenjena, to je, z vso dušo, in z vsem telesom in z vsakim delom telesa; toraj tudi s Sercem Jezusa Kristusa; in zato je to Serce zares pravo Božje Serce.

Iz te resnice pa izhaja druga verska resnica, da smo temu Božjemu Sercu dolžni in mu skazovati moramo ne le navadno pobožno češčenje, kakor svetnikom ali angeljem, in ne le višji češčenje, kakor Mariji neomadežani, deviški Materi Božji; ampak dolžni smo mu najvišji češčenje, resnično Božje češčenje, to je, mi moramo to presveto Serce Jezusovo moliti.

To je tedaj Serce Jezusovo v svojem zedinjenji z osebo Božje Besede, v zedinjenji z Božjo natoro, to je Božje-človeško Serce Jezusa Kristusa. In to je resnično Serce, ne le podoba ali znamenje ljubezni Sinu človekovega, ampak to je tisto resnično Serce samo, katero je tukaj na zemlji v Kristusu bilo, katero je bilo na križi prebodeno, katero se v Kristusu tam v nebesih v Božjem veličastvu blišči, katero je v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa vedno živo pri nas, katero nas je zmirom ljubilo, nas zdaj ljubi in nas bo večno ljubilo. To je predmet ali stvar naše pobožnosti, našega češčenja, naše ljubezni, naše zahvale, našega pribežališča, naše pomoči, naših prošenj, naše hvale in našega častenja. To je, ker je Serce Jezusa Kristusa tudi Serce njegovega skrivnostnega Telesa, svete cerkve; in ker je Serce tega Telesa, je tudi Serce vseh skrivnostnih udov tega Telesa, je Serce vseh vernih, je naše Serce; je našega življenja solnce, iz kterega teče vsa svitloba, vsa gorkota, vse

življenje, vsa rast, vsa popolnamost in vse veličastvo na vse ude po celem Telesu sv. cerkve.

To Božje-človeško Serce Jezusa Kristusa je nebeški Oče v njegovem vstvarjenji postavil v sredo vseh človeških serc, da ga vsa človeška serca, zedinjena s tem Božjim Jezusovim Sercem, po njem, zares vredno, zares spodobno, zares Božje in neskončno molijo, se mu zahvaljujejo, zadostujejo in mu vso čast in hvalo darujejo.

Ker je pa nebeški Oče to Serce vstvaril svojemu edinorojenemu, preljubeznjivemu Sinu, ter ga tako povzdignil v Božje Serce; moramo spoznati, da ga je nebeški Oče tudi po natori tako vredno storil, kakor je pristojno, kakor se je spodobilo njegovi vsegamogočnosti, njegovi modrosti, njegovi radodarnosti in njegovi ljubezni. Ako že v sercih človeških vidimo toliko imenitne spretnosti, tako lepe lastnosti in pri svetnikih na tako visoki stopinji, da njih čistost, modrost, previdnost, krotkost, usmiljenje, velikodušnost, radodarnost, zvestobo, ponižnost, poterpežljivost, ljubezen in druge prelepe čednosti le občudovati moramo; je pa nebeški Oče Serce Jezusovo z vsemi sprednostmi najbogateje ozaljšal. In zato so v tem presvetem Sercu zedinjene ne le vse lepe in dobre lastnosti vseh človeških serc in sicer v najlepši popolnamosti, ampak one so v zedinjenji z Božjo osebo Sinu Božjega sklenjene z vsemi Božjimi sprednostmi in darovi, toraj Božja čistost, modrost, previdnost, Božja krotkost, usmiljenje, velikodušnost, Božja radodarnost, zvestoba, ponižnost, Božja poterpežljivost, ljubezen, lepota in veličastvo; in zato Božja ljubeznjivost, ktera nebesom in zemlji daje toliko radost, kolikor je spoznana. In ker je to presveto Serce z Božjo natoro vse presvitljeno in navzeto, zato ga angelji in ljudje po Božje časté in v goreči ljubezni po njem hrepené.

Sv. apostelj Pavelj piše: „Ljubezen Božja je izlita v naša serca po sv. Duhu, kateri nam je bil dan.“ (Rim. 5, 5.) Sv. Duh povzdigne človeško serce s svojo milostjo v čeznatorni, nebeški, Božji stan, tako, da očiščeno vsega madeža nesrečnega greha, je zares posvečeno, in postane serce otroka Božjega, da bije in ljubi, kot serce otroka Božjega, in da enkrat kot dedič Božji posede in vživa Boga v nebeškem veličastvu skoz vso večnost. To je naše serce z gnado Božjo, da ima čeznatorno življenje, ker smo oprani, posvečeni in opravičeni v sv. Duhu. (I. Kor. 6, 11.)

Če je pa že človeško serce z gnado sv. Duha povzdignjeno k toliki časti, katero serafinsko oko bi zamoglo spoznati lepoto, v kateri se blišči presveto Serce Jezusa Kristusa, ki je Bog in človek skupaj? Ako sv. Duh naša serca posvečuje, naša serca za dobro zmožna stori, razlil je pač vso polnost svojih gnad čez Božje Serce Jezusovo v tistem trenutku, ko je bilo vstvarjeno in se je z Božjo natoro sklenilo, da res „v njem prebiva vsa polnost Božestva telesno.“ (Kol. 2, 9.) Ja, polnost gnad je Sinu človekovemu lastna, kakor pravi sv. pismo: „In Beseda je . . . polna milosti.“ (Jan. 1, 14.) Sv. pismo imenuje tudi Marijo „milosti polno“; tudi od sv. Štefana pravi, da je bil „poln gnade“. Ali ta polnost gnade pomeni le, da sta toliko in tolike gnade prejela, kolikor in koliktere sta jih v dosego svojega poklica potrebovala; Marija, da je postala Mati Sinu človekovega in Mati milosti Božje; sv. Štefan pa, da je bil zvest služabnik in spričevalec Kristusov. Polnost gnade je bila tudi le oziroma na nje same, ne pa oziroma na gnado. Gnada ni bila v nje vsa razlita. V Kristusu pa, kakor v Bogu in človeku, je bila gnada, oziroma na njeno obilnost in velikost kakor oziroma na njeno moč in delavnost, v toliki polnosti, da, karkoli se za človeka gnada imenovati zamore, izvira le iz njega, in da vsa polnost gnad, ktere so prejeli in jih še

prejemajo Marija in vsi drugi svetniki, teče le iz polnosti njegovih gnad.

Čez vso to neskončno polnost vseh gnad v Jezusu Kristusu pa gospoduje ljubezen njegovega serca. In ta ljubezen je zopet neskončna, ker je ljubezen neskončne osebe Sinu Božjega. In to je, kar blažena Margarita Alakok meni, kadar od češčenja presvetega Jezusovega Serca govori, ko pravi, Kristus odpera ljudem vse zaklade ljubezni, gnad in usmiljenja, svetosti in zveličanja, ktere hrani to Serce; kateri mu vso mogočo čast in ljubezen skazujejo in dajejo, bodo v obilnosti vbogateni z zakladom, kateri rodovitno in neosahljivo izvira v tem Božjem Sercu. Sv. Duh je Božje Serce Jezusovo s svojimi gnadami tako ozaljšal, da je v njem vse prečudno, čeznaturno in Božje, da ne človek ne angelj tega razumeti ne more.

M o l i t e v.

O Marija, Mati Božja, kraljica nebes in zemlje! ti gnade polna, ozri se na nas uboge grešnike! Glej nas z ranami obdane! Bog te je izvolil Mater milosti svoje, da nam ubogim zapuščenim pomagaš. Oh, imej usmiljenje z nami; pelji nas k Jezusu, svojemu Božjemu Sinu, odpri nam njegovo presveto Serce, da se razlije tudi na nas polnost njegovih gnad, da ž njimi okrepečani živimo zvesto po njegovih zapovedih, da v tem presvetem Sercu enkrat uživamo večno veselje. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Pobožni jezuit o. Nekaten pripoveduje od nesrečnega človeka, ki je v hudi bolezni nezavedno ležal. Trideset let ni bil pri spovedi, živel je, kakor nevernik. Sveti mož ga je večkrat obiskal, da bi dušo tega nesrečneža rešil. Ali če je za nekatere trenutke se zavedel, ni hotel nič slišati ne o duhovnu ne o spreobrnjenji. Duhoven pa, ker se mu je duša njegova smilila, je opravil sveto mašo v čast Materi Božji na njej posvečenem altarju, da bi se zopet zavedel in se spokoril. In glej, ljubezen nebeške Matere! med sveto mašo se nesrečni bolnik prebudi in zakliče: Ali ni nobenega duhovnika tukaj? Hitro sporočé to mašniku, ki po končani sv. daritvi urno pride k bolniku. Bil je nesrečni človek ves drugačen; opravil je prav skesano dolgo spoved in je prejel pobožno in spodbudljivo sv. zakramente. Ko je bil z Bogom spravljen, ves miren in v voljo Božjo vdan hvaležno prime roko mašnikovo; in mašnik ga vpraša: Povejte mi, zakaj vam je mili Bog pred vašo smertjo toliko usmiljenje skazal? Je li morebiti ljuba Mati Božja vam to milost sprosila? — Ja, zares, reče s solznimi očmi, Mati Božja mi je pomagala. Ko sem imel štirinajst let, umerli so mi moja dobra mati. Zadnjo uro sem jim obljubiti moral, da bom vsaki večer saj en oddelek sv. roženkranca zmolil, preden spat grem. In ko so me izročili varstvu Matere Božje, umerli so mirno. Kakor nesrečno in hudobno sem pozneji živel, vendar nisem opustil te molitve; in ako sem že v postelji bil, moral sem to zadnjo voljo svoje ljube matere spolniti, ter sem vstal in klečé zmolil saj en oddelek sv. roženkranca, in še le potem sem zaspati mogel. Čez nekatere dneve je umerl on, kterega je Marija nesrečne smerti rešila.

Molite do jutri Oče naš in češčena si Marija za srečno zadnjo uro tistega, ki bo prvi zmed nas umerl.

3. dan.

Serce Jezusovo je ljubezen.

O človek poslušaj, kaj ti povem:

Bog je v vseh svojih stvareh pričujoč. S svojim neskončnim bitjem vse napolnuje, vse prevzema, vse objema. Tako je Bog popolnoma v Sercu Jezusovem, pa tudi v sercu človeškem.

Bog je v vseh stvareh s svojo vsegamogočnostjo, z modrostjo in s svojo ljubeznijo, ker vse ohrani, vse vlada, vse osrečuje. Tako je Bog tudi v Sercu Jezusovem, pa tudi v sercu človeškem.

Bolj, kot v drugih stvareh, je Bog s svojo razsvetljevalno in podpiralno gnado v človeku, ki je s pametjo in prosto voljo obdarovan. Tako je Bog v Sercu Jezusovem, pa tudi v sercu človeškem, clo v sercu grešnikovem.

Bolj veličastno, kakor v sercu grešnikovem, je Bog s svojo posvečujočo in delavno gnado v sercu človeka, ki je prost vsega greha. Tako je Bog v Sercu Jezusovem, pa tudi v sercu pravičnega človeka.

Bog je v našem sercu v zakramentalnem zedinjenji pri svetem obhajilu; pa veliko bolj nezapodljivo je Bog v Sercu Jezusovem.

Bog je v nebesih z vsemi angelji in svetniki sklenjen v svetlobi večnega veličastva; pa veliko, nezmerno bolj je v Sercu Jezusovem.

Bog je z Marijo, kakor je sklenjen sin z materjo; pa neskončno bolj je sklenjen Bog s Sercem Jezusovim.

Opustiti moramo vsako primero; povzdignimo se višej, kakor je svetost in zedinjenje z Bogom v človeku na zemlji, v angeljih in svetnikih v nebesih; zapustimo vse stvari, povzdignimo se čez vsa nebesa in stopimo celo v Božje svetišče presvete Trojice, pred večno Besedo Božjo samo, ter molimo z najponižnejšim spoštovanjem to neskončno Božjo skrivnost.

Ta Božja, večna Beseda Očeta nebeškega, ta Sin Božji, rojen od Boga Očeta od vekomaj, vzame to Serce, ga resnično in bistveno s seboj sklene, ga stori v svoje Serce, v svoje osebno, lastno Serce; tako, da to Serce je zdaj vse in resnično Božje Serce, kakor je serce, ki v našem telesu bije, zares naše osebno, lastno in resnično človeško serce. — To je skrivnost, ktere noben jezik dopovedati, pa noben človeški um razumeti ne more, ktero le vera in razodenje Božje obdržati zamore.

Ako zdaj v veri spoznamo, kako je Bog Oče to prečudno Serce v svojem vstvarjenji ozaljšal, kako ga je sv. Duh s polnostjo svojih gnad prenapolnil, in kako ga je Bog Sin s svojim bistvenim zedinjenjem v Serce Božje povzdignil; potem ni čuda, da so vse duše, ki to Serce poznajo, v češčenji, v ljubezni in hrepenenji vse vnete, da z blaženo Margarito Alakok svojih gorečih želja v svojem serci zadrževati več ne morejo, temuč da vse ljudi z enakimi željami vneti hočejo, ter ž njo vsim ljudem kličejo: Ljubimo presveto Serce Jezusovo, pa ljubimo ga brez prideržka, brez izjeme; znebimo se vsega, darujmo vse, da le to srečo dosežemo; saj vse bomo imeli, ako Serce Božje posedemo. Saj v tem Sercu je vsa natorna, je vsa Božja ljubezen zedinjena.

Kot najpopolnše človeško Serce ima to presveto Jezusovo Serce vso človeško ljubezen v najvišji stopnji, v največi popolnamosti. Mislimo si resnično ljubezen vseh prijatlov, ljubezen vseh zaročenih, vseh otrok, vseh očetov in mater, mislimo si vso pravo ljubezen vseh ljudi; pridenimo vso čistost, vso moč, vso blaženost, vso vnemo, vse terpljenje, in vse darovanje vse ljubezni vseh človeških serc, pa imamo komaj kapljico iz nezmerne morja presvete ljubezni pre-sladkega Jezusovega Serca.

Mislimo si čeznatorno ljubezen vseh sv. spoznavalcev, vseh sv. devic, vseh sv. mučenikov, vseh sv.

apostelnjnov, vseh sv. prerokov in očakov, vseh sv. človeških serc na zemlji; pridenimo vso ljubezen vseh svetnikov v nebesih, ljubezen vseh angeljev, arhangeljev, knezov, oblasti, moči, gospostev, vseh sedežev, kerubimov in serafimov, ljubezen vseh zveličanih duhov v svojih naštetih trumah; pa nimamo več, kakor komaj iskrico v nezmernem ognji presvete ljubezni prečudnega Jezusovega Serca.

Mislimo si vso ljubezen deviškega Marijinega Serca, ki je kraljica vseh angeljev in svetnikov, ki ima sama lepšo in popolnišo ljubezen, kakor vse stvari skupaj, pa imamo le slabo bliščobo nezmerne ljubezni presvetega Jezusovega Serca; kakor odmeva v tihi noči mila svetloba lunina svitle žarke solnca, ki po dnevi vsem stvarjem gorkoto, življenje in razsvitljenje daje.

Mislimo si vso ljubezen vseh stvari, skoz vso večnost, pa mislimo si vso to ljubezen vsaki trenutek neskončno pomnoženo, poveličano; pa vendar nimamo nobene primere z nezmerno ljubeznijo Božjega Jezusovega Serca.

Pustimo zdaj vse stvari Božje, povzdignimo se na perutah sv. vere iz te solzne doline do neskončne visokosti presvete Trojice same; mislimo si tisto ljubezen, s katero ljubi od vekomaj do vekomaj Sin Božji svojega večnega Očeta in sv. Duha; mislimo si to ljubezen, kako ona sama sebe, Marijo, vse angelje, vse svetnike, vse ljudi, vse stvari od vekomaj do vekomaj ljubi; pridenimo še vse, kar vsa ta ljubezen čuti, misli, želi, govori in stori od vekomaj do vekomaj; in tako imamo ljubezen, ki gori iz presvetega Jezusovega Serca; ker v tem presv. Sercu gori vsa natorna, vsa čeznatorna in vsa Božja ljubezen. —

Blažena Marija Margarita Alakok nam opiše to presveto Serce tako-le: „Videla sem Serce Jezusovo na gorečem sedeži, na vse strani plameče, svetlejšje kot solnce, jasno kot steklo; rana, katero je na križi prejel,

je bila vidna. Okoli tega Serca je bila ovita ternjeva krona in križ vanj vsajen. Moj Božji učenik me je učil, pravi sv. devica, da to orodje njegovega terpljenja pomeni, kako je nezmerna ljubezen njegovega Serca do ljudi bila izvir vsega terpljenja njegovega; da je v prvem trenutku svojega včlovečenja videl vse svoje terpljenje, in že takrat je bil križ vsajen v njegovo Serce; da je takrat že prevzel bolečine, ktere je morala prestati njegova človeška natora, pa tudi vsa zasramovanja, katerim se je izpostavila njegova ljubezen v zakramentu sv. Rešnjega telesa. Razodel mi je, piše še sv. devica, da le veliko hrepenenje, da bi ga vsi ljudje popolnoma ljubili, ga je nagnilo, da je sklenil, ljudem svoje Serce pokazati, ter jim v teh poslednjih časih skazati to zadnjo, sveto napenjanje svoje ljubezni, ko jim ponudi predmet in sredstvo, ktero jih zamore nagniti k resnični nasprotni ljubezni; da jim zato hoče odpreti vse zaklade svoje ljubezni, svojih gnad in usmiljenj, ktere posede njegovo presveto Serce; da bi vsi, ki mu vso mogočo ljubezen in čast skazujejo, s polnostjo obogateni bili z zakladi, kateri so v vsi obilnosti v tem Božjem Sercu. Zagotovil mi je, da posebno dopadljivo mu bo, ako ta notranja čutila njegovega Serca in njegove ljubezni častimo v taki podobi njegovega Serca, kakoršno mi je pokazal; in zato hoče, da se ta podoba očitno časti, da bi, kakor je rekel, neobčutljivo človeško serce presunjeno bilo. Ob enem je obljubil, da bo razlil nad častivce svojega Serca vse zaklade svojih gnad, s katerimi je prenapolnjeno to njegovo presveto Serce.“

O ubogo človeško serce! glej tu Serce, ki te zamore popolnoma srečnega storiti. Za ljubezen si vstvarjeno. Tvoje življenje je ljubezen; ako resnične nasprotni ljubezni ne najdeš, si nesrečno. Zato vse ljubiš, včasih nespametno, celo nezmerno. Povsodi in zmiraj beračiš ljubezen; ljubiš ljudi, ki ti ljubezen sicer obetajo, v resnici pa te sovražijo; ti ljubiš celo

živali, ki ljubezni zmožne niso; ti ljubiš celo kamenje in rudo in v svoji strasti ne čutiš, da vse okrog tebe je ledeno, je neobčutljivo; in kar še za resnično ljubezen imaš, je le merzla iskra v primeri neskončne ljubezni, za katero si vstvarjen. In ako ti kdo pravi, da si za Boga vstvarjen, in da v Bogu gori tista ljubezen, ki te od vekomaj neskončno in mogočno do vekomaj objema, pa tožiš duhovno, nevidno, neobčutljivo te ljubezni, in misliš, da je ljubiti ne moreš. No, poslušaj človeško serce iz mesa in kervi! glej, Božja neskončna ljubezen je, kakor tebi, vstvarila človeško Serce iz mesa in kervi, ter se je s tem Sercem sama sklenila, da ljubiš Serce, kakoršno je tvoje in v katerem je vsa človeška in Božja ljubezen. In to Serce je prečeščeno Serce Jezusovo, ki je vse tvoje ljubezni neskončno vredno, in ki te z nasprotno ljubeznijo popolnoma in resnično nasititi zamore, ter te bo tudi zares nasitilo, ako se mu le ti vsega in popolnoma vdaš.

M o l i t e v.

O Marija, ti si Mati Jezusova; njegovo presveto Serce je meso tvojega mesa, je kri tvoje kervi; oh, ozri se milostljivo na nas! Ti si vsa sveta, mi pa tako revni, tako grešni. Ti goriš v ljubezni do presvetega Serca svojega Božjega Sina; mi pa nespametno ljubimo le posvetno nečimernost. Ti si tako bogata vseh čednost, mi pa tako revni vsega dobrega. Zavoljo svoje posvetne ljubezni, zavoljo svojih grehov pač nismo vredni, da bi se imenovali otroke tvoje, nismo vredni, da bi se prištevali najslabšim služabnikom tvojim. Pa, oh Marija! saj si ti vendar tudi naša

Mati. In ta misel je tolaživna za nas. Če nas tudi Božja pravica zavoljo naših grehov straši, pa nas milo tolaži misel, da si ti naša Mati. O predraga Mati, pelji nas ti sama k Jezusovemu presv. Sercu, pa sprosi nam moč, da svoje serce odtergamo od vsega posvetnega in ga vsega Jezusu darujemo. O Marija, pomagaj nam, saj si ti za Bogom edino upanje naše. Pomagaj nam; prosi za nas, zdaj in na našo smertno uro. Amen.

Naša ljuba Gospa presv. Serca, prosi za nas!
Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Imenitni zdravnik Fabas je zdravil bolnega vojaka, ki je imel hudega raka na desnem kolenu. Rana ta je bila kaj čudna. Vsaki dan se je v njej zaredilo veliko nagnjusnih červov. Vsa skerb zdravnikova, da bi jih pokončal, je bila zastonj. Že 20 let je ubogi bolnik prenašal to strašno bolezen. Čudno se je to zdelo izurjenemu zdravniku; zato poprašuje vojaka, kako se je bolezen začela. In vojak mu pripoveduje, da, ko je šel na vojsko in ž njim dva pajdaša, Tomaž in Franc, so neki dan prišli do ene vasi v hribih. Pred vasjo je bila podoba Matere Božje. Ko tovarša zagledata podobo, sta storila hudoben sklep, streliti v njo. Tomaž je prvi ustrelil in je podobo na čelo zadel. Franc ji je persa prestrelil in tretji je ranil njeno koleno. Stara ženica je jokaje videla to satansko početje, ter je serdito zaupila: „V vojsko greste; pa to, kar ste zdaj storili, vam ne bo sreče prineslo.“ In tako se je zgodilo. Komaj so dospeli do svojih tovaršev, bili so že sovražniki pred njimi. Po hudi bitvi je bil sovražnik premagan in

veseli so se pomikali nazaj. Pa še ena puška počí iz bližnjega zatišja, in Tomaž je padel. Čelo mu je krogla prebodla. Čudno! ravno na tistem mestu, na katerem je on podobo Marijino zadel. Vse preleti strah in groza; vsi so spoznali očitno šibo Božjo. Noč je bila temna, strašna, za pajdaša ubitega res peklena noč. Drugi dan prihromi sovražnik z vso silo in polk, pri katerem sta hudobneža bila, je bil do malega pokončan. Kazen ni izostala. Smertno ranjen vojak se zverne in, kdo ve kako, sproži svojo puško in krogla zadene Franca v persa, da pade na tla. Vpije in kliče duhovna; ali vse je derlo naprej pred silovitim sovražnikom. V obupnosti, zapuščen od Bogu in ljudi, je umerl. Tretji teh hudobnežev je šel sam v se, misleč, da tudi njemu ne bo odšla pravična kazen. Mislil je že, da bi poiskal mašnika. Pa ni ga bilo ravno blizo in ker v nobenem boju ni nič ranjen bil, je vse to v nemar pustil in za zdaj ni več mislil na spravo z Bogom. Ali glej! ko pridejo do vasi nazaj, kjer je bila hudobija storjena, ravno kjer je bila prestreljena podoba, enemu njegovih tovaršev spodleti in puška se sproži, pa zadene tretjega hudobneža v koleno, kakor je on podobo Matere Božje v koleno vstrelil. Rana je bila majhna in zdravniki so menili, da bo kmalu zapustil bolnišnico. Ali čez 20 let rana še ni zaceljena, temuč vsaki dan zredi toliko nagnjusnih červov, da revež ne trenutka miru nima. Nesrečnež vendar ni obupal, s skesanim srcem se je obračal k Njemu, ki je desnemu razbojniku obljubil sv. raj. Umerl je kot spokornik.

Vprašaj se, o človek! ali ne strelaš tudi ti v podobo Božjo, ko z nečistimi pogledi moriš svojo dušo in dušo svojega bližnjega; ter tako nepokoj delaš svojemu sercu, katero ne bo mirovalo, ako ne bo ljubilo presvetega Jezusovega Serca.

Da bi na Marijino prošnjo obvarovani bili duhovne smerti, molimo do jutri Oče naš, češčena

si Marija in apostoljsko vero v čast. presv. Jezusovemu Sercu.

4. dan.

Serce Jezusovo nas ljubi.

Serce Jezusovo je meso in kri, kakor naše serce. S tem presvetim srcem pa je sklenjena vsa človeška in Božja ljubezen Jezusa Kristusa. Ja, kakor je Jezus neskončen, tako neskončno ljubi to njegovo presveto Serce nas in vse ljudi brez izjeme. Resnica, da v Jezusovem Sercu gori človeška in Božja ljubezen do nas, ta resnica je zastavljena v nezmotljivi besedi Božji sami. Kar Bog govori, to je. Vsaka beseda iz ust Božjih je resnična, je večna, je živa. Nebo in zemlja bota prešla, njegove besede pa ne bodo prešle. (Luk. 21, 33.) In le ena čerka, ali ena pičica ne bo prešla, dokler se vse ne zgodi; (Mat. 5, 18.) in to zato, ker je beseda neskončne resnice in modrosti, ki ne more goljufati ne goljufana biti, ker je beseda vse-mogočnosti, kateri se nič ustaviti ne more. Ako tedaj usta Božje človeškim otrokom govoré: „Jaz vas ljubim“; je to beseda večne resnice in vse-mogočnosti in nas motiti ne more. Ako toraj tako besedo iz ust Božjih imamo, potem imamo neverzljivi dokaz njegove ljubezni do nas. In tak dokaz nam je njegova ljubezen sama dala.

Mi imamo besedo Božjo v zastavo, da nas on ljubi. Sin Božji sam pravi v sv. evangelji: „Jaz sem vas ljubil.“ (Jan. 15, 9.) In ker on tu govori od ljubezni do nas, kakor od ljubezni svojega Očeta do njega, ki pravi: „Kakor je Oče mene ljubil, sem tudi jaz vas ljubil,“ in ker je ljubezen Očetova do Sina, ne le pretekla, temuč tudi sedanja in prihodna, tedaj večna ljubezen, ako le mi nismo postali nevredni njegove ljubezni; ker pri Bogu ni nobenega časa:

tako tudi v njegovi ljubezni ni nobenega časa. Presveto Serce Jezusovo nas torej ljubi.

Beseda Božja nam je zastava, da nas Kristus ljubi, kakor ljubi prijatelj svojega prijatla. On pravi: „Posihmal vas ne bom več imenoval hlapce; . . . pa prijatle sem vas imenoval.“ (Jan. 15, 15.) Tedaj smo njegovi prijatli in presveto Serce Jezusovo nas ljubi z resnično prijateljsko ljubeznijo.

Beseda Božja nam je porok, da Jezus nas ljubi, kakor ljubi brat svojega brata; ker sam nas imenuje svoje brate, kakor je Magdaleni rekel: „Pojdi k mojim bratom.“ (Jan. 20, 17.) Tedaj smo njegovi bratje in presveto Serce Jezusovo nas ljubi z resnično bratovsko ljubeznijo.

Beseda Božja nam je porok, da nas naš Zveličar ljubi, kakor ljubi ženin svojo nevesto. Visoka pesem, po razlagi cerkvenih učnikov, nam kaže zavezo, katero ima Jezus s človeško dušo, ktera njega ljubi, in ktera je zato njegova nevesta imenovana. In kako Gospod hrepeni po ljubeči duši, in koliko stori za njo, nam pravi v besedah: „Dokler se dan ne ohladi in sence ne nagnejo, pojdem k gori mire in k hribu kadila . . . Ranila si moje serce, sestra, moja nevesta.“ (Vis. pes. 4, 6, 9.) Tako hoče, da naše duše naj bodo njegove neveste, in to Božje Serce nas ljubi s priserčno ženinovo ljubeznijo.

Beseda Božja nam je porok, da nas Sin Božji ljubi, kakor ljubi Oče svojega sina, ko nas imenuje svoje sinove ter od nas zahteva otroško ljubeče serce, ko pravi: „Daj mi, moj sin! svoje serce!“ (Preg. 23, 26.) Tedaj smo mi njegovi otroci, in to Božje Serce nas ljubi z močno očetovsko ljubeznijo.

Beseda Božja nam je porok, da nas Sin človekov ljubi, kakor ljubi mati svoje dete. Saj on slehernega izmed nas vpraša: „Ali more žena pozabiti svojega deteta? In ko bi ga ona pozabila, vendar jaz ne bom pozabil tebe. Glej, na svoje roke sem te zapisal.“

(Iz. 49, 15. 16.) Tedaj nas ljubi to Božje Serce z vso darovalno materno ljubeznijo.

Te so razne verste ljubezni, s katero se ljudje med seboj ljubijo. In mi imamo Besedo Božjo zastavljeno, da v presvetem Jezusovem Sercu je vsa ta ljubezen do nas; pa še v neskončno zvišani meri, ker v tej presveti ljubezni ni le natorno in človeško, ampak je vse čeznatorno in Božje. In tudi tega nas nezmotljiva beseda Gospodova prepriča.

Kristus, naš Gospod, nam je dal svojo besedo, rekoč: „Kakor je Oče mene ljubil, sem tudi jaz vas ljubil.“ (Jan. 15, 9.) Bog Oče pa ljubi svojega edino-rojenega Sina z Božjo ljubeznijo, in ker nam Kristus pravi, da nas ljubi, kakor ga Oče ljubi; toraj nas njegovo presveto Božje Serce ljubi z Božjo ljubeznijo, in s to Božjo ljubeznijo nas hoče večno ljubiti; zato pristavi k unim besedam: „Ostanite v moji ljubezni!“

To je bistvena potreba ljubezni, da ljubeči želijo vedno pričujoči biti, da v nasprotnem vživanji vsega, kar so in kar imajo, bi srečni bili; tako, da, ako ljubezen najvišjo stopnjo doseže, silna ločitev celo smert nakloni. In tako je tudi z Božjo ljubeznijo presvetega Jezusovega Serca. Saj on sam pravi: „Moje veselje je, bivati s človeškimi otroci.“ (Preg. 8, 31.) In zopet pravi: „Deni me, kot pečat na svoje serce, kot pečat na svojo roko; ker močna, kakor smert je ljubezen.“ (Vis. pes. 8, 6.) Najimenitniši dokaz zato pa je presveti zakrament Rešnjega telesa, v katerem je Božje presveto Serce, vedno med nami, se pri sv. maši vedno za nas daruje in nam je v sv. Obhajilu celo v hrano in živež, da se Serce sklene s sercem, da Serce govori k sercu, da Serce gori in počiva v sercu.

In ta Božja ljubezen presvetega Jezusovega Serca ne obsega le pravičnih, ampak celo grešnike. Tudi tega nas Beseda Božja zagotovi, ko pravi sv. pismo: „Pokaže pa Bog svojo ljubezen proti nam,

ker je, ko smo še grešniki bili, v odločenem času Kristus za nas umerl.“ (Rim. 5, 8, 9.) In: „Bog nas je pred ljubil.“ (1. Jan. 4, 19.) In ta velika ljubezen žene Božjega Zveličarja, da išče grešnika, sili v njegovo serce, da bi si njegovo ljubezen pridobil. Poslušaj ga, kaj pravi: „Glej, stojim pri vratih in terkam; ako kdo moj glas posluša, in mi vrata odpre, pojdem noter k njemu in bom ž njim večerjal, in on z menoj.“ (Raz. 3, 20.) „Ogenj sem prišel na zemljo prinest, in kaj hočem, kakor da se vname?“ (Luk. 12, 49.) —

In zdaj, o človeško serce! veruješ li nezmotljivim besedam svojega Boga? In ako tem besedam veruješ, in po pameti ne moreš drugače, moraš tudi verovati na Božjo ljubezen, ki gori v presvetem Jezusovem Sercu in ki za te gori. Ako pa na to neskončno ljubezen veruješ, moraš, ako bi tudi v smerti greha ves merzel bil, moraš se vneti k novemu življenju svete ljubezni in goreti v nasprotni ljubezni na vse veke. Amen.

M o l i t e v.

O Marija, naša ljuba Gospa presvetega Serca! poglej, poglej, kako revno je naše serce; pa vendar želi ljubiti. Presveto Serce tvojega Božjega Sina je polno neskončne ljubezni do nas; oh, odpri nam ti ta studenec lepe ljubezni in dodeli, da se naša ledena serca ogrejejo v goreči ljubezni Jezusovega Serca. In kakor gori tvoje Serce v sveti ljubezni, da si Boga samega na se potegnila, sprosi tudi nam to veliko milost, da tudi mi ljubimo Jezusa čez vse. O Marija, vsa čista, vsa ponižna; pokaži nam, da si tudi naša

Mati, prosi za nas, da smo vredni otroci tvoji.

O naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Iz nemškega Gradca piše mladeneč, koliko milost je na prošnjo Marijino zadobil. Do 24. leta, pravi, sem posebno lepo Marijo častil. Tisto leto pa je moje serce vse posvetno postalo, in v nečimernem veselji sem mislil dobiti svojo srečo. Pregrešna zaveza, katero sem sedem celih let imel, me je kmalo pahnila v veliko nesrečo. Škoda in sramota ste mi bile v delež; in zraven še huda bolezen; vse to me je pripeljalo skoraj do obupnosti. V tej zares hudi zadregi me je neki notranji glas vedno silil, da bi sprejel sv. zakramente. Pa sramota in preslabo zaupanje na Božjo milost me je zadrževalo tri leta, da nisem šel k spovedi. V tej svoji zapuščenosti sem se zopet obernil k Mariji, ki nobenega grešnika ne zaverže, in zaupljivo sem jo prosil, naj mi sprosi to milost, da se skesano in resnično spovedati zamorem. Marija zares nobenega ne zaverže. Pred nekaj časom sem šel s pokopališča memo Marijine cerkve in nekaj me je gnalo, da sem stopil v cerkev, da bi se spovedal. Videl sem, da je polno ljudi pri spovednicah, in to me še bolj spodbudi in vstopim se v versto. Sčasoma res pokleknem v spovednico, spoznam svoje grehe, pa le poveršno, brez vsega pravega obžalovanja. Spovednik, ki je kmalo spregledal moj nevarni dušni stan, pa tudi čutil mojo merzloto in vnemarnost, mi ne da sv. odveze, ter me povabi na drugi dan. Ali hudobno in merzlo sem odgovoril, da jutri za to nemam časa. Tako toraj nisem nič opravil. Ali vest

je v meni oživela, ter me je vedno bolj pekla. Noč in dan nisem imel miru; vse moje pregrehe so mi bile vedno pred očmi; v spanji sem videl pred seboj, kakor peklenške duhove, tiste osebe, s katerimi sem poprej grešil. Takrat sem zares čutil, kaj se pravi „hudobno vest imeti“. Ko veliko noči spati nisem mogel, se mi je vedno zdelo, da slišim zvon iz Marijine cerkve, ki me kliče nazaj k spovedi. Še le čez dalj časa sem se vdal vabljenju Matere Božje in na priprošnje mogočne nebeške kraljice sem bil tako srečen, da sem se vseh svojih velikih hudobij čisto in skesano spovedal. In moje serce je bilo zopet mirno. Ljubi Materi Božji naj bo izrečena stokratna hvala in zahvala! Zakaj neštevilne so milosti, ktere mi je ona sprosila.

Da bi na Marijino prošnjo se spreobrnili vsi terdovratni grešniki, zlasti še, če je kateri med nami; molimo do jutri trikrat češčena si Marija.

5. dan.

Serce Jezusovo nas ljubi.

Bog nas ni le zagotovil, da nas ljubi, ampak on nam djansko skazuje to svojo neskončno ljubezen do nas. Sv. Ignacij piše, da resnična ljubezen se kaže v tem, da ljubeči ljubljenu in ljubljeni ljubečemu vse da, kar ima in kar mu le dati zamore. Ljubezen Božjega Serca nam pa je dala vse svoje, da samega sebe, kolikor je le premogla in kolikor mi sprejeti zamoremo. Ako premislimo sebe, vidimo nad seboj le dela in dobrote te Božje ljubezni. Da smo in živimo, da čutimo in mislimo; da hočemo in smo prosti, da imamo dušo in telo: vse to je delo ljubezni, ki je v Božjem presvetem Sercu. Naši ravni udje, naše zdravje in vse naše moči, prečudna naprava našega telesa, ki je verhunec vsega vidnega vstvarjenja,

da vidimo in slišimo, govorimo in delamo, čudno oživljajoče bitje našega serca, vse je delo ljubezni Božje. Duhovno življenje naše duše, um in volja, spomin in neumerjočnost, podoba Božja: vse to, ja vse dušne in telesne moči so delo ljubezni Božje.

V Božjem Jezusovem Sercu gori ljubezen Božje Besede, zato ker je Serce te Božje Besede. Od te Božje Besede pa je pisano: „Vse je po nji storjeno; in brez nje ni nič storjenega, kar je storjenega.“ (Jan. 1, 3.) Vse pa je iz ljubezni storjeno. Ozirajmo se proti nebu; ozirajmo se okrog sebe; ozirajmo se v globočino: vse nam kaže, povsodi vidimo le ljubezen Božjega Serca, ki je vse to vstvarila le za nas. Vse nezmerno in veliko in veličastno vstvarjenje je ljubezen Božjega Serca nam v prebivališče napravila, ter ga tako bogato in prelepo ozaljšalo, kakor zamore storiti to le vsegamogočnost, modrost, radodarnost in ljubezen Božja sama.

Pamet in sv. vera nas uči, da je ta ljubezen Božjega Serca v nas in v vsem stvarjenji povsodi in vselej pričujoča in delavna, ko nas in vse drugo zavoljo nas, nam v službo, v prid in razveseljevanje vedno ohrani, varuje in vlada, vsemu rast in popolnost daje in tako brez nehanja nam svojo moč, modrost in previdnost skazuje. To je zares celi svet vednih djanj ljubezni Božje do nas.

Nezmerno veči in imenitniše pa še je vse v kraljestvu milosti Božje. Tu je celo to ljubezen in dobrota, kar je v natori nesreča. Revščina, zaničevanje in preganjanje, telesne slabosti, bolezen in njene bolečine, škoda in zguba vsega časnega, — ako vse to v veri sprejmemo iz Božje očetovske roke, s potrpežljivostjo in z vdanostjo prenašamo, vse to so dragi biseri za krono nebeško, ker nam ljubezen Božjega Serca k temu svojo pomoč deli. Tudi dušne britkosti: skušnjave, boječnost, suhota, videzno zapuščenje, notranja revnost, težko spolnovanje svojih dolžnost, več-

krat dolgo in britko vojskovanje zoper dušne sovražnike, stanovitno zatajevanje, k čemur nam zopet ljubezen Božjega Serca svoje gnade deli, so zasluge, ki nam prinesejo plačilo nebeško. Da smo katoliški kristjani, v sv. veri podučeni, neskončne milosti besede Božje, sv. zakramentov in daritve sv. maše deležni, brezštevila notranja razsvetljenja, navdihe sv. Duha k dobrim mislim, besedam in djanjem, kar vse milijonov ljudem ni dano, ali saj v toliki meri ne, vse to so prečudna dela Božje ljubezni v nas.

Vse to pa ni nič, vse to zgine, ako se ozrimo v Božje Serce samo. Le Božja ljubezen je vstvarila in napravila to Božje Serce Jezusovo. — Božja ljubezen sama ga je oživila. Vsak udarec tega presvetega Serca, od prvega do zadnjega, bije ljubezen do nas, in ker je serce središče življenja in vsega djanja, je bilo vse človeško življenje Jezusa Kristusa le življenje gole ljubezni do nas, in vse to življenje je ta ljubezen Božjega Serca z zadnjo kapljico svoje kervi na križu za nas darovala. Vsak pregib njegovega telesa, vsako delo njegove duše, vsaka beseda, vsaka molitev, vsako terpljenje, vsaka solza, vsak čudež, sleherna kapljica njegove kervi, vsak trenutek njegovega življenja, ja tudi njegova smert, vse je bilo delo ljubezni tega Serca do nas. In to delo Gospodovo je bilo toliko in tako veliko, da učenec ljubezni tega Serca pravi: „Ko bi se to vsako posebej popisalo, menim, da bi na ves svet ne šle bukve, ktere bi bilo pisati.“ (Jan. 21, 25.)

In to vse še ni bilo zadosti. Ta ljubezen Božjega Serca se je skrila še v podobo kruha v najsvetejšem zakramentu, da bi noč in dan pri nas bila, da bi se vsak trenutek nebeškemu Očetu za nas darovala, in da bi se, kolikorkrat le hočemo, v sv. obhajilu z nami priserčno sklenila. Da bi se vedno na to ljubezen spominjali, in jo nasprotno ljubili, se nam kaže to Božje Serce v ljubeznjivi podobi, in nas plačuje z

velikimi in obilnimi odpustki, z gnadami brez mere skozi celo življenje, o smertni uri, ako le skesano mislimo na presveto Ime Jezusovo, s popolnoma odpustkom, da bi v neizrečnem zveličanji večno ž njim se sklenili, ako smo zvesti udje bratovščine tega presvetega Serca.

Naj tedaj zmeri, ako kdo more, ljubezen Božjega Serca do nas. Njena visokost se dotika neskončnega veličastva Božjega, njena globokost pa nezmerne reve vseh ljudi; njena širokost objema vse vstvarjenje; njena dolgost prešine čas in večnost; njena vsemogočna gorkota povživa sebe in vse svoje v neštetih čudežih, pa se nikdar povžila ne bo.

„Ljubimo Kristusa, in vse težko nam bo lahko,“ pravi sv. Gregor. Ljubezen do Jezusa je veselje duhovno, je raj naši duši; ona zaverže svet, premaga satana, zapre pekel, odpre nebesa. Nič ni za te boljega, nič bolj zveličavnega, nič sladkejšega, nič prijetnejšega, nič vrednejšega, nič veličastnejšega, nič srečnejšega, nič popolnejšega, nič blagejšega, kakor da preserčno ljubiš svojega Boga. Tako nas uči zveličani Tomaž Kempčan. In še pravi: „Stokrat povem, pa tisučkrat ponovim, da ni lepšega hrepenenja, ne veličastnejšega djanja, kakor Boga ljubiti.“

O človeško serce! kaj boš pač zaslužilo, ako v sebi nimaš ljubezni, ali ako imaš le mlačno ljubezen, ali ako nimaš zadost goreče ljubezni do Božjega Jezusovega Serca? Sv. apostelj Pavl na to odgovori: „Ako kdo ne ljubi Gospoda našega Jezusa Kristusa, bodi odločen.“ (I. Kor. 16, 22.) To je, vse mu bo odvzeto, vse gnade bo zgubil in prekletstvu bo izdan. Ni li presveto Serce Jezusovo zveličanje našim sercem? ni li naše bogastvo, naša lepota, naša radost, naše življenje, naše vse? Serce, ki se od njega odterga, mora biti revno, ubogo, nagnjusno, nesrečno, merzlo in mertvo, in ako se tej neskončni ljubezni ogreti ne da, ne zasluži zares družega, kakor da v peklu gori.

M o l i t e v.

O presveto Serce Jezusovo! o Božja ljubezen! kako si Božje veličastno, pa tako globoko ponižno proti meni; kako si neskončno bogato, pa vse ubogo zavoljo mene; kako si nezmerno, pa z mojim srcem popolnoma sklenjeno; kako si neskončno lepo, pa moji revščini v svoji podobi tako enako; kako si nebeško zveličano, pa za me vse v terpljenje pogreznjeno; kako si prečisto in presveto, pa grešnikom tako milo in usmiljeno; kako si veličastno v bliščobi nešteti čudežev, pa tako samotno in skrito v Božjem zakramentu; kako si goreče za rešenje in zveličanje celega sveta, pa tako zaničevano skoraj od vseh ljudi! O presveto Serce Jezusovo, poglej moje revno serce, ki te ljubiti želi, ki te čez vse ljubiti želi, pa je s stoterimi verigami oklenjeno na posvetne stvari, ter tako nezmožno storiti, kar želi; oh razbij njegove okove, vleci ga nase, vžgi ga z ognjem svoje ljubezni in stori, da bo gorelo v nasprotni ljubezni in da v tem ognju se povžije v dar molitve, zahvale, prošnje, zadostenja, vdanosti in zedinjenja na vse večne čase.

O naša ljuba Gospa presvetega Serca! Ti si najbolj ljubila, ti tudi še zdaj najbolj ljubiš to presveto Jezusovo Serce, oh! sprosi nam

to milost, da tudi mi resnično ljubimo to presveto Serce.

O naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Častivci in častivke naše ljube Gospe presvetega Serca! ali pa vsi veste, kaj pomeni ta novi priimek „naša ljuba Gospa presvetega Serca?“ Meni se zdi, da vsi še tega ne veste. Nekteri mislijo, da ta izrek pomeni „Serce Marijino“ in da je bratovščina „naše ljube Gospe presvetega Serca“ bratovščina „Marijinega Serca.“ Temu pa ni tako. Bratovščina „Marijinega Serca“ je bila že davno poprej vpeljana, kakor bratovščina „naše ljube Gospe presvetega Serca.“ In bratovščina „Marijinega Serca“ ima ta posebni namen, da časti milo, presladko Serce Marijino, ki je Serce Matere usmiljenja Božjega in h kateremu naj se zatekajo v vseh svojih potrebah vsi častivci Sinu Božjega. Drugi pa mislijo, da z izrekom „naša ljuba Gospa presvetega Serca“ zakličemo in menimo Marijo, ki to presveto Serce ima.

Da bi vi vsi prav razumeli ta novi priimek „naša ljuba Gospa presvetega Serca,“ zato moram vam danes namesto zgleda nekaj od tega povedati.

„Naša ljuba Gospa“ — te besede pomenijo, se ve da, Marijo, ki je Mati Jezusa Kristusa. S temi besedami pa ne izrečemo le časti Materne, temuč s temi besedami spoznamo, da ima Marija vso pravico, vso moč hišne in družinske Matere, da toraj svojim otrokom, svojim podložnim, vse potrebno za dušo in telo deliti hoče in zamore; da je tako gospa, gospodinja, oskerbovalka in delivka vseh hišnih ali družinskih dobrot. Najimennitniše, največe in najsvetejše dobro

v keršanski družini, v katoliški cerkvi, je pa gotovo Božje Serce Jezusovo, v katerem so zbrani, kot v središču, vsi zakladi njegove neskončne ljubezni. To presveto Serce Jezusa Kristusa pa je iz prečiste kervi deviške Matere Marije; Mati pa ima vse pravice do serca svojega sina; zato je tudi Marija „naša ljuba Gospa presvetega Serca.“ To je, ona ima pravico, ima moč do nezmerne zaklada vseh milost, ona ima materno oblast do Serca svojega Božjega Sina, ki se je v svoji neskončni ljubezni toliko ponižal, da je v Marijinem naročju človeško natoro na-se vzel. Po vsi pravici častimo Marijo kot pribežališče grešnikov, kot zdravje bolnikov, kot tolažnico žalostnih, kot vedno pomoč, i. t. d.; in to je tudi ona v vsi resnici; ali vse to je Marija ravno zato, ker je „naša ljuba Gospa presv. Serca.“ Njej je do kraja odperto presv. Serce Jezusovo z vso polnostjo Božjih milost in usmiljenj; in ona iz tega nezmerne studenca Božjih dobrot zajema, kakor in kolikor hoče; ker v tem je čast Sinu Božjega, da ljubi svojo Mater, to je pa tudi radost usmiljeni Materi, da obilno milost deli. Saj vemo, kako je Sin Božji tukaj na zemlji, iz ljubezni do svoje Matere, odložil čas očitnega učenja, da je še dolgo v tihi samoti s svojo Materjo bival; pa tudi vemo, da je svoje poslanje in svojo Božjo moč očitno pokazal na prošnjo svoje ljube Matere, ko je storil prvi čudež. Ravno s tem nam je pa pokazal, kako celo njegovo Serce v ljubezni do Matere bije, in da na njeno prošnjo vse stori. Koliko tesneja pa mora biti ta vez svete ljubezni še le tam v večnem veličastvu; saj ravno ta materna oblast čez presveto Serce Sinu Božjega je vsa radost in zveličanje deviške Matere Marije. Zato jo s terdnim zaupanjem pozdravljajmo s temi lepimi besedami: „Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!“ da s temi njeno čeznatorno moč in čast spoznamo.

Da bi toraj tudi mi to presveto Serce Jezusovo

vredno počastili, da bi po mogočni priprošnji Marijini iz njega vseh potrebnih milost se vdeležili, in da bi svoja serca temu presvetemu Sercu, kolikor mogoče, enaka storili, to je tudi namen teh premišljevanj. Da bi vse to dosegli, zdihnimo do jutri devetkrat: „Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!“

6. dan.

Kaj zahteva Jezus od nas?

1. Jezus pravi: „Učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz serca ponižen, in bote pokoj našli svojim dušam.“ (Mat. 11, 29.)

To so besede Jezusa Kristusa, našega Zveličarja. S temi besedami nam kliče in od nas tirja, da čednosti njegovega presv. Serca spoznamo in si prizadevamo za nje; in ako to storimo, bomo oprosteni vsega dušnega zla, in zamoremo resnično srečni biti.

To je njegov nauk, to je tudi način njegovega nauka, pa tudi sad, namen tega nauka.

Vsacega učenca imenitnost učenikova posebno k učenju spodbuja. Kje hočemo pa iskati imenitnišega učenika, kakor je sam Sin Božji? In on sam je naš učenik. Nebeški Oče ga je od vekomaj sem v to namenil. On ima vse zaklade modrosti in spoznanja Božjega.

Njegov nauk je čista resnica, ki preseže vse vednosti tega sveta. Njegov nauk nas vodi ne k minljivim zakladom, ne k praznemu veselju, ne k časni slavi, ampak nas vodi k nezmernim, večnim bogastvom, k neizrečenemu in vednemu veselju, in k najviši in neminljivi časti.

Vse pa, kar nas uči storiti, je zavil v to poglavitno in prvo resnico: Učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz serca ponižen.“ Ta nauk je vsem primeril, vsem dal, velikim in malim, ker

popolnoma je prepričan, da vse, karkoli je potreba, je zapopadeno v tej zapovedi, kdor jo le prav spozna in spolnuje. Vse njegovo življenje je bilo poterdilo tega nauka, ktereга je v našo spodbudo najpoprej sam spolnil, potem še le nam dal.

2. Ako se te kratke zapovedi dobro naučimo, bomo zadosti modri, bomo zadosti znali, in nič več nam ni potreba.

Vsako učenje mora imeti dva dela. Na prvo ga moramo dobro premisliti in preudariti, potem pa v djanju zveršiti. Najpoprej moramo Boga pomoči prositi, da nas razsvetli, da to, kar premišljujemo, prav razumemo, da zamoremo potem tudi dognati, kar smo za dobro spoznali.

Potem moramo zapoved na vse strani dobro premisliti in zgled svojega nebeškega učenika vedno pred očmi imeti, da spoznamo, kaj moramo na sebi poboljšati, kaj opustiti, kaj si prisvojiti, in za kaj se potegovati.

Ker pa spoznanje zapovedi nič ne pomaga, ampak jo moramo spolnovati, in to se pa le v djanji pokaže, in jo ravno z djanjem še bolj spoznamo; zato moramo učenje zapovedi vselej z djanjem sklepati; toraj da smo v mislih, besedah in delih, pred Bogom in pred ljudmi krotki in iz serca ponižni. In ker moramo v znanji in djanji vedno napredovati, moramo si tudi prizadevati, da se resnična moč te zapovedi vsem in vsacemu vedno popolniši kaže in to v vsem našem življenji, v notranjem mišljenji, v govorjenji in v vsem obnašanji.

3. Ako se bomo tega naučili, kar Bog od nas tirja, bomo pa tudi dosegli sad, ki bo naš trud in naše delo gotovo zadostno poplačal, kakor je obljubil on, ki goljufati in goljufan biti ne more.

In kakšno je to zagotovljeno plačilo? „Vi bote pokoj našli svoji duši,“ pravi Jezus sam. Kaj pa se to pravi, pokoj, mir dobiti? To dobiti, kar nas

nasiti, zadovolji, tako da mirujemo, da več ne iščemo, pa se tudi ne bojimo, da bi zgubili, ako le mi nočemo. Kdor je našel ta pokoj, on je resnično zadovoljen, je srečen. Kdor pa tega pokoja nima, on bo nemiren, nesrečen, naj ima drugače karkoli hoče; ker njegovo serce ni nasiteno in on mora le še naprej iskati, ter se vedno boji, da bi zoper svojo voljo ne zgubil še tega, kar si je že pridobil.

Mi smo vsi tako vstvarjeni, da vedno hrepenimo po srečnem pokoju, in ni v naši moči, da bi tega hrepenenja ne imeli. In to je prav velika dobrotā, da je Bog to vedno gnanje, to vedno hrepenenje v naše serce vsadil; ker se tako ložej in bolj serčno poganjamo za dobro, ktero nas srečne storiti zamore. In če tudi, ker prosto voljo imamo, zamoremo tega pokoja iskati v raznih rečeh, nas bo to poganjanje in to hrepenenje vedno le še gonilo tako dolgo, da dosežemo to, kar ravno s pomočjo tega hrepenenja iskati in si pridobiti moramo.

Bog sam nam je to hrepenenje vsadil; toraj mora biti tudi stvar, ki zamore to naše hrepenenje nasititi, in ktero mi doseči zamoremo. Kristus, naš Gospod, nam pa tudi pove, kaj in kje in kako iščemo, da bomo nasiteni.

„Učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz serca ponižen, in bote pokoj našli svojim dušam.“ In ne stavi nobene pogoje, nobene izjeme. Mi bomo toraj zadobili pravi pokoj in resnično zveličanje. Se ve da ta pokoj, ki je zveličanje naši duši, zavoljo umirajočega življenja tukaj, na vse strani popolnoma biti ne more; vendar je pa le resničen pokoj, pravi mir, kakor ga je Kristus obljubil in to potérjuje skušnja toliko svetnikov, ki so bili krotki in ponižni učenci krotkega in ponižnega Jezusa.

Gotovo je, da bomo vživali mir, ktereга nam noben sovražnik vzeti ne more; bomo imeli pokoj,

kterega nobene zdraženje kaliti ni v stanu, ter bomo tiste podobnosti in tistega zedinjenja z Bogom deležni, ki je največa sreča naša in vse dobro v sebi ima, in ktere nam zoper našo voljo nihče vkrasti ne more.

4. Z zadobljenim tem sadom si bomo pa tudi zagotovili svoj cilj in konec, večno zveličanje svoji duši; zakaj Jezus pravi: „In bote pokoj našli svojim dušam.“ Duše naše so sicer naše, ali Bog jih je vstvaril in nam jih je dal, da bi jih mi zveličali s tistimi pripomočki, ktere nam on zopet sam daje. In to je naš namen: Naše večno zveličanje, ki je na tanjko sklenjeno s častjo Božjo. Če je namreč Bog veličasten v vseh svojih delih, kako veličasten je še le v zveličanji naših duš, ki bodo, večno srečne, ga vekomaj častile.

In da mi ta svoj namen dosežemo, nam Bog sam daje sto in sto pripomočkov. On sam hodi pred nami, kakor dober oče s svojimi otroci, nas spremlja in vodi, nam kaže pravo in gotovo pot, nas okrepčuje na duši in na telesi, nas uterduje, pa tudi razveseljuje.

5. Ker je tedaj temu tako, hodimo radi za tem velikim in veličastnim vodnikom. Mar ni to za nas nezmerno velika čast, da smemo hoditi za Gospodom? Mar ni to največi odlikovanje, da smo ljubljeni učenci njegovega presvetega Serca? Vse posvetne časti zginejo v primeri s tem odlikovanjem. Pa tudi ni za nas nič koristnejšega, nič boljšega; ker ravno v to je zastavljen pokoj naše duše, v tem je naše zveličanje časno in večno. Ja to delo je tako imenitno, da ga vse življenje zadost imamo, in da vse drugo je nečimerno, poslednjič nekoristno.

Pa tudi je to delo lahko in sladko, saj „njegove zapovedi niso težke.“ (I Jan. 5, 3.) Saj nam daje take zapovedi, pa nas podpira s takimi pripomočki, da jih lahko spolnujemo in da nas noben zadržek in noben sovražnik od njih spolnovanja odverniti ne more. In

ker se tega dela učimo v Sercu Zveličarja samega, zajemamo ravno iz presladkega studenca svete ljubezni, da težavnosti, če bi se tudi pripetile, ali ne čutimo, ali pa jih še ljubimo, in da nam je vse sladko, vse lahko.

M o l i t e v.

O Jezus, kateri si krotak in iz serca ponižen! vzemi me — prosim te lepo — za svojega učenca, za učenca svojega presvetega Serca. Dodeli mi, da se skerbno in zvesto učim, krotak in ponižen iz serca biti. da v tvoje večno poveličanje mir in pokoj svoji duši dobim.

Ti pa, o naša preljuba Gospa presvetega Serca! ti, ki si najlepše posnemala to presveto Serce, in si s svojo ponižnostjo dosegla največo čast in sediš zdaj na sedežu kraljice nebes in zemlje, ozri se na me in prosi za me, da postanem ljubi učenec presvetega Serca tvojega Božjega Sina.

O naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Na Tirolskem je živela pred petimi leti mati več otrok s svojim možem in z eno sosedo v vednem kregu in prepiru, v sovraštvu. Dušni pastir jo zavoljo tega posvari. Zdaj tudi njega videti ne more. Imela je pa mati več otrok, med temi je bila odraščena pa pobožna hči, ki je veliko za svojo mater molila in še druge prosila, naj molijo za njeno mater. Bog pošlje tej materi hudo bolezen. Oče in otroci so si

prizadevali, kar so mogli, da bi se mati spravila z Bogom in z ljudmi. Posebno serčno je hči prosila našo ljubo Gospo presvetega Serca za svojo ubogo mater, obljubila je, ako jo Marija usliši in njeni materi mir in pokoj serca sprosi, da bo to očitno povedala v veči češčenje Marije Device. Da bo pa vedela, da jo je Marija uslišala, naj ji bo v znamenje, da bi njena mati, ker človeško soditi, ozdravljenja niso mogli upati, umerla ali pa zakopana bila na Mariji posvečen dan. In ker je pobožna hči s terdnim, pa vendar ponižnim zaupanjem prosila, je bila res uslišana. Mati poprosi domačega duhovna, da jo z Bogom spravijo, spravijo pa tudi lepo z možem in sosedinjo, in po lepo prejetih sv. zakramentih umerje 31. dan prosinca in bila je zakopana 2. svečana, ki je praznik Marijin.

Priporočim vsem do jutrá tri češčena si Marija v čast naši ljubi Gospej presvetega Serca za vse sovražne duše naše fare, da bi na Marijino prošnjo ljubi mir in pokoj svojega serca zadobile.

7. dan.

Nobena pozemeljska stvar ne more našega serca resnično vpokojiti in umiriti.

1. Duša keršanska! poslušaj, kaj ti danes povem: Mi vsi smo za zveličanje vstvarjeni. To nam razodeva pamet, to nam poterjuje skušnja, to nas uči sv. vera. Zato pa vsak brez nehanja išče sreče, po zveličanji hrepeni; in prav tako. Pa, o človek! ti iščeš svojega zveličanja v stvareh; odjenjaj od tega; pri stvareh svoje prave sreče, svojega zveličanja nikakor in nikdar našel ne boš. Nobena vstvarjena reč tvojega serca napolniti ni v stanu; če bi imel čisto sam prav vse vstvarjene reči, pa bi tvoje serce še bilo prazno in nesrečno. Pozemeljske stvari dražijo tvojo žejo, ali

napojile te ne bodo nikdar. Kolikor več pa jih boš imel, toliko hujšo žejo ti bodo napravljale. Kolikor bolj boš svoje serce na nje navezoval, toliko manj pokoja boš v sercu imel. In kako boš ti v stvareh dobil, kar v njih ni? Nihče pa dati ne more, kar sam nima.

2. Boš mar li ti dosegel to, česar dozdaj še noben živ človek dosegel ni? Poslušaj, najmodrejši, kar je bilo ljudi na zemlji, je imel vseh pozemeljskih dobrot v vsi obilnosti, je vžival vedno nove radosti; njegovo nezmerno bogastvo so občudovali vsi narodi, slava njegovega imena se je razlivala po vsem znanem svetu. In vendar je bilo njegovo serce tako prazno, da je bil prisiljen spoznati: „Nečimernost čez nečimernost; in vse je nečimernost.“ (Prid. 1, 2.)

In ako bi ti imel vse, karkoli poželi na zemlji tvoje serce, in bi bil gospod cele zemlje, in bi te častili vsi ljudje, in bi ti vse poskusil; kmalo, kmalo bi te skušnja prepričala, da nisi našel drugega, kot nečimernost in obteženje duha.

3. Pa ne čudi se temu. Tvoje serce, če je tudi res mala stvarica in se za ves svet napolniti ne more, ni za ta svet vstvarjeno. Vse na zemlji tebe in hrepenenja tvojega serca ni vredno. Ti si za kaj večjega, ti si za večnost vstvarjen, za neskončnost odmenjen. Ne ostani toraj v mlakuži te zemlje, ne berbraj v blatu te minljivosti, ki si odločen vekomaj kraljevati.

Kaj boš neki imel, kaj ti bo pomagalo, če bi si ves svet pridobil, ako pa na svoji duši škodo terpiš? Zares, dvakrat nesrečen bi bil; tukaj na zemlji bi v vednem nepokoju živel, hudobna vest bi te neprenehoma pekla; po tem življenji bi pa zapadel v večno terpljenje.

Blagor toraj njemu, kdor zaverže, zaničuje vse, kar bi njegovo serce prevariti zamoglo, serčno odvra-

čuje vse zadržke pravega zveličanja in kdor imenitnost svojega namena spoznavši, svoje prave sreče čez vse stvarjenje le v svojem stvarniku išče.

M o l i t e v.

O Bog, o moj Zveličar! ti si me za zveličanje, za večno srečo vstvaril. Te sreče sem tudi že iskal, ja vedno je iščem; pa nisem je še okusil, nisem je še našel. Moje strasti mi tolikokrat vpijejo: Tu je sreča, tam te išče, tu jo boš vjel! In oh, jaz neumnež! verjel sem; od svojih nerednih nagnjenj preslepljen, sem tekal in se pehal sem ter tje; pa namesto poželjene, toliko iskane sreče sem dobil le revščino, sem skušal le britkost.

O jaz nesrečni! vstvarjen, da bi popolno srečo dobil v tebi, o moj Bog! pa vtrudil sem se, ko sem sreče iskal zunaj tebe, v minljivih stvareh; in tako sem zgrešil srečo, za katero sem bil namenjen, pa sem globoko zabredel v nesrečo, za katero nisem bil namenjen, in sem v njej skoraj poginil. — O moj Zveličar, o moj Bog! odpri mi moje oči, da spregledam in prav spoznam svojo veliko zmotnjava, da se je rešim, da saj za naprej iščem le v tebi svojega zveličanja, ktereга v stvareh najti nisem mogel.

O Marija, ti si najbolji del zvolila; pelji tudi mene k studencu pravega miru in pokoja, da iz njega zajemam tisto modrost, ktera me bo učila, da odtergam svoje serce od vse po-

svetne nečimernosti, pa ga navezujem po tvojem zgledu le na Boga.

O naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Na Ogerskem je leta 1873 živel 73 letni starček, ki je veliko obhodil, veliko se trudil in dolgo iskal sreče, pa vedno je bil le čmeren in nezadovoljen. Kakor navadni posvetnjak za dušo ni kaj skerbil; zato pa tudi pravega pokoja ni imel. Imel je pa dobro ženo, več pridnih otrok, pa pobožno hčer. Veliko molitve je bilo zanj storjene. Dalje časa je bolehal. Na sv. Magdalene dan, na večer pa hudo zboli. Skerb in žalost njegovih ljudi je bila vedno huja, zlasti ker od prejeme sv. zakramentov ni nič slišati hotel. Ko mu njegova ljuba žena le od strani v misel vzame, hudo zāreži nad njo: Od tega mi pa le molči. Nihče si ni upal, ga s tem dražiti in ga opomniti nevarnosti, ktera mu proti. Prav poterpežljivo, brez vsega godernjanja je prenašal hude bolečine; vedno pa si je delal upanje, da bo še ozdravel, akoravno so ga moči zapuščale in je vidoma se svojemu koncu bližal.

Kaj početi v tej sili? Še bolj serčno so molili k presvetemu Sercu Jezusovemu in presladkemu Sercu Marijinemu. Bil je mož, če tudi vedel ni, čez 20 let zapisan v bratovščino Marijinega Serca; in zanj so otroci opravljali molitev. Čez eno leto že je bil tudi zapisan v bratovščino naše ljube Gospe presvetega Serca in veliko tisučkrat so za njega njegovi zdihovali: Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas! Veči je bila nevarnost, bolj pobožno so molili zanj. Vsi so terdno zaupali, da se ga bo mili Bog usmilil,

da na prošnjo naše ljube Gospe presvetega Serca ne bo zastonj tekla Kri Jezusova.

V praznik sv. Filomene, kateri so vsi domači še posebej bolnika priporočevali, 11. vel. serp. poskusi pobožna hči, da bi ljubega očeta opomnila velike nevarnosti. Trikrat je šla k bolnemu očetu, da bi mu napovedala bližnjo smert; ali od velike žalosti spregovoriti ne more. Še enkrat se zbere, ker duša ljubljenega očeta ji je bila čez vse v mar. S prečudnim občutljajem, pa vterjena z zaupanjem na pomoč Marijino, prime roko očetovo, jo milo kušne. Pa ta kušljej ni bil navadni kušljej spoštovanja, ampak pomeniti je imel vse kaj družega, kar se je tudi očetu zdelo. Zdaj mu pokaže malo podobico in rahlo pa milo pravi: „To je kraljica angeljev . . . Oh, oče! za vas jih na stotine moli.“ In ko preserčno njegov obraz boža, še pristavi: „Zdravnik pravi, da je nevarno.“ Beseda ji zastane; dene pa pod glavo očetovo malo svetinico. Bolnik jo pogleda in pravi: „Kaj hočeš? povej!“ Na predrago Kri Jezusovo se opiraje in v zaupanji na Marijo, pravi: „Ljubi oče, kadar ste se kam na pot podali, ste s toliko skerbjo se vselej pripravljali; kaj ne bi se tudi na dolgo pot v večnost se pripravili, ko zdravnik pravi, da je nevarno? Mar ne bi se z ljubim Bogom spravili. Saj je Bog tako neskončno dober; saj vse odpusti . . . Pa bi se spovedali! ljubi moj oče, saj ni tako težko . . .“ Kakor jagnje vdan, ves ginjen pravi: „Naj se zgodi, kakor Bog hoče; spraviti se hočem, sv. Obhajila želim.“

Urno pošljejo po spovednika; in ko bolnik ske-sano opravi dolgo spoved od celega svojega življenja, zdihne: „Zdaj sem lehak, kakor metuljček.“ Kmalo je bilo vse pripravljeno za sv. Obhajilo. Kar je pa še posebnega pri tem, je to-le: V tistem mestu je veliko krivovercev in več let niso šli z najsvetejšim zakramentom po mestu. Zdaj pa so vzeli tudi nebo in ko iz cerkve stopijo, pride cela procesija z banderi;

veliko ljudi z gorečimi svečami; in ko tako slovesno skazujejo očitno češčenje presv. Rešnjemu telesu, je pobožna družina v tem spoznala nekako zadostenje usmiljenemu Jezusu, ki je tako dolgo terkal na posvetno serce tega bolnika. —

Da bi mi svojega serca na nobeno posvetno stvar ne navezali, molimo danes tri očenaše in tri češčenja si Marija v čast presvetemu Jezusovemu Sercu.

8. dan.

Naše serce ima v Jezusovem Sercu popolnoma pokoj in svojo pravo srečo.

1. Moj sin, moja hči, ti kliče Jezus, ako hočeš imeti pravo srečo, glej, da bo tvoje serce mojemu Sercu vse podobno, z mojim Sercem vse zedinjeno.

Le v Jezusovem Sercu najdemo mir in pokoj, ktereга ta svet niti dati, niti vzeti ne more. Ako bi se mi enkrat v notranje Jezusovega presvetega Serca popolnoma podali, bi od tam videli vse posvetno tako, kakoršno je v resnici, ne pa kakor to gledajo zatelebani posvetnjaki; potem bi se lahko znebili vseh nepotrebnih in težavnih skerbi za posvetno, ter bi iskali in hrepeneli le po resnično dobrem.

2. Kakšno je naše serce? vedno se spreminja; sedemkrat na dan je drugačno. Zdaj veselo, zdaj žalostno; zdaj mirno, zdaj razburjeno; zdaj ljubi nezmerno kako stvar, kmalo je sito njene nečimernosti in tisto stvar studi; na mah je vse goreče, pa zdaj vse merzlo; nestanovitno je, kakor morje.

O da bi bilo pa naše serce sklenjeno z Jezusovim Sercem; na enkrat bi bilo srečno in stanovitno mirno. Zedinjeno z Jezusovim presvetim Sercem bi bilo, kakor v gotovem zavetji zveličanja, vedno enako, neomahljivo in nespreminljivo, naj bi bilo od zunaj mirno ali viharno. Ako smo skriti v Jezusovem

Sercu, nam noben sovražnik nič škodovati ne more. Satan hodi sicer okoli, in išče, koga bi požerl; pa jih tudi veliko na vekomaj požre; ali v tem zavetji se nam bližati ne more, nam našega miru vzeti ni v stanu.

3. O človek! da bi ta dar Božji spoznal! O da bi vedel, kako velike dobrote so s tem sklenjene! Ja ves tvoj pokoj, vsa tvoja prava sreča je le v tem, da si zedinjen z Jezusovim presvetim Sercem. Vedni mir, neskajeno gotovost, pravo serčno veselje uživajo vsi, ki ljubijo to presveto Serce in prebivajo v njem. Kaj ti je vse bogastvo, kaj vsa čast? kaj vsa razveseljevanja, ako je pa serce nepokojno, nezadovoljno? In kaj neki ti zamore dati ves svet družega, kakor le nepokoj in britkost serca? Vedno in povsodi in vselej boš toraj nesrečen, dokler ne miruješ v njem, ki ti je sam popolnoma zadosti. Oh, pojdi in se skrij v presveto Serce Jezusovo!

M o l i t e v.

O Gospod! to moram spoznati, skušnjava me to uči: Povsodi in v vseh rečeh sem iskal miru; ali povsodi sem naletel le na zmešnjavo čez zmešnjavo. To je tvoja sveta volja, da naše serce le v tvojem Sercu mir in pokoj najde; ker ti si naše serce le za se vstvaril, in nepokojno in nesrečno bo, dokler ne bo v tebi počivalo.

O presladko Serce Jezusovo! Ti radost presvete Trojice! Ti veselje vseh angeljev in svetnikov! Ti rajska sladkost svetih in pobožnih duš! Kaj pač bi iskal drugodi, ker v tebi je vse, kar le poželeti smem in moram. Ti si

veselje nebeško, Ti si zveličanje tu na zemlji! Ker si tedaj prava sreča vsem, zakaj bi tudi meni ne bil? Ja presladko Serce Jezusovo, ti si moj pokoj, ti si zveličanje moje na vekomaj. Amen.

In ti, o Marija! naša ljuba Gospa presvetega Serca! Ti najbolj veš, kakošno zavetje za me je presveto Jezusovo Serce; pa tudi to vem, da želiš nas vse imeti v tem gotovem zavetji, kjer smo zabranjeni pred vsemi sovražniki naše duše; zato o ljuba Mati moja! te prav preserčno prosim: odpri mi to svetišče, pelji me sama vanj in shrani me v njem tako dolgo, da ga enkrat v nebesih s teboj gledam in vživam na vekomaj. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Iz Slavonije piše pobožen mladeneč tako-le: Od mladosti ljubim Marijo, nebeško kraljico in ključarico presvetega Serca Jezusovega. Vsako svojo britkost potožim nebeški Materi in vselej me usliši. Ko sem bil še čisto majhno dete in mi starši neko prav otročjo prošnjo odrečejo, šel sem po naključbi v Mariji posvečeno cerkev, kjer so ravno Marijine Šmarnice obhajali; in tu sem Marijo prosil, da bi se zgodilo po moji volji. In glej! ko domu pridem, je bilo že vse po moji volji. In od takrat sem vselej, v vseh nadlogah k Mariji se zatekal. To moje zupanje in ta otroška ljubezen do Marije je pa sčasoma omerznila. Pred nekterimi mesci me pa zadene ve-

lika telesna in dušna britkost, iz ktere se brez posebne pomoči Božje, bi rekel brez čudeža, nisem rešiti mogel. V tej svoji stiski sem dobil v roke spisje, v katerih je zapisano toliko prošenj prečudno uslišanih na priprošnjo naše ljube Gospe presv. Serca, in oslabelo zaupanje se je v meni zopet ogrelo, oživilo. Precej se otroško obernem in zatečem k naši ljubi Gospej presvetega Serca in obljubim tridnevno pobožnost v čast presvetemu Sercu Jezusovemu, v čast Marijnemu Sercu, in v čast sv. Jožefu in sv. Alojziju, s pristavkom, če bom uslišan, bom to tudi drugim očitno naznanil. In, o čudo! tisti trenutek, ko sem to obljubo storil, sem bil uslišan; tako, da sem se mogel čuditi in se bom čudil, dokler bom živel. Zato pa v vsaki najmanjši potrebi se urno obernem k naši ljubi Gospej presvetega Serca, in nikoli nisem osramoten; vselej sem uslišan.

Da bi tudi mi tako otroško pa terdno zaupanje v vséh svojih dušnih in telesnih potrebah imeli do presv. Jezusovega Serca, molimo zdaj le v čast presvetemu Jezusovemu Sercu in v čast presladkemu Sercu Marijnemu in v čast sv. Jožefu trikrat: Oče naš . . . Češčena si Marija.

9. dan.

Ako hočemo zveličani biti, moramo presveto Serce Jezusovo posnemati.

1. Jezus, naš Zveličar, nam kliče: Dete moje! poslušaj me: Eno je potrebno — da rešiš svojo dušo; ako njo zgubiš, vse zgubiš; ako njo rešiš, vse rešiš. Svoje duše pa ne boš rešil, ako ne posnemaš mojega Serca; zakaj „ktere je Bog poprej vedil, jih je tudi poprej odločil, da bodo enaki podobi njegovega Sina.“ (Rim. 8, 29.)

Ta podoba Božjega Sina pa, kateri morajo biti

enaki vsi, ki hočejo zveličanje doseči, kaj je družega, kakor ravno presveto Serce Jezusovo? Jezusovih zunanjih djanj ne morejo vsi ljudje posnemati; ni dano ljudem, delati čudeže, kakor jih je delal On; in različnost stanov ne pripušča, da bi vsi posnemali njegovo zunanje življenje. Vsi pa, veliki in mali, bogati in revni, učeni in priprosti, vsi, naj si bodo ktere-gakoli stanu, vsi morajo posnemati notrajne čednosti njegovega presvetega Serca. Kdorkoli hoče večno zveličan biti, mora si prizadevati, temu Sercu po moči enak postati.

Ako ti vse svoje premoženje med uboge razdeliš; ako svoje telo z najostrejšimi pokorili trudiš; ako bi vedel vse skrivnosti; ako bi delal čudeže, da bi te vsi občudovali; če pa tvoje serce ne bo podobno Sercu Jezusovemu, nisi nič, in ti vse to tudi ne pomaga nič.

Po podobnosti svojega Serca z Jezusovim Sercem boš enkrat sojen in ta podobnost ti bo odločila tvojo večnost. Marsikdo bo sodni dan prosil: Gospod! saj sem v tvojem imenu hudiče izganjal; saj sem v tvojem imenu velike čudeže delal. Ali Gospod mu bo odgovoril: Jaz te ne poznam. Pa mu bi Gospod še rekel: Glej rane, ktere si mi vsekali; glej stran, ktero si mi prebodel, in ta stran je ostala odperta — moje Serce ti je bilo vedno odperto, pa ti nisi hotel vanj. Karkoli si storil, ti ne pomaga nič, če nisi po mojem Sercu storil.

2. Ne zunanja bliščoba pobožnosti, ampak resnična vdanost in posvečenje serca stori človeka dobrega in Bogu dopadljivega. Le toliko je zagotovljeno tvoje zveličanje, kolikor bo tvoje serce presvetemu Sercu podobno. Stori toraj za zveličanje svoje, kar le premoreš; zakaj, kjer za večnost gre, ni nobena skerb prevelika. O smertni uri boš še le videl in spoznal, da vse, kar si storil, je vekomaj zgubljeno, kar nisi storil zavoljo Boga in za zve-

ličanje svoje. Če je toraj zveličanje tvoje največe veljave, vedi, da posnemanje Jezusovega Serca je ravno tako imenitno.

Oh, koliko je pač moje serce podobno Jezusovemu Sercu!

M o l i t e v.

O večno zveličati svojo dušo! to je edino, čez vse mi potrebno. Čemu sem na tej zemlji? — da zveličam svojo dušo. Čemu me je Jezus odrešil? čemu mi toliko pripomočkov pripravil? čemu sem s tolikimi Božjimi dobrotami obsut? Mar ne zato, da bi ložej in gotoviši svojo dušo rešil? — Pa, oh moj ljubi Jezus! do zdaj se še pač nisem resnobno lotil tega dela, za kar sem postavljen na ta svet. Odrešen sem bil, pa sam sem zopet in to še bolj reven suženj postal; globokejši sem se pogreznil z napačno rabo tistih pripomočkov, tistih dobrot Božjih, s katerimi ravno bi bil lahko srečen postal in si zveličanje zagotovil.

O moj Bog in moj Gospod! po vsi pravici bi bil ti lahko pripustil, da bi bil jaz večno pogubljen, da bi večno terpeti moral; s svojo hudobije, z zaničevanjem, z zlorabo tvojih dobrot sem to res zaslužil. V neskončni dobroti svojega Serca pa tega nisi pripustil, in ravno zdaj mi še nove, nezmerne dobrote deliš, ko me lepo učiš, milo spominjaš, da naj zveličanje svoje duše visoko cenim in

ljubim; oh, zato ti ne bom več nehvaležen, in zveličanje svoje duše ne bom več v nemar puščal. Za terdno sem sklenil, zares ti obljubim, da bom delal z ljubeznjivimi nameni tvojega Serca, ki hoče mojo dušo večno srečno storiti; le podpiraj me s svojo gnado!

In ti, o naša ljuba Gospa presvetega Serca! ki si najbolj lepo in zvesto posnemala presveto Serce svojega Jezusa, uči tudi mene, da posnemam tudi jaz tebe in da bo moje serce vedno bolj podobno tvojemu presladkemu Sercu, tako pa tudi vedno bolj podobno presvetemu Sercu Jezusovemu.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

V Zagrebu usmiljene sestre neizrečeno veliko dobrega storé. Ne le veliko mesto, tudi daleč zunaj mesta vedó pravični veliko povedati, kako te pobožne duše, ki so se svetu in vsem posvetnim dobrotam odpovedale, zapuščene otroke učijo, kako ljubeznjivo ubogim in bolnikom strežejo. Zares! te pobožne duše v ljubezni do svojega nebeškega ženina ljubijo vse ljudi, najbolj pa še nadložne in revne, ter v tej goreči ljubezni želijo in si vse prizadevajo, da bi njim enako vsi ljubili in častili presveto Serce Jezusovo in presladko Serce Marijino. Menda prav nam vsem v spodbudo je mili Bog pripustil, da je huda bolezen napadla gospo mater ali sprednico usmiljenih sestra, ki je že trideset let s prečudno modrostjo

vodila velikanski ustav tega zavetja vsem ubogim in nadložnim. Predlansko poletje — 1877 — je ta dobra duša zbolela. Bolezen urno napreduje in postane tako nevarna, da so jo prevideli s svetimi zakramenti. Pet zdravnikov se posvetuje, kako bi se še pomagalo toliko ljubljeni gospej; ali vsi niso vedeli nobenega pripomočka več; izrekli so z žalostjo, da nimajo prav nobenega upanja, da bi še ozdravela. Ta žalostna novica se je hitro zvedela po vsem mestu, kjer je bilo brez števila ljudi, kateri so razne dobrote vžili od te dobre duhovne matere. Najhuje pa je bilo njenim ljubim duhovnim hčeram, drugim usmiljenim sestram. V tej veliki nadlogi, kjer nobene človeške pomoči več upati niso mogli, se usmiljene sestre in drugi dobri kristjani zatečejo k presvetemu Jezusovemu Sercu in k presladkemu Sercu Marijinemu; in to s toliko silo, pa s tako terdnim zaupanjem, kakor se zateče le majhno nedolžno dete v materno naročje, ko mu proti huda sila. Tudi bolnica sama se oberne na Marijino podobo, ki je visela na steni zraven njene postelje, in zaupljivo zdihne k naši ljubi Gospej presvetega Serca. In dobre duše niso bile osramotene. Tisti trenutek je gospej materi odleglo. V malo dneh pa je zapustila postelj in zopet je prevzela težavno delo usmiljenja. —

Mar mi nimamo nič prositi? Kdorkoli ima kak poseben križ, naj prosi Marijo, da mu sprosi od Jezusovega Serca tisto pomoč, da bo svoj križ radovoljno nosil za Jezusom. Zato naj moli do jutri z zbranim srcem „angeljevo češčenje“. Kdor pa nima ravno posebno težkega križa, naj pa moli „angeljevo češčenje“, da na Marijino priprošnjo toliko zvestejši hodi za Jezusom.

Vsa naša popolnamost je le v posnemi presvetega Jezusovega Serca.

1. Keršanska duša, danes pa poslušaj Jezusa samega in vzemi si k sercu, kaj ti on pravi:

Tako-le ti pravi: Dete moje! Vsa popolnamost tvoja je tolika, kolikor je tvoje serce podobno mojemu Božjemu Sercu; vsaj moje Serce, to Serce Besede Božje, je vzor, ogledalo vseh čednost, je svetost sama. Kdor posnema moje Serce, posnema Boga, posnema svojega Zveličarja, to je, on posnema svetost samo.

Ker je toraj presveto Serce Jezusovo vzor in podoba vse popolnamosti in studenec vseh gnad, moramo se le v tem Sercu učiti, kaj naj storimo, da se posvetimo; pa ravno v tem Sercu moramo zopet zajemati moč in pomoč, da dosežemo to svetost. Hočeš toraj popolnoma biti, posnemaj presveto Serce Jezusovo; in kolikor bolj mu boš podoben, toliko bolj popolnoma boš.

2. „Učite se od mene, ker jaz sem iz Serca ponižen!“ ti kliče tvoj Zveličar. Ponižnost pa je podlaga resnični svetosti. Kdor se ponižnosti ne bo učil v Jezusovem Sercu, se je nikdar naučil ne bo, pa je tudi nikdar imel ne bo. Le po imenu jo bo komaj poznal. Ako boš stavil hišo svoje pobožnosti, svoje popolnosti na drugo postavo, ne bo imela nobene trdnosti, nobene gotovosti, temuč se bo pri najrahljšem pihljeji v grobljo poderla.

Jezusovo serce je polno krotkosti in ljubezni. Ljubezen pa je popolnoma svetost. Plamen prave ljubezni pa ne bo nikdar v tvojem sercu gorel, če se ne bo vnel v tistem plamenu ljubezni, ki gori v presvetem Sercu Jezusovem. Gorje tebi, ako drugi

ogenj ljubezni v tvojem sercu tli! Ti boš sicer ljubil, pa ljubil boš v svoje pogubljenje.

3. Nikoli nikdar ne boš imel prave čednosti, nikoli nikdar si ne boš prisvojil prave svetosti, kakor le, če posnemaš presveto Serce Jezusovo. Kaži še toliko znamenje čednosti, hlini se, da si pobožen, kolikor moreš, ako tvoje serce ne posnema Serca Jezusovega: pa vsa tvoja pobožnost ni družega nič, kakor le nespodobna šema. Ni je prav nobene in nikakoršne popolnamosti, ako ne delaš po Sercu Jezusovem, ako ne posnemaš le njega.

Tako je bilo od začetka sveta, in tako bo do konca njegovega. Starim je bilo prerokovano in znano, kakšno bo to presveto Serce Odrešenika sveta, in nihče ni bil izvoljenim prištet, ako ni imel v svojem sercu lastnost tega presvetega Serca. Pa tudi v novi zavezi je bilo to presveto Serce posvečenje aposteljnov, moč mučenikov, stanovitnost spoznavcev, čistost devic, stanovitnost pravičnih, ja popolnamost vseh svetnikov.

Tudi mi moramo le v tem svetišču iskati svoje popolnamosti. Toraj le serčnost keršanska duša! Pojdi in hodi za tem presvetim Sercem, kamorkoli te pelje. Kolikor bližej si mu, toliko bližej si izveršeni popolnamosti svoji. Popolno spolnovanje vse postave, ja vsa svetost je le v tem, da posnemaš to presveto Serce Jezusovo. Pravo znamenje zagotovljenega zveličanja je stanovitno prizadevanje, da posnemaš to Serce.

4. Prosimo presladkega Jezusa, ki je studenec vsega življenja, vseh gnad, da nas vnema, nam pomaga, da prav spoznamo in posnemamo to njegovo presveto Serce, to ogledalo vse čednosti in vse svetosti. Prosimo ga, da reši naše serce vsega zaslepljenja, da odverne od nas vse zadržke, da z resničnim in čistim namenom iščemo le njega, da si misli njegovega Serca navzamemo in njemu vsi in

v vsem enaki postanemo. Zdihnimo zdaj iz dna svojega serca:

M o l i t e v.

O moj Bog in Gospod! kako malo je podobno moje serce tvojemu Sercu! Kako malo sem si prizadeval do zdaj, da bi življenje tvojega Serca se razodevalo v mojem življenji! In Bog je hotel, da bi ne bil marsikaj počel, kar je moje serce od tvojega le odvrčevalo! O slepota, o neumnost moja!

Usmili se me, o premili Jezus! usmili se me po velikem usmiljenji svojega Serca! Koliko jih ni tako dolgo živelo, pa tudi toliko in takih pripomočkov niso imeli, in svetniki so zdaj, ker so zvesti učenci tvojega presvetega Serca bili. In jaz sem komaj začel za zveličanje svoje delati! Morebiti pa še začel nisem. Vsaj sem le velik grešnik.

Čas je, o Gospod! zadnji čas je, da se vendar enkrat tako dolgo in tako hudo zanemarjenega dela svojega zveličanja resno poprimem. Ta misel me tolaži, ta misel me spodbada; še se zamorem posvetiti, še zamorem učenec tvojega Serca biti, še si zamorem to zveličansko znamnje svojega izvoljenja pridobiti. Vzdigni me toraj, o predobrotljivi Jezus! pomagaj mi; daj mi serčnost; glej, začeti hočem!

In ti, o naša ljuba Gospa presvetega Serca! ozri se milostljivo na me, in podaj

mi svojo roko, da ne omagam; vsaj veš, kako reven, kako slab sem. Kolikokrat sem že hotel začeti; ali še večkrat sem opustil. Oh, tudi zdaj se bojim, da bi zopet nestanovitni ne bil, če me ti ne varuješ, če me ti ne podpiraš, če me ti ne vodiš. O ljuba moja Mati! bodi mi res moja Mati; in naj bom že enkrat tvoj pravi sin, da bom tudi zvesti učenec presvetega Jezusovega Serca!

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Današnje dni je taka postava, da vsak mladeneč, če je le zato, naj bo vojak. Starodavna postava pa je, naj bi bili ne le vsi mladenči vojaki, ampak tudi vse device naj bi bile borivke za večno slavo. Vsaj je že Job rekel, da človeško življenje je vedna vojska. Tedaj vsi bodimo vojaki in se zvesto vojskujemo pod zastavo Jezusovega presvetega Serca za večno slavo. Bral sem pa te dni od matere, ki je imela dobrega sina, kterega je z velikim trudom pripravila do osme šole. Imela je vedno serčne želje, da bi ta njen sin bil mašnik Gospodov. Ali vojaška postava se tudi njega ni ognila in dobil je poziv, da bo moral, kakor drugi mladenči, skazati se ali je za vojaka ali ne. V tej veliki sili dobra mati naprosi zdravnika, naj bi njenega sina pregledal, bo li poterjen ali ne. Zdravnik ga spozna vsega čverstega in terdnega, brez vsake pomanjkljivosti. To je, se ve da, dobro mater še bolj oplašilo. In kaj stori uboga mati v tej zadregi? V

marsikteri britkosti je iskala pomoči pri naši ljubi Gospej presvetega Serca, in nikdar ni bila osramotena. Zdaj je bila pa sila velika. Z materno ljubeznijo se oberne tudi zdaj k preljudi Materi Božji; opravlja prav pobožno devetdnevnicu v čast presvetemu Jezusovemu Sercu in v čast presladkemu Sercu Marijinemu. S terdnim zaupanjem, z veliko serčno ljubeznijo, kakor le mater zna, nadlegva in sili v Serce Jezusovo in Marijino, in glejte čudo! v začudenje vseh njen sin ni bil poterjen in posvetil se je brez opovire duhovskemu stanu. Kako resnične so pač besede velicega sv. Bernarda, ki pravi: „Nikdar še ni bilo slišati, da bi Marija koga zapustila, kdorkoli se je k njej zatekel.“

Ker nas pa stara postava veže, da smo vsi vojaki, in sicer vojaki Božji, ki se vojskovati moramo, dokler bomo živeli v tej solzni dolini; zato vam pa danes zakličem: Vojaki Božji bodimo, pa prosimo Marijo, ne kakor una mati, da bi poterjeni ne bili, ampak prosimo našo ljubo Gospo presvetega Serca, da nam sprosi od svojega nebeškega Sina to milost, da nas vse poterdi, da nas vse zapiše med svoje vojake, pa, da mi vsi vedno pred očmi imamo, kakor nebeško zastavo, njegovo presveto Serce, ter se serčno vojskujemo zoper svoje najhujše sovražnike, zoper satana, zoper svet in zoper svoje lastno meso, da vedno močnejši prihajamo in vedno napredujemo v tistih čednostih, ktere v tem svetišču vidimo, da nebeško krono dosežemo.

In ker je to vsem potrebno, pa da nihče ne pozabi, prosimo precej zdaj presveto Serce Jezusovo pomoči in zato molimo 3 Oče naš . . . Češčena si Marija!

11. dan.

Kdor hoče posnemati Jezusovo Serce, mora očistiti svoje serce.

1. O človek! ako hočeš z Jezusovim presvetim Sercem občevati, ako hočeš neznanu sladkost serčne obhoje ž njim okusiti, očisti svoje serce vsega greha; zakaj tvoj ljubi je čist, je brez madeža in ima svoje veselje le med lilijami. Kako bi se pač sklenilo tvoje serce z Jezusovim presvetim Sercem, ako ga nisi skerbno — skerbno očistil? Kdo bi namreč obdolžiti mogel presveto Serce Jezusovo kacega greha? Ali, kako porečeš, da je tvoje serce čisto, ko ti ravno tvoje serce nasprotno očita?

O moj Bog! kakšno je zares moje serce! V grehu rojeno, je bilo tolikrat stanovanje hudobnega duha, je s tolikimi madeži ognjušeno in pokvarjeno, tako zeló k hudemu nagnjeno, za dobro tako nesprejetno, pase v sebi toliko nerednih nagnjenj, ter s temi redi ravno toliko kali nesrečnega greha, je polno tega sveta, polno samega sebe, skoraj v vseh rečeh vidi in išče le sebe, kot svoj zadnji cilj in konec.

2. O človek! ali ni prederzno, ako vabiš Jezusa samega v tako svoje serce, ako hočeš, da bi prebival v taki nesnagi? Sprideno serce se mu studi, nečisto serce mu je gnjusoba; kako bi mu neki všeč bilo, prebivati v takem sercu?

On išče le čistih serc, in v tacih on prebiva in tukaj se med lilijami raduje. Kdor toraj ljubi čistost serca, on bo njegove pričujočnosti se veselil, on bo miloto njegovega Serca in sladkost Božjo okušal.

3. Nihče naj se ne moti in naj ne misli, da bi bilo zadosti, ako je le zunanje, pred svetom, dober; Bog gleda na serce. Nič ti toraj ne pomaga, če tudi vsim stvarem dopadeš, če pa tvoje serce Bogu ne dopade. Je pa tvoje serce čisto, potem si tudi ti

ves čist; ker od znotraj, iz serca pridejo hudobne misli, nečistosti, goljufije, prekletstva in vse hudo.

Tvoje serce naj bo toraj čisto, prazno vsega posvetnega, potem ti ne bo nič opoveralo, da se skleneš z Jezusom, in kolikor se ti bo poljubilo, boš okusil, kako sladko je Jezusovo presveto Serce.

Ako pa le zunanje opuščáš vse hudo, pa korenin vsega huđega iz svojega serca ne izpuliš, ne boš nikdar prost vsega greha; ker desetkrat ti bo v sercu porastlo to, kar le zunanje odrežeš; in ko boš mislil zunanje, da stojiš, te bo teža notranjega zla potlačila.

4. Poslušaj, kaj ti danes pravi tvoj Jezus! Moje dete! pripravi mi v svojem sercu čisto stanovanje, in prišel bom v tisto in bom ves tvoj, in ti boš ves moj, in prečudna prijaznost bo med nama in tako serčno zedinjenje, kakoršnega poznajo le tisti, ki so to že skusili. Tedaj le serčnost, in prični precej zdaj to imenitno delo, ker poprej ne boš vžival nobenega pravega veselja, dokler to delo dognano ne bo.

Marsikdo misli, da je to pretežko; in ta nesrečna misel jih veliko odverne, da ne očistijo popolnoma svojega serca. To pa je zvijača satanova; ta stari, priseženi sovražnik našega zveličanja dobro ve, da, če boš svoje serce popolnoma očistil, bo zagotovljeno tvoje zveličanje, bo zagotovljena tvoja popolnamost, in še zveličanje družih; posebno pa bo povikšana čast Božja. Zato se pa satan temu toliko vstavlja in z vsemi zvijačami brani, da bi svojega serca popolnoma ne odtergali od vse posvetne nečimernosti.

Ne poslušaj toraj šepetanja in podpihovanja tega goljufnega zapeljivca. Malo mu je na tem ležeče, ali se posluži resnice ali laži, da le svoj namen doseže. Toliko bolj serčno pa moli in zdihuj za pomoč Božjo, pa se serčno in stanovitno loti svojega dela. Tvoja serčnost bo vse, še tolike nasprotnosti premagala, in v svoje začudenje boš največ tolažbe dobil ravno

tam in ravno takrat, ko se boš bal največih nasprotnost, ko boš pričakoval najhujši zadržke. Toraj, le serčnost, in začni precej; jutri zna biti že prepozno. Danes, ko slišiš glas Gospodov, ne zatigni svojih ušes!

M o l i t e v.

Prosim te; da, lepo te prosim: „čisto serce vstvari v meni, o Bog! in ponovi v mojem oserčji pravega duha.“ (ps. 50, 10.)

Moje serce, o Gospod! je z grehom vse omadežano, trohleno; in ta trohlenost je prevzela vse moči moje duše, je napolnila vsa čutila mojega telesa. O moj Bog! kaj je v meni, ki bi bilo brez madeža, ki bi bilo res čisto? O pošlji mi, prosim te, luč svoje gnade in razsvetli mojo dušo, da spoznam in serčno obžalujem vse hudo, kar sem storil, pa tudi vse dobro, kar sem opustil.

O presladki moj Jezus! kako hudo mi je žal, da sem tvoje stanovanje tako onečastil, tako gerdo oskrunil, da sem tvoje presveto Serce toliko razžalil! O moja največa dobrota! jaz obžalujem, jaz zaničujem vse svoje grehe; spoznam svojo hudobijo in svojo nehvaležnost; britko zdihujem k tvojemu Sercu, milosti te prosim.

Gospod! ako hočeš, me lahko očistiš. Operi me moje krivice, očisti me moje pregrehe. Tudi skritih in ptujih grehov očisti

moje serce. — Pridi o Jezus! pridi v moje serce in iz lakinj svetega straha, serčne zahvale in čiste ljubezni spleti šibo, da ž njo izženeš vse oskrunjevalce tega tvojega stanovanja. Glej, jaz nobenega več ne terpim v sebi. Tvoja hiša naj bo hiša molitve. Tu te hočem častiti, tu te ljubiti, tu s teboj samim se pogovarjati.

O Marija! tudi k tebi se obernem. Ti veš, kako satan preži na moje serce. Ti si mu glavo sterla, ker si porodnica Božja. Oh, vkaži mu, zabrani mu, da naj me pri miru pusti, da naj ne zalezuje me, da bo tvoj nebeški Sin lahko in rad prebival v meni. Amen.

O naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Tretjina Marijinega mesca je že pretekla. Namesto zgloda vam pokažem danes Marijini altar. Vstavimo se pred šmarničnim altarjem, ki je tako lepo ozaljšan. Obernimo vsi svoje oči v podobo naše ljube Gospe presvetega Serca; pa prav živo pogledjmo v središče te podobe. Oh, tam je vse ljubezni plamteče Serce Jezusa samega, ki nam kaže svojo odperto rano. Nategnimo oči in ušesa in poslušajmo, kaj nam kliče. Zdi se mi, kakor da bi slišal besede, ktere je slišala blažena devica Marija Alakok: „Glej to Serce, ki je ljudi toliko ljubilo, in ki od ljudi le nehvaležnost sprejema.“ Če pa še bolj na tanko poslušamo, bomo tudi slišali milo prošnjo: „Dete moje, daj meni serce

svoje!“ Ali se pri tem naše serce res ne bo ganilo, se ne bo omečilo, če bi še tako terdi bili? Mar se res ne bo ogrelo, če je tudi vse ledeno? Poskusite, in prav živo pogledajte enkrat, dvakrat, če tudi desetkrat lepo podobo Marijino z detetom, morebiti naj bolje, podobo naše ljube Gospe presvetega Serca, glejte jo pazljivo, pa si k sercu vzemite une besede. Mar ne bo naše serce pri tej misli presunjeno, ali ne bo prevzeto s serčnimi željami, da hočemo milo prošnjo Jezusovo uslišati! Mar ne bo naše serce se vzdignilo, se razširilo pri živem pogledu tega najsvetejšega Serca? Mar ne bo prisiljeno, da gorkejši in milejši bije, kakor bije serce dobrega otroka, ko je blizo svoje ljubljene matere.

„Dete moje, daj meni serce svoje!“ kliče nebeško Dete, katero Mati v svojem naročji nam kaže. Ja Serce Jezusovo hrepeni in serčno želi naše serce, našo ljubezen. In kdo ima le kaj pravice do našega serca, kakor le Jezus, naš Bog in Gospod? On ga je vstvaril; pa za se ga je vstvaril; on ga je z lastno kervijo odrešil; on ga je s svojo gnado posvetil; on ga še zdaj grehov očiščuje in ljubeznjivo njegove rane celi. To presveto Serce pa tudi samo ljubljeno biti zasluži. Le ono je zares dobro, vse popolnoma, edino, zvesto in nespreninljivo, edino naše ljubezni vredno. Pa tudi le to presveto Serce zamore nas vpokojiti, nas osrečiti in zveličati tukaj in na večno. Vbogajmo toraj milo prošnjo Jezusovo in dajmo mu celo svoje serce. Najbolje bomo storili, da darujemo svoje serce presvetemu Sercu Jezusovemu po rokah naše ljube Matere Marije. Prosimo jo, naj ona popolnoma v last sprejme naša serca, pa naj jih Jezusu daruje, kakor ve in zna in naj nam sprosi, da se sveta ljubezen v našem sercu vname in vedno množi.

Da pa tudi mi zato kaj storimo, vam danes še tale nauk podam:

1. Mislimo si večkrat, da tudi nas Jezus vpraša,

kakor nekdam sv. Petra: „Ali me ljubiš?“ In odgovorimo mu iz vse svoje duše, ne le trikrat, ampak prav velikokrat: O Gospod ti vse veš, toraj veš, da te ljubim! Ja presveto Serce Jezusovo! jaz te ljubim; vekomaj te hočem ljubiti; čez vse te hočem ljubiti; tudi za tiste naj te ljubim, ki te ne poznajo, ki te ne ljubijo, ki te ljubiti nočejo. Ja, obljubimo mu danes, da naj bo vse le iz ljubezni do njega storjeno; vsak vdarec našega serca, vsak dihljej, vsak migljej, vsaka stopinja, vsaka misel, vsaka beseda, vse djanje in nehanje naj bo le preserčna ljubezen do tega presvetega Serca v našem imenu in v imenu vseh stvari v nebesih in na zemlji. Ne mislite, da je to kaj težkega. Saj pri vseh svojih delih večkrat misliš na tisto stvar, na katero si svoje serce natvezal. Le Jezusu daj svoje serce in vedno ti bo pred očmi.

2. Pokažimo svojo ljubezen do presvetega Serca Jezusovega s tem, da tudi druge napeljujemo k tej ljubezni, da se radi od tega menimo, ali jim podamo kake lepe bukve, v katerih je od te ljubezni pisano, ali kako podobico presvetega Jezusovega Serca.

3. Z vso resnobo si pa prizadevajmo, da svoje serce oprostimo, odtergamo vsega nerednega nagnjenja in vse ljubezni do minljivih stvari; naj so te že ljudje ali kaj drugega. In če bi tudi težko bilo; vsega se znebiti moramo, če le Jezusa ljubiti hočemo. Zato pa tudi

4. prenašajmo voljno vse nasprotnosti, vse težave iz ljubezni do presvetega Serca Jezusovega.

Da bi mi res svoja serca tako Jezusovemu presvetemu Sercu posvetili, pokleknimo še enkrat pred Marijino podobo pa zdihnimo prav lepo:

O sladko Serce mojše dobre Matere! S skesanim srcem, z britkimi solzami pokleknemo pred te. O kolikokrat smo Serce tvojega Sina in tudi tebe razžalili! Sprosi nam odpuščenje, pa sprejmi naše revno

serce, ktero danes presvetemu Sercu Jezusovemu darujemo. Ja sprejmi ga, pa očisti ga ti sama, ter ga ogrej in vnemi s svojo ljubeznijo. Ohrani ga ti, da ga mu nikoli z nobenim grehom ne odtergamo. O naša ljuba Mati! tvojemu Sercu priporočimo danes tudi tiste, ki so daleč od Serca tvojega Sina, posebno še tiste, ki so nam dragi in ljubi; pa tudi te, ki se danes tvojemu varstvu tukaj pred tvojo podobo posebno priporočujejo. Ti veš, o dobra Mati, v kakšni nevarnosti smo; oh, vari in obvari nas v svojem maternem Sercu. Presladko Serce Marijino, bodi naše stanje! Amen.

12. dan.

Naše serce mora pred vsem smertnega greha čisto biti.

1. Glej, o kristjan! pa prav skerbno glej, da v tvojem sercu ni nobenega ubijavca, ki bi tvojo dušo ubil! In ta ubijavec je velik, smerten greh, ki tvoji duši duhovno življenje vzame, jo umori.

Kako si vendar upaš, kako se prederzneš, da imaš rad svojega priseženega sovražnika, da ga celo v svoje serce sprejmeš, kateri, kadar je v tvojem sercu, te potlači v sužnost peklenško, te potisne v največo nesrečo, te celo pod nemo živino pogrezne.

Večkrat se sliši: O koliko hudega je na svetu! In vendar je le eno samo hudo, eno samo zlo; in to je nesrečni greh. Beži pred grehom; vari se greha in v dobro ti bo vse, karkoli se ti pripeti.

2. Zares čudno, pa tudi žalostno je, da pametni človek vedoma in prostovoljno grešiti more. Še bolj čudno, pa še bolj žalostno je, da verni kristjan zabrede v greh, ki je sam na sebi toliko gnjusoben,

da bi ga že zavoljo njemu lastne gerdobije človek sovražiti mogel, če bi tudi ne nebes, ne pekla ne bilo.

Ako pa še pomisliš, kako neskončno imeniten je on, ktereга z grehom razžališ, pa še kako neskončno reven si ti, ki grešiš; zares moraš spoznati, da greh je nekako tudi neskončno hudo. Ja, kdor smertni greh stori, se Boga samega loti in pokončal bi ga, če bi to storiti mogel.

3. Greh je tako veliko hudo, da je Sin Najvišega moral zapustiti sedež svojega veličastva, je postal človek, je celo svoje življenje v velikem terpljenji preživel in je poslednjič v neznanskih bolečinah na lesu križa umreti moral, da je to peklenško pošast uničil in Božji pravici zadostil.

O nesrečen človek! kako te more veseliti to, za kar je sam Sin Božji toliko terpeti moral? Kako zamoreš z veseljem enega trenutka, ki pa še nobeno pravo veselje ni, kako zamoreš z grehom ponoviti vse terpljenje, vse britkosti in težave in tudi britko smert Zveličarja svojega? Ako smertno grešiš, si kriv večje hudobije, kakor Judje in morivci Gospodovi. Ako bi ga bili Judje spoznali kot Gospoda večnega veličastva, bi ga nikdar križali ne bili. Ti pa, o kristjan! veš kdo je Jezus; njegove dobrote, ki ti jih skazuje, te to dobro učé.

4. Glej! v čisti ljubezni te je Bog vstvaril, odrešil, te ohrani in te s preserčno očetovsko ljubeznijo varuje.

Zdi se mi, kakor da bi mili Jezus nam klical: O dete moje! pomisli, da vse, kar si in kar imaš, vse sem ti jaz dal. Še več. Samega sebe sem se ti daroval; in za to vse mi ti tako povračuješ? Ako ti neumni živali košček kruha veržeš, sama ne ve, kako bi se ti hvaležno skazala. Jaz pa sem ti dal neskončne večne dobrote; in ti me preganjaš — preganjaš do smerti. Postoj, in prevdari, kaj moraš sam od sebe misliti? O dete moje večne ljubezni!

še kliče sam Jezus, bolj kot svoje življenje sem te ljubil; oh, vendar jenjaj grešiti in ne žali me. Ako me kaj ljubiš; ali, ako le sebe kaj ljubiš, zapusti nesrečni greh. Kadarkoli smertno grešiš, zgubiš življenje Božje milosti, zgubiš vse že pridobljeno zasluženje, zgubiš pravico do nebes, pa si nakoplješ večni pekeli, zamenjaš srečo za nesrečo, nebesa za pekeli, mene za satana samega.

Vzemi si k sercu vse to in premišluj, da, kolikor je človeškemu umu mogoče, spoznaš, kako veliko hudo je greh, in da se ogibaš tega, kar te večno nesrečnega storiti zamore.

O duša moja! ali vidiš, ali spoznaš, kaj je greh? Najhujši, največi zlo, ki človeka pod živino poniža, ki mu nebesa zaklene in mu brezno peklenko odpre. O nagnjusna pošast, sto in stokrat gerši in strašnejši, kakor satan sam.

O moj Bog! sram me je, da to moram spoznati, saj tajiti ne morem: Postal sem ubog suženj nesrečnega greha; svojo neumnost, svojo nehvaležnost, svojo hudobijo sem tako dalječ gnal, da sem velikrat hudo razžalil Božje veličastvo, pred katerim angelji spoštljivo zakrivajo svoj obraz. Zares me mora biti sram, da sem se toliko zgubil in se pod neumno živino ponižal, ker sem delal krivico, ktero že pamet mora preklicati, da sem v hudo obračal vse dušne in telesne moči.

O moj Bog in moj Gospod! kako sem lepo podobo Božjo v sebi oskrnil, spridel, in sem gerdo podobo satanovo v se vtisnil. Ja večkrat sem celo gerši postal, kot je satan sam; zakaj, ko je on z napuhom grešil, ni vedel ostrosti Božje pravice; jaz pa sem vedel za njegovo kazen, in ni mi bilo zato mar, zaničeval sem jo. Satan je bil le enkrat v nedolžnosti, v milosti Božji, jaz pa sem jo tolikrat dobil, pa tolikrat zopet zapravil. On se je vzdi-

gnil zoper stvarnika svojega, jaz pa sem se vzdignil tudi zoper svojega Zveličarja.

O jaz nesrečen grešnik! za prazen nič, da za manj kot nič sem zavergel prijaznost Božjo, sem zapravil zveličanski mir svojega serca, sem zadegal pravico do svetih nebes; pa za to zgubo sem se v nesrečno sužnost samemu satanu prodal, da bi se vdeležil že zdaj njegove nesreče, enkrat pa njegovega večnega terpljenja, ako se ne spokorim in milosti več ne najdem. Oh kaj mi je početi?

M o l i t e v.

O Jezus, o Jezus! res nisem več vreden, da bi se me usmilil, ker sem na tvojo milost tolikrat grešil! Saj nisem več vreden, da bi tebi služil, ko sem suženj satanov postal. Ako delaš z menoj, kakor zaslužim, potem, oh! je le pekel moj delež.

Pa, o moj Zveličar, moj Bog! v tvojem presvetem Sercu je neskončno usmiljenje; ravno število mojih velicih pregreh je gotovo spričevanje za to. Saj, če bi tvoje usmiljenje neskončno ne bilo, bi ti nekončne hudobije mojih grehov nikakor prenašati ne mogel. O Jezus! po velikosti svojega usmiljenja se me usmili! Ponižno te prosim: Milost, o Gospod! milost mi dodeli! Jaz se zanesem, jaz zaupam na tvoje neskončno usmiljenje, da mi boš odpustil moje grehe; saj jih serčno obžaljujem, pa ti za terdno obljubim, da ti bom za naprej zvesto služil, te bom serčno ljubil.

O Marija! ali te bomo mar zastonj klicali pribežališče grešnikov? Ti si mi dala življenje, Jezusa; na te tudi upam, da mi boš pomagala, da pridem nazaj k tvojemu Sinu, od kterega sem se z grehom tako hudobno ločil. Oh, odloži mi pretežko breme mojih hudobij, razpodi temoto, ki obdaja mojo dušo; raztergaj mreže sovražnih skušnjav, in vodi me, da s tvojo pomočjo zadobim zopet milost Božjo in stanoviten ostanem do konca. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Zgled.

Leta 1873 je na Nemškem v malem mesticu „Vailer“ zbolel mladeneč, 20 let star. Nekaj dni ga je glava bolela in kmalo je zgubil vso zavednost. Bila je smertna nevarnost in spovednik mu podelé sv. poslednje olje. Dobri starši so se s tem nekoliko tolašili, da je pred 14. dnevi, v god presvetega Jezusovega Serca, v farni cerkvi prejel sv. zakramente in je bil sploh pohleven, pobožen mladeneč. Vsak pa ve, kolike nevarnosti, kolike skušnjave so že celo za mladost in kako resničen in pretresljiv je izrek sv. pisma, ki terdi, da nihče ne ve, ali je ljubezni ali serda Božjega vreden. Vsi domači, s spovednikom vred, si le to serčno želé, da bi saj toliko se zavedel, da bi se spovedal in sv. popotnico prejeti mogel. Človeško soditi pa niso imeli nobenega upanja, ker v malo letih so trije mladenčevi bratje ravno tako zboleli in noben se več zavedel

ni; pa tudi zdravnik ni mogel nobene tolažbe dati. V tej veliki sili se obernejo k presvetemu Jezusovemu Sercu in k naši ljubi Gospej presvetega Serca, ki je upanje obupajočih imenovana. Začeli so opravljati devetdnevnicu in pričeli so s sveto mašo, ki je bila v ta namen darovana ravno Marijin dan, v saboto. Po sv. maši pokličejo spovednika, da bi molil nad bolnikom, ktereга je napadal hud kerč. Čez nekoliko ur pojenja kerč, ali revež se le še ne zave. Zoper vse človeško upanje so vendar le še upali in pobožno molili. Popoldne mu odleže in zopet pošljejo po spovednika; vendar bolnik še ni mogel nič govoriti. Čez eno uro pa se zave in v veliko veselje vseh se spove in prejme prav pobožno presv. Rešnje telo. Še dvanajst dni je živel in tako svojo dušo očiščeval in posvetil. Ves vdan v voljo Božjo, je zadnji dan zopet hud kerč mu strašne bolečine delal. Še enkrat je prejel sv. popotnico; potem se ves umiril in sladko zaspal, da se je, kakor zanesljivo upamo, na vse zgodaj zbudil v boljšem, večnem življenji.

Prosimo tudi mi našo ljubo Gospo presvetega Serca, naj nam pri presvetem Jezusovem Sercu sprosi to milost, da se predramimo iz dušne nezavednosti, da spoznamo svoj greh in v prijaznosti Božji se zopet zavemo. Še posebej molimo trikrat Oče naš in Češčena si Marija za tiste grešnike med nami, ki se svojega grešnega spanja ne zavedó; da bi saj v teh „Šmarnicah“ se zbudili iz svoje žalostne nezavednosti, in spoznali svoj nesrečni stan, pa se spravili s svojim Bogom, dokler prepozno ni.

13. dan.

Naše serce mora tudi najmanjšega greha prosto biti.

1. Poslušajte, kaj pravi danes Jezus! Moje dete! očisti svoje serce vsega greha, obvari ga najmanjšega madeža. Nobenega trenutka ni, in ga biti ne sme in ne more; nobene prilike ni, in je biti ne sme in ne more, ko bi pripuščeno bilo, storiti le najmanjši greh. In ako bi zamogel ves svet propada rešiti; vendar bi me ne smel z najmanjšim grehom žaliti; ker jaz sem neskončno več vreden, kakor ves svet. Slišiš, to ti pravi Jezus.

Marsikteri se varujejo velikih grehov, male pa brez premislika doprinašajo. To je gotovo znamenje, da na Boga malo porajtajo. Ali ti nesrečni! v svojem večnem pogubljenji bodo spoznali, kako strašno so se goljufali.

2. Kdor namreč malih pregreškov ne porajta, sčasoma v velike zabrede, ter se navadi, da vse za malo ima, in bo mislil, da je še prav na terdnem, ker ga vest posebno ne pika in hudo ne peče, če tudi že veliko hudega stori. Kdor je tako neumno prederzen, da rad hodi po robu velicega propada, mar se mu ne zgodi prav, ako mu spodleti, in pade v neznano globočino? Varuj se toraj malih grehov, ako hočeš, da v velike ne zabredeš. Tvoje zveličanje je v veliki nevarnosti, dokler se tudi najmanjših grehov skerbno ne varuješ. Ako satanu las podaš, spletal bo verv z njega.

3. Marsikdo se boji, groza ga je, da bi s smertnim grehom ponovil britko Jezusovo smert na križi; pa ne jenja, da presveto njegovo Serce hudo prebada z mnogoterimi malimi grehi in njegove bolečine vedno ponavlja. O kristjan! premišluj pogosto, pa resnobno svoje djanje in nehanje, in videl boš, da veli-

kokrat, če tudi le malo, raniš presveto Serce Jezusovo; pa vedi, da ti lahko spodleti, in s smertno rano boš prebodil njegovo Božje Serce.

O slepota človeškega serca! Marsikdo se boji, da bi se komu, tudi najslabšemu, ne zameril; nič pa mu ni mar, da bi svojega Boga in Gospoda ne razžalil.

4. Dokler boš, če tudi le male, grehe doprinašal, bo slaba s teboj, in nobene prave sreče ne boš užival. Ako ti je kaj ležeče, da si popolnoma, in to ti mora biti, moraš se ogibati vsacega, tudi najmanjšega pregreška; drugače je ves tvoj trud zastonj. Zakaj vsak greh, tudi mali greh, slabi ljubezen, rodi mlačnost, spridi vse dobro, zamaši studenec posebnih milost in pripomočkov, oropa sčasoma dušo vsega dobrega, in jo prazno pusti.

5. In zakaj? pa s čim si nakopa človek toliko hudega, mar ne večidel zavoljo majhnega dobička, zavoljo hitro minljivega veselja? O človek! premisli vendar, koliko zgubo si napraviš z malimi grehi, in koliko, pa kako dolgo boš moral v vicah zato terpeti. Terpljenje v vicah preseže dalječ vse terpljenje in vse britkosti tega življenja; in ne boš šel od tam, dokler do zadnjega vinarja poplačal ne boš. Kako ti bo takrat hudo, da si storil tudi najmanjši greh; ker boš ločen od nebes in še prestrašno boš terpeti moral.

Oh, ne zaničuj želja Jezusovega Serca in ne zametuj njegovega resničnega prizadevanja, ki le to hoče, da bi ti res srečen bil, in ne bodi tako nespameten, da bi delal zoper voljo njegovo, sebi pa bi si nakopaval večno nesrečo.

O spoznajmo že enkrat, da tudi mali greh je veliko zlo, ki Božje veličastvo žali, presveto Serce Jezusovo rani, dušo posebnih Božjih milost oropa, toliko potrebno, zaželjeno napredovanje opoverta, vse dobro otrova, pa pot v pogubljenje odpera, naše zve-

ličanje v nevarnost postavi, in tako človeka v smertni greh pogrezne in mu nebesa zaklene.

O moj Bog! in to veliko, toliko hudo zlo, sem dozdam tako malo porajtal. O kolika je vendar moja slepota! In kar je najhujše, takih malih grehov imam brez mere, brez števila. In toliko verst je teh grehov, kolikor zmožnosti imam dušnih in telesnih! Kolika nehvaležnost? koliko milost in dobrot sem prejel! Pri vsakem delu, koliko nezvestobe! Ktero delo moje, če sem tudi mislil, da bi pobožno bilo, je le bilo kdaj brez pomanjkljivosti, brez pregreška? O duša moja! koliko število grehov imam, ktere sem storil v neskerbljivosti, v naglici, iz slabosti? mar ni že vsega tega preveč? ali je potreba, da sem tem pridjal še velike grehe, ktere sem storil v lenobi, s premislikom, celo s hudobijo? Tako povračujem Gospodu, ki me je z gole ljubezni vstvaril, ki sem mu vse dolžan, kar sem in kar imam! V tej svoji revščini, kam se čem obrniti? Pred te, o Gospod! pokleknem in zdihnem iz dna svojega serca:

M o l i t e v.

O moj Bog, in moj Zveličar! Da me obilnost in teža mojih pregreh še ni popolnoma potlačila, moram se zahvaliti le dobroti tvojega presvetega Serca. Ja, o Gospod! le tvoja milost je, da nisem pokončan. V globoko mlakužo sem zabredel; moje moči me zapuščajo; temote me obdajajo, in serce mi omaguje. Glej, vedno globokeje se pogrezujem, in ves oslavljen se komaj še zvijam. O kako reven sem vendar! Kdo bo dal vode moji glavi, kje bom dobil toliko moči

svojemu sercu, da bom jokal in tebe, o Gospod! ganil, da me izvlečeš, da mi pomagaš?

Usmili se me, o moj dobri Jezus! in reši me! Očisti moje serce in prenovi ga vsega! Vžgi v meni ljubezen svojega Serca! In s tem plamenom Božje ljubezni požgi vse moje grehe ter ne čakaj ž njimi za vice. Tukaj, o Gospod, te prosim, tukaj naj gorim v ognju tvoje sladke ljubezni; tukaj naj bom popolnoma očiščen, in ne še le v očiščevalnem ognju unega življenja.

O presladko Jezusovo Serce! glej, pripravljen sem, obljubim ti, da bom od zdaj za naprej, z veseljem, iz ljubezni do tebe to storil, kar dozda še iz strahu storiti nisem hotel. Iz ljubezni do tebe se hočem skerbno varovati tudi najmanjšega greha.

O Marija! ki si bila v vseh, tudi najmanjših rečeh, tako zvesta, tako popolnoma, da sence greha ni bilo nad teboj, ti si bila „milosti polna“; oh, sprosi tudi meni od presvetega Jezusovega Serca to veliko milost, da po tvojem zgledu se tudi jaz varujem vsega in vsacega razžaljenja Božjega.

O naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Na Nemškem, v mestu Monakovem, je bila mlada deklica tako nesrečna, da je zašla v družčino dveh

malo vrednih pajdašic. Kmaló se je našla slabih reči; serce je bilo postalo vse merzlo za sveto, molitev je začela opuščati, tudi sv. zakramentov ni več tako pogosto prejemala. Če tudi ni še v velike, očitne hudobije bila zakopana, bila je pa vendar vsa mlačna. To mlado serce je zdaj napadlo veliko skušnjav, hudo vojsko je imelo; ker za grešnika ni miru. Neka otožnost, britka žalost se je te deklice lotila. V teh skušnjavah so jo le še nekoliko tolažile besede, ktere je Gospod skušanemu aposteljnu Pavlu rekel: „Zadosti ti je moja pomoč.“ Tistega lepega miru, kterega je v svoji poprejšni nedolžnosti v svojem sercu imela, ni bilo več. Celó telesno je hirati začela, ker vojska je bila vedna. Ko čez dalje časa sliši, kako se nadložni in stiskani ljudje z velikim zaupanjem obračajo k naši ljubi Gospej presvetega Serca in kako mila nebeška kraljica čudno sprosi pomoč v vseh, še tako zapletanih britkostih; se tudi ona s ponižno prošnjo oberne k Mariji. Začne opravljati zaporedoma več devetdnevnic v čast naši ljubi Gospej presvetega Serca, v čast presvetemu Jezusovemu Sercu, in v čast Mariji vedne pomoči. In tudi ta hudo stiskana duša je zvedela veliko in prečudno moč Marijine priprošnje. Njena vojska se je umirila, skušnjave so potihnile in zopet ji je bilo lahko pri sercu. —

Ta zgled naj bo mladosti. Vi mladenči in dekleta! poglejte, kam slaba družčina pripelja. Ljubi serčni mir je zgubljen, če tudi še ni očiten, velik greh storjen; zato ker tudi z malimi grehi presveto Serce Jezusovo ranite.

Posnemajte pa tudi to deklico, ter se zročujte Mariji in presvetemu Jezusovemu Sercu, da ste stanovitni v vsem dobrem.

Zdaj pa še posebej odraščenim, zlasti zakonskim nekaj. Dobra žena je imela (morebiti je tudi med nami taka žena) prav posvetnega moža, ki mu za

dušo ni bilo nič mar; le delo, pa denar; če pa ni bilo kaj po njegovi volji, je bil ves sam iz sebe. Žena pa je lepo častila Marijo, in ko se je zapisala v bratovščino naše ljube Gospe presvetega Serca, je prosila tudi za malo svetinico, da bi jo zmeraj na vratu nosila. Zapiše tudi moža, in tudi zanj hoče imeti svetinico. Ali ves persteni in meseni mož tega nosil ne bo. Kaj toraj storiti? Žena moli za svojega moža in ga posebno lepo izročuje naši ljubi Gospej presvetega Serca. Kaj pa s svetinico? Zašije skrivej svetinico v blazino možu, da je mož na njej ležati moral. In glejte! njeno zaupanje ni bilo ogoljufano. Mož postane kmalo ves drugačen. Večkrat zakliče ljubega Boga in našo ljubo Gospo presvetega Serca, in ko je poprej za vsako malenkost hudo preklinjal, pravi zdaj: Naj bo v Božjem imenu! — K temu jaz pristavim besede sv. Pavla: „Vse pa skusite; kar je dobrega, ohranite.“ (I. Tes. 5, 21.)

Da bi se pod varstvom naše ljube Gospe presvetega Serca ložej varovali vsacega, tudi majhnega greha, molimo do jutri petkrat: Češčena si Marija.

14. dan.

Serce grešnikovo le britkost občutiti zamore.

1. Ako si tako neizrečeno srečen, da ti tvoje serce nič ne očita; o potem se veseli; le veseli se, ker tvoj mir je kakor zveličanski studenec. Dobra vest stori naše serce zares srečno; dobra vest razveseljuje nebesa, pa straši pekel. Hudobna vest pa napolni grešnika z nesrečo, nebeške duhove pripravi v žalovanje, satanu pa je v hudobno krohotanje. Misli si vse le mogoče nesreče tega sveta, pa vse niso toliko težke, kakor je teža, ktero grešnik v svojem sercu nosi.

O kako težka, kako zaničljiva je sužnost greš-

nikova! Kako težke, pa kolikine verige ga okovanega derže na najzaničljivejšega trinoga, na satana in njegove zdivjane strasti. Njegov um je zvezan z nevednostjo in zaslepljenostjo, da resnice več ne spozna. Njegova volja je okovana s preklicano hudobijo, ki mu ne pripusti, da bi ljubil dobro. Njegova čutila so od hude poželjivosti tako omrežene, da je pripraven za vse nespodobnosti. Ves potlačen pod zakleto težo svojih strasti, ne more se več povzdigniti k sladki prostosti Božje milosti.

Kdo more biti bolj neumen, kakor je grešnik! ker sam je vzrok svoje velike nesreče, svoje sužnosti. Ako je kje na zemlji mogoče peklenko predčutje, je to gotovo v sercu nesrečnega grešnika, ki gori v ognju razburjenih strasti in terpi vse mučenje hudobne vesti.

Saj pač ni mogoče, da bi le en trenutek pravo veselje imel, komur vest strašansko vpije, da se bo v peklenko globočino pogreznil, kakor hitro se tanjka nitka njegovega življenja preterga. Zares je neverjetno, kako le enkrat zaspati more, kdor ne ve, če se ne bo v večnem peklju zbudil.

2. Serce človeško vedno hrepeni po sreči; grešnik pa, kateri se je neberzdanim strastim slepo vdal, išče sreče tam, kjer je le še večji nesreča. Marsikdo misli, da se bodo njegove strasti umirile, da bodo site, ako jim vse privoli, in da bo tako mir zadobil. Ali neznansko zaslepljena neumnost! Kdo bo rekel, če hočeš ogenj pogasiti, da le derv vanj meči? mar ne bo le še hujše gorelo?

In ako bi kdo vse svoje, svoje zdravje in celo zveličanje svoje duše nesrečnim strastim v gerlo vergel, bodo le še bolj razstradane vpile: tvoje smo, še nas moraš hraniti. O da bi mi mogli pogledati v serce grešnikovo! koliko revo, koliko gerdobijo bi mi videli! Pred Bogom pa je vse odkrito, vse raz-

gernjeno. In če bi kdo tudi ves svet prevaril, Boga ne more goljufati.

3. Ako je serce enkrat postalo suženj hudobnih navad, se celo toliko pogrezne in zgubi, da ne misli in ne želi, ne ljubi in se ne zmeni za nič drugoga več, kakor le, kar strastim vgaja, kar spridenost tirja. In če tudi v žrelo vse nesreče dere, je brez skerbi. Tako dalječ se zgubi taki človek, da se ne zmeni le nič za večne dobrote, ampak da ne porajta več še človeške spodobnosti ne, da zgubi vso sramožljivost, mu ni nič za čast, celo za življenje ne, ter se tako ves vda, enako nemi živini, svojemu gerdemu poželjenju, ali pa postane še hujše, še slabše, kot živina, ki pameti nima.

Zares grešnik ne potrebuje nobenega sovražnika, da bi ga nadlegoval; sam si je najhujši sovražnik, svoj neusmiljeni rabelj. Kjerkoli išče nasitenja svoje strasti, tam najde le mnogotero terpinčenje, nove muke, ki mu razjedajo nemirno serce.

Kako bo li okušal sladkosti miru, ki vzrok vsega razdjanja, vir vse zmešnjave v sebi nosi? Ali kako zamore le enkrat mirno zdihniti, ki je suženj hudičev? Ali mar ni res popolnoma nesrečen, kdor se tako dalječ zgubi, da mu satan sam na sedeži zbeganega serca sedi in grozovito čezenj gospoduje?

O srečen, presrečen, kdor nikdar ni občutil sužnosti hudičeve, in ki ni nikdar zdihoval pod težo pregrešnih vezi! Zato, o človek! ako še nisi nikdar okusil nesrečnega stanu grešnikovega, o veseli se z vsemi nebesami, in nikdar nikoli ne poskusi, kaj se pravi, hudiču služiti. Ako si pa reven suženj njegov, oh! potem te prosim, za Božjo voljo te prosim, usmili se svoje uboge duše, z zaničevanjem verzi peklenški, strašni jarem od sebe, razbij in raztergaj njegove verige in vživaj prostost Božjih otrok, okušaj sladkost svetega miru.

4. Še nekoliko premislimo žalostni stan gerdega

greha. O kako nesrečna je duša v stanu greha! Kako bi imela mir, kako bi vživala veselje, ki ve, da vsegamogočni in vsegavedni Bog je sovražnik njen; ko ve, da on, najmilejši, najboljši je izgnan iz njenega srca; in ko ve, da vsaki trenutek je lahko veržena v večni ogenj?

Kako nesrečna je taka duša! ako se ozre proti nebu, jo potlači strahovita misel, da nima nobene pravice več do nebes. Ako se ožera okrog sebe, jej vse očita njeno nezvestobo; vsaka stvar, vsak kraj, ki je priča njene hudobije, jej seka nove rane. In ako vpre svoje oči v zemljo, jo urno opomni, da se bo v takem stanu pogreznila v večno brezno, v pekel.

Kako nesrečno je pregrešno serce, ako samo v se gre! Saj mora spoznati, da satan kraljuje v njem; saj mora že naprej okušati muke črnega pekla, kjer ne bo nobenega veselja, nobenega tolažila, nobenega miru, kjer je le strah in groza, britkost in terpljenje in večna temota.

O nesrečna duša! kako lepa si bila kedaj, pa kaka gerda si zdaj! Kako lepa si bila, z Božjo milostjo ozaljšana, v otroka Božjega sprejeta! tako lepa, tako veličastna, da so svetniki in angelji z začudenjem te gledali! — Z grehom pa, o kako razdjana! kako zaničljiva! kako skoz in skoz vsa gerda, nagnjusna! — O kakšen spremen: Dete Božje — pa suženj hudičev!

M o l i t e v.

O Jezus! o ljubi moj Jezus! o da bi mogel pretečeno, žalostno življenje izbrisati! O da bi bil raj življenje zgubil, kakor da sem tvojo milost zapravlil, tvojo prijaznost zgubil! Srečni, presrečni so, ki so svojo ne-

dolžnost vedno ohranili, pa niso še skusili, kako grozovit in prestrašen je stan greha!

Gospod! „Oberni obraz od mojih grehov, in zbriši vse moje hudobije! Čisto serce vstvari v meni, o Bog! in ponovi v mojem oserčji pravega duha! Ne zaverzi me spred svojega obličja; in svojega svetega duha mi nikar ne vzemi! Daj mi spet veselje svojega zveličanja. Reši me dolgov kervi, o Bog! in moj jezik bo z veseljem hvalil tvojo pravico.“ (Ps. 50, 11—17.) Daj mi, o Gospod! mojo prvo nedolžnost, da ti z novim življenjem zvesto služim in do konca stanoviten ostanem. Amen.

O Marija, še k tebi se obernem. Oh, prosi Jezusa za me, prosi ga, naj še saj nekoliko počaka s svojo pravico. Bojim se, tresem se, ker kmalo bom moral stopiti pred sodnika, kterega sem tolikokrat hudo razžalil. Kdo me bo spravil ž njim? Oh, ni ga, da bi storil to bolj gotovo, bolj lahko, kakor sama ti, mogočna Gospa, ki si ga toliko ljubila, ki je pa tudi tebe ljubil z najlepšo ljubeznijo. Tedaj, o Mati usmiljena! poslušaj me! Pod tvojo pomoč pribežim; potolaži nevoljo svojega Sina, sprosi mi nazaj njegovo milost, katero sem z grehi zapravlil, zgubil. Saj se tebi noben grešnik ne gnjusi, če je še tako reven in ubog, ako le s skesanim srcem zdihne k tebi. O Marija, Mati preljubeznjiva, prosi za me!

O Marija blažena!
 Ti si Mati stvarnika,
 Ti si Mati grešnika,
 Ti si Mati sodnika,
 Ti si Mati obsojenca.
 Ker si ljuba Mati obeh sinov,
 Toraj vari Sinu Božjega,
 Da ne obsodi sinu grešnega,
 Le ti reci Sinu sodniku,
 Da naj mil bo sinu grešniku,
 Vzame naj v presveto ga nebo!
 O Marija blažena!

Z g l e d.

V Solnemgradu se je leta 1872 to le zgodilo: V nunskem samostanu je ena teh dobrih pobožnih duš nevarno zbolela. Bilo je tisti večer po prazniku vseh svetnikov. Čisto zdrava in vesela se vleže, ali na enkrat proti jutru jo napade tako hud kašelj, da je začela kri bruhati. Zdravnik je spoznal veliko nevarnost in je rekel, da kri jo lahko zaduši. Prevideli so jo s svetimi zakramenti. Strašno hudo jej je bilo. Vsi so spoznali, da človeška pomoč tu nič več ne izda. Ta bolna nuna pa je imela neko posebno ljubezen in prav otroško zaupanje na našo ljubo Gospo presvetega Serca. Njeno podobico je vedno pri sebi imela; in v teh neznanskih bolečinah, v teh smertnih nevarnostih je ona to podobica prav preserčno kuševala in k sebi pritiskala. Druge nune, ki so bolno zares ljubile, so začele precej devetdnevnicu k naši ljubi Gospej presvetega Serca, da bi, če je Božja sveta volja, še ozdravela. Obljubile so, da hočejo očitno naznaniti, če ozdravi. Bolna se popolnoma vda v voljo Božjo, pa vendar želi in upa re-

šenje po Marijini priprošnji zato, da bi Marijino češčenje še bolj se množilo in da bi vsi nadložni in stiskani s toliko večjim zaupanjem k nebeški kraljici se zatekali. In glej, peti dan je boljni odleglo. Ali to ljubo zaupanje je moglo še večjo poskušnjo prestati. Več dni je bila vedno pri stari nevarnosti. Bolna nuna pa je Marijino podobico noč in dan v rokah imela in na malo tablico je zapisala: Kolikor hujši mi je, toliko večje je zaupanje moje. — Še le konec devetdnevnice je bilo na bolje se obrnilo; in zdravnik je kmalo zaterditi mogel, da je bolna iz vse nevarnosti.

Oh, moj kristjan! bojim se, da imaš tudi ti tako nevarno bolno sestro. Tudi to bolno sestro zna zadušiti in morebiti je v veliki nevarnosti, da ne zapade večni smerti. Glej, ta tvoja bolna sestra je tvoja zagrešena duša. Oh, podaj se še ti z otroškim, pa terdnim zaupanjem k naši ljubi Gospej presvetega Serca; preskerbi si tudi ti njeno podobico, kušni jo, pritisni jo na serce in serčno zdihuj k njej. Opravi tudi ti devetdnevnico v čast naši ljubi Gospej presvetega Serca, da bi na njeno prošnjo ozdravela ta tvoja sestra, tvoja uboga duša; to je, da se znebiš vsega nesrečnega greha in očistiš svojo dušo; saj veš in danes spoznaš, kako hudo je tvojemu sercu, ako zdihuješ pod težo greha. Toraj precej danes opravi ali saj začni devetdnevnico; in moli zato do jutri, če ne veš ali ne začneš drugačne devetdnevnice, devetkrat: Češčena si Marija.

15. dan.

Serce Jezusovo nas vse k sebi vabi; tudi grešnike.

1. Jezus kliče: „Pridite k meni vsi, kateri se trudite, in ste obteženi; in jaz vas bom poživel.“ (Mat. 11, 28.)

Pravični naj gre k Jezusu, da bo še pravičniši; mlačni, da bo goreč; grešnik pa, da bo očiščen in posvečen. Med ktere se hočem vverstiti? O človeška slabost! Kje je človek, ki bi nikdar grešil ne bil? „Ako rečemo, da greha nimamo, sami sebe zapeljujemo, in resnice ni v nas.“ (I. Jan. 1, 8.)

Kristjan! ako te greh teži, te slabosti premagujejo, pojdi urno k Jezusu, zateci se v njegovo presveto Serce; tam boš rešen, tam boš očiščen in zopet boš lahko dihal; mir boš vžival. Naj te nič ne plaši; naj te nič ne straši, ne obilnost tvojih pregreh, ne velikost Božjega veličastva. Glej, Jezus ni prišel pravičnih iskat; on je prišel grešnike k pokori klicat. Huje si bolan, bolj potrebuješ zdravnika; kolikor večje je tvoja revščina, toliko večje je usmiljenje njegovo. Kako si tako globoko zabredel, dobro ve usmiljeni Jezus; saj ve, da si prah in da tvoje serce je sama slabost. Njegovi milosti se zahvaliti moraš, da še globokeje nisi padel.

Ali to je čudno, to je nesreča tvoja, o grešnik! ko se ti vsegamogočni, usmiljeni Jezus ponuja zdravnika, pa ti nočeš, se braniš vsega zdravila; in če tudi morebiti kaj hočeš, pa premalo zaupaš na dobroto njegovo. Ravno s tem pa presvetemu Jezusovemu Sercu najbolj bolečo rano sekaš; ker njegovo Serce v tem svoje veselje ima, da je milostljiv, da odpuščati zamore, ker v odpuščenji se nikdar ne vtrudi. Premisli, s koliko ljubeznijo Jezus sprejema vse skesane grešnike, da bo prijatelj grešnikov imenovan.

2. Kje je pač serce, da bi toliko ljubilo, kakor ljubi Serce Jezusovo? Veče ljubezni človek ne more imeti, kakor če da svoje življenje za prijatelje svoje. Sin Božji pa je imel še večo ljubezen; on je dal svoje življenje za svoje sovražnike. Kdo ga je poprej ljubil? kdo mu skazoval nagnjenje svoje, da mu ni on poprej ljubezni in dobrot skazoval?

3. Večji del ljudi zgubi svojo nedolžnost, še predenj jo prav spoznajo, predenj jo prav ceniti vejo; zato je pa Jezusovemu presvetemu Sercu posebno veselje, nekaka čast, da gospoduje tudi čez ta serca, da grešnike v svetnike premeni. O da bi mi poznali neskončno ljubezen Jezusovega Serca, potem bi tudi vedeli, kako milo ponuja svojo ljubezen grešnikom; ja vedeli bi, kako celo silo dela grešnikom, da bi ga ljubili. Kdo kaj terpi, da bi to presveto Serce ne čutilo? Kdo greši in bi to Serce ne bilo ranjeno? Kdo boleha, in mu to Serce ne ponuja zdravila? Kdo je nesrečen, in bi to Serce ne imelo usmiljenja? Le kdo je na svetu, in bi mu to Serce dobrot ne skazovalo?

4. Jezus je tisti dobri oče, ki je na križi nas za svoje otroke vzel in nas vse objema z ljubeznijo svojega Serca, ki je vedno odperto za nas, da imamo zmiraj pribežališče v njem; pa ne le kar navadno, temuč središče njegovih preserčnih čutil je pribežališče naše.

Ko mi spimo, čuje njegovo Serce nam v varstvo; ko mi čujemo, čuje tudi to presveto Serce nam v ohranjenje. Tako velika je ljubezen tega Božjega Serca, da vsacega posebej tako ljubi, tako zanj skerbi, kakor da bi edini bil na tem svetu.

Ako koga hudoben duh zapelje in on zapusti Jezusa, to presveto Serce žaljuje, kakor da bi bilo umerlo edino dete njegovo. Ako nesrečni grešnik beži pred njim, ga to presveto Serce išče, hodi za za njim, sili vanj z vabljenjem in obljubami; ako ga ne posluša, ima poterpljenje ž njim, stoji pred vratmi zaslepljenega serca in milo kliče in pogosto terka. Ako se grešnik zavé in sklene, se verniti, o kako hitro mu Jezus naproti prihiti, ga na svoje persa pritisne; in njegovo Serce se veseli, da je oživelo in zopet se našlo dete, ki je bilo kot mertvo, tako britko obžalovano. V velikem veselji, da je

zgubljena ovčica se našla, so vneta vsa nebesa, da srečo vošijo rešeni duši in se veselijo s presvetim Srcem Božjim.

5. Zdaj pa, o keršanska duša! poslušaj, kaj ti Jezus kliče: Dete moje! ako hočeš razveseliti moje Serce, vsa nebesa, pa tudi svojo lastno dušo, spreoberni se k meni iz celega serca. Naj bodo tvoji grehi veliki ali mali, pridi na moje Serce; tu boš dobil zdravilo, zveličanje vsem nadlogam svojim, pomoč vsem napakam svojim. Le serčno zaupaj; in nič se ne boj, moje dete! Kličem te, ne da bi te grajal, da bi ti očital, temuč da bi tvoje grehe zatel, uničil. Pridi, moje dete! le pridi! s svete ljubezni gorečim Srcem te pričakujem, z razprostartimi rokami po tebi stegujem. Tvoj Odrešenik sem, ne še tvoj Sodnik.

Mar hočemo preslišati ta mili klic! — Tega ne!

M o l i t e v.

O presladki moj Jezus! glej, jaz pridem; velika dobrota tvojega Serca me vleče na se. Prosim te: Vzemi nazaj zgubljenega Sina, ki se je vernil iz ptujega, ves ranjen, ves reven, poln pregreh. Nisem vreden, tvoj sin imenovan biti, ki sem te tako nespodobno zapustil, te tako hudo onečastil, pa tako grozno razžalil. Grešil sem zoper nebo in zoper tebe. Spoznam svoj greh; zato si ne upam k tebi. Pred tvoje noge se veržem na tla in na tvoje očetovsko Serce se obernem, pa milost, usmiljenje prosim.

Bežal sem, pa ti si me nazaj klical; zgubil sem se, pa ti si me iskal; tvojo

dobroto sem zaničeval, pa ti si me prenašal. Preobilnost tvoje ljubezni me je nazaj pripeljala. In če tudi pridem pred te v tako revnem stanu, me ne zaveržeš; oh! me celo objameš. O Jezus! tako ne ljubi noben oče!

Vsi svetniki, vsi angelji naj se veselijo z menoj, in naj hvalijo in slavijo z menoj na vekomaj nezmerno usmiljenje tvoje.

Zdaj pa, o Jezus! naj bom zmiraj tvoj! večno te ljubiti hočem, o Gospod! iz ljubezni do tebe hočem spolnovati vse želje tvoje. Oh, daj mi k temu tudi svojo pomoč!

„Stopimo z zaupanjem k sedežu milosti, da usmiljenje dosežemo in milost najdemo ob času potrebne pomoči.“ (Hebr. 4, 16.) Ta sedež milosti si ti, o preblažena porodnica mojega Zveličarja. Po tebi, na tvojo prošnjo deli Gospod vse milosti ljudem. Ti želiš, da bi bili rešeni vsi grešniki. Glej, o mogočna pomočnica! Glej! tebi pred nogami kleči tukaj eden največih grešnikov, ki kliče na tvojo pomoč. Reši me, pa reši me urno! Naj bo čast tvoji milosti, da rešiš dušo, ki je že sto in stokrat pekel zaslužila. Saj je vsegamogočna tvoja prošnja. Ti me lahko posvetiš. Stori to iz ljubezni, s katero ljubiš Jezusa. O Marija, milostljivo ozri se na me, in usmili se me!

O naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Danes naj vam opišem, kaj se je zgodilo z malim otrokom v nemškem Gradcu. Leta 1872. 28. prosenca zboli 10 mescev staro dete pobožnih staršev. Možgani so se revčeku vneli. Zdravnik mu ni vedel kaj pomagati. Prosili so Marijo na pomoč, pa le še hujše je bilo; morebiti so imeli preslabo zaupanje. Pokličejo še drugega zdravnika, ali rekel je, da dete je pri koncu; vendar mu zapiše še zdravila. Vse zastonj; kerč in merzlica ga tako vije, da ubožčeku oči za-berne; in ker je vse iz sebe verglo, kar je povžilo, mu tudi zdravila več dati niso mogli. Na enkrat nekaj počí v njem, in mislili so, da mora ves drob iz njega. Bila ga je že sama kost. Tri tedne se ni nič oglasilo, kakor mertvo je ležalo. Kdor ga je videl, je s solznimi očmi šel proč in vsak je rekel, da le Bogu je mogoče s čudežem ga ozdraviti. Za dobre starše je bilo to kaj prestrašnega. Niso si vedeli kaj svetovati. Molili so veliko, Mariji ga priporočevali, tudi so najeli sv. mašo. Na praznik Marijinega oznanenja mu je odleglo. Vedno bolje mu je, ali to veselje staršev je bilo nesrečno skaljeno, ko zapazijo, da dete je slepo. Urno pokličejo zdravnika, ki pa si nič ne upa; vendar svetuje staršem, naj gredó z otrokom v Gradec, kjer je v bolnišnici več izurjenih zdravnikov, ki se večidel z ozdravljenjem oči pečajo. 3. dan Marijinega mesca gredó z doma in pridejo drugi dan na versto. Ali zdravniki začnó z ramami majati, in pravijo, ko dete na tanjko preiščejo, da ni mogoče, ga ozdraviti. V tej svoji žalosti se podajo še v prelepo Marijino cerkev. Tukaj pokleknejo pred čudodelno podobo Matere Božje, molijo in prosijo; se zapišejo v bratovščino naše ljube Gospe presvetega Serca in prosijo, da se opravi zopet sv. maša v čast naši ljubi Gospej presvetega Serca, če je Božja sveta volja, da bi dete še spregledalo na

Marijino prošnjo. Vdani v voljo Božjo se podajo nazaj domu; opravljajo doma še eno devetdnevnic v čast naši ljubi Gospej presvetega Serca; in o čudo! konec devetdnevnicete spregleda in popolnoma zdrave oči dobi.

O grešna duša! ali nisi ti tako dete? Vse, na duhovno oslepljeno, hudi kerč tvojih strasti, nesrečna merzlica tvojega serca, te je tako neusmiljeno zdelala, da si bolj merliču, kot človeku podoben. Oh, pojdi tudi ti v Gradec k Mariji. Pa saj imaš tukaj njeno lepo podobo. Poklekni pred to podobo, stori za svojo oslepljeno dušo, kar so uni starši storili za svoje slepo dete; morebiti vendar tudi ti še spregledaš. Bodi stanoviten. Glej, skor štiri mesce so uni starši prosili. Ne jenjaj, dokler te Marija ne usliši. Moli nicoj: Spomni se, o Marija . . . ali če te molitve ne znaš, 3 Češčena Marija; da Marija tako dolgo prosi za te, da boš tudi ti spregledal in rešil svojo dušo.

16. dan.

Kako bomo očistili svoje serce?

1. O moj Bog! kako me vse opominja, sili, da bi se vendar že enkrat popolnoma poboljšal. Nebesa me vabijo, srečo mi kažejo, zveličanje mi obetajo; pekel gori, mi žuga, kaže odperto svoje žrelo; zemlja me vsaki trenutek lahko v večnost pošlje. Tudi moje lastno serce, z milostjo Božjo vse obsuto, me sili, in mi kaže svojo preveliko revščino, mi očita in miru mi ne da. Neskončna dobrotta Božja me toliko ljubeznjivo vabi.

Ali kje in kako hočem pričeti to imenitno, tako veliko delo? Spoznam potrebo, ali kje so pripomočki? Vem, da moram začeti, ali kje in kako se hočem lotiti?

O dobri Jezus! uči me ti, kaj in kako mi je

storiti, da se popolnoma očistim in resnično poboljšam. Vso čast bom pripisal tebi, o Gospod! in tvojemu preljubeznjivemu Sercu.

2. In zdaj, o keršanska duša, ako ti je res volja, se očistiti, k svojemu Bogu nazaj se verniti, zdaj poslušaj, kaj in kako te Jezus sam uči.

Jezus pravi: Dete moje! ako hočeš svoje serce očistiti, in vse pregrešno s korenino iz njega poruvati, moraš se tega dela z vso resnobo, z velikodušno serčnostjo lotiti.

Imej toraj najpoprej dobro, terdno in celo voljo, da se res hočeš poboljšati in brez nehanja za popolnoma očiščevanje svoje skerbeti. Potem imej resnično željo, da s pomočjo Božjo hočeš delati in da se njenemu vodstvu prepustiš. In tvoje prizadevanje bo dober speh imelo. To je prvo, bistveno potrebno in najimenitniše, kar sam storiti zamoreš. In to bo dalo vsemu drugemu podporo in moč. Brez tega pa so vsi pripomočki zastonj, in če bi še tako mogočni, še tako imenitni bili.

Ta terdna in resnična volja, da hočeš s pomočjo Božjo zmiraj delati, da svoje serce popolnoma očistiti hočeš, potem ga pa tudi čistega ohraniti hočeš, ta resnična volja je prvo upanje serčnega očiščevanja, je prvo znamenje tvoje prihodnje popolnomosti, je prvo znamenje, ki kaže prihodnjo svetost; je pa tudi edino znamenje pravega učenca Jezusovega Serca.

3. Ko bo tvoje serce tako pripravljeno, loti se z vso serčnostjo svojega dela, da, kar si se namenil, resnično speljaš. Vnemi svoje serce v ognji svete ljubezni, ki gori v Jezusovem presvetem Sercu, da v tem ognju sežgeš vse grehe in vse napake svoje.

Pomisli dobro, kaj hočeš storiti! Glej! ti hočeš osnažiti in očistiti vert, ki je s plevelom in strupenimi zeljišči ves preraščen. Res, da bi ti ta vert morebiti osnažil z navadnim orodjem, da bi škodljivo zel popipal in vun zmetal; ali kako dolgo bi tega ne do-

veršil? koliko dela bi imel? Ako pa ti ogenj napraviš, pa vso zel zapališ, boš urno vse pokončal, delo hitro, brez velicega truda opravil in vert osnažil. Ako boš tako vse požgal, bo vert po tem pogorišču bolj rodoviten, in lahko se boš zanesel, da ti bo obilno obrodil lepih cvetlic in koristnega sadja.

Tako, le verjemi mi, boš vert svojega serca veliko hitrejše in veliko ložje očistil z ognjem Božje ljubezni, kakor z drugimi, morebiti zelo težavnimi sredstvi. Tako bo tvoje serce tudi pripravniše, da bo cvetje vseh čednost in sad gotove svetosti obrodilo.

4. Pa kje je ta ogenj? O duša! le pojdi v Serce Jezusovo; to Serce vse gori svete ljubezni; bližaj se temu Sercu s ponižno, pa preserčno molitevjo; pa ne le z zunajno molitevjo; bolje še z znotrajno molitevjo, da namreč le serce tvoje govori k presvetemu Sercu Jezusovemu. — Premišljuj najpoprej kazni, ki te čakajo v peklu ali saj v vicah in ktere si tolikrat zaslužil. Resnobno preštej milosti in dobrote Božje; zraven pa poglej nehvaležnost svojo. Postavi si pred oči vse popolnomosti Božje, ki so neskončne, vse ljubezni in časti vredne, nasproti pa postavi svoja zaničljiva razžaljenja, s kterimi si tolikrat Boga žalil. Živo si pred oči postavi, koliko je Jezus za te terpel, na križi visel in je po tebi svoje roke stegal; celo svoje presveto Serce je prebosti dal, da bi bilo vedno odperto tebi. Pojdi vendar v duhu v to presveto Serce in prevdari, kolike in koliko bolečin je to nedolžno Serce zavoljo tvojih pregreh prestalo, kako je zavoljo tebe vse poterto, vse razdjano bilo. Ako boš tako s serčnimi zdihljeji, s ponižnimi prošnjami svoje serce na presveto Serce Jezusovo naslonil, pritisnil; bodi prepričan s temi zdihljeji, s tako molitevjo se bo tvoje serce v ognji Božje ljubezni ogrelo — vnélo.

5. Ko boš v tej ljubezni ogrel svoje serce, obžaluj svoje grehe, pa stori terden sklep, da za naprej

ne boš več grešil. Nikoli nihče ne bo zadobil odpuščenja svojih grehov, ako jih obžaloval ne bo; nihče ne bo očiščen svojih hudobij, ako jih zaničeval ne bo. Zato sovraži, zaničuj svoje pregrehe in svoje hudobije iz celega serca, kolikor le premoreš; nikoli jih ne boš zadosti zaničeval, nikoli zadosti sovražil, nikoli zadosti obžaloval.

Kolikor večja bo tvoja ljubezen, in iz nje izhajóča žalost zavoljo storjenih grehov, toliko popolniše bo tvoje obžalovanje; ako tudi tega ne čutiš. Kolikor bolj resnično, kolikor bolj resnobno pa boš svoje grehe obžaloval, toliko gotoviši si, da boš odpuščenje zadobil in da jih več storil ne boš.

Resnično znamenje pravega kesanja je, ako več v stare grehe ne padeš. Bodi in ostani vedno terden, da se vsega varuješ, skerbno ogiblješ, karkoli Bogu ne dopade, in da raje vse hudo preterpiš, kakor da bi prostovoljno še kak greh storil.

Nikar se pa ne slepi, da vsak sklep je že dober. Ni zadosti le negotova, splošna želja. Ni zadosti, da bi le z navade, tje v en dan sklenil, se poboljšati. Ni zadosti le poveršen, neresničen sklep, s katerim bi sicer grehu se odpovedal, pa bi se obotavljaj, se vstavljaj, in bi z vso resnobo potrebnih pripomočkov se ne poslužil.

Resnično, terdno in delavno voljo moraš imeti, da se poslužiš vseh potrebnih pripomočkov, da ne padeš nazaj v svoj greh. Da bo pa ta volja vedno živa ostala, jo moraš večkrat ponoviti, moraš veliko moliti, da jo v vedni pobožnosti rediš in ohraniš. Le tako boš deležen in vreden posebne pomoči Božje, ki ti bo polajševala stanovitnost in izpeljavo.

M o l i t e v.

Moj Gospod! zares moje serce je pusto, je prazno, podobno je s plevelom zarušeni

njivi; sam terhelj ga je. Da bi jaz svoje serce vsega gerdega, pregrešnega očistil, to je za me preveč; saj sam iz sebe ne premorem nič. Toraj, o Jezus! prosim te, podpiraj me s svojo mogočno pomočjo, da srečno končam to preimenitno delo. Zares serčno želim, da bi to toliko potrebno in toliko sveto delo s tvojo pomočjo in pod tvojim vodstvom vendar enkrat dognal; da bi ne odjenjal poprej, da bi ga popolnoma doveršil.

Oh, predobrotljivi moj Jezus! nikar vendar ne pripusti, da bi pri tem mlačen, zaspan bil; ker spoznati moram, kako maloserčen sem, in če tudi vse vneto, serčno začnem, kmalo pa zopet v svojo poprejšno lenobo zapadem. Toraj zbudi me, podpiraj me in ne pripusti, da bi odstopil od dela, dokler zaželjenega konca ne dosežem. Amen.

Marija! spet se obrnem k tebi. O preblazena Devica! vleci me, da tekam za teboj. Pa res, potegni me, ker moje pregrehe, pa tudi moji hudobni sovražniki me oklenjenega deržé. Kakor nihče ne pride k tvojemu Sinu, kakor le, ktereга večni Oče k sebi potegne; tako, naravnost rečem, ne pride tudi nobeden k tvojemu Sinu, ako mu ti poti ne kažeš, mu ti vrat ne odpreš. Le ti nas učiš prave modrosti. Ti, presveta! si, ki sprosiš milost grešnikom. Tvoje delo je, da jih spraviš z Bogom. Ti si delivka Božjih

milost; o zveličanje vseh, ki kličejo v te, zveličaj tudi mene!

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Mlada deklica je bila že skoraj dve leti bolna. Devet in štirideset tednov je bila vedno na postelji. Vsa zdravniška pomoč jej je bila zastonj, nihče jej pomagati ni mogel. Karkoli je povžila, vse je šlo nazaj, in pri tem je grozovite bolečine terpela. Prestrašno jo je v želodcu vilo. Dušni pastir jo večkrat obišče. Vselej je bila vesela in vedno vsa v Božjo voljo vdana. Toliko je terpela, da je hudo oslabela in je komaj že vse suhe roke premakniti zamogla. V serce se je reva mašniku smilila. Ko je sama veliko k Mariji zdihovala, se tudi drugim v molitev priporočevala, jo je mašnik še posebej priporočil bratovščini naše ljube Gospe presvetega Serca. Ko jo pred praznikom Marijinega rojstva zopet obišče, in vidi kako veliko, pa kako poterpežljivo terpi, sklene za njo devetdnevnicu opravljati v čast presvetemu Jezusovemu Sercu, v čast neomadeženemu Marijinemu Sercu in v čast sv. Jožefu. In če bo uslišan, da bo na prošnjo teh treh svetih Serc deklici odleglo, je obljubil, to očitno razglasiti, da bi še drugi s toliko večjim zaupanjem se zatekali k temu studencu vseh milost. Kakor se mašnik nameni, tudi res stori. V praznik Marijinega presladkega Imena, ki je bil ravno god te bolne deklice, jej je bilo še hujše; še težje je vso jed izvergla in potem jo je po vseh udih hudo prešinilo. Precej potem jej je pa odleglo; zdi se ji, da je vsa zdrava. Prosi, naj jej dajo kaj jesti, ker je lačna. Res je lahko jedla, in ko so domači

se bali, da jo bo zopet hudo vilo, vsa zdrava ostane, ne občuti nikakoršnih bolečin več, in je od takrat popolnoma zdrava. To se je zgodilo leta 1876. na Nemškem.

Keršanska duša! kako dolgo si že ti bolna? Oh, morebiti že več kot 49 tednov! Ne bi vendar želela, da bi ozdravela? Tudi tebe hudo zdeljujejo, strašno vijejo nesrečne strasti tvoje. Tudi ti pod težo dušnih britkost komaj dihaš. Oh, povzdigni se in zdihuj tudi ti in išči pomoči; in ker ti človeška pomoč ne more pomagati, pojdi tudi ti k studencu vse milosti, k naši ljubi Gospej presvetega Serca, pa tudi še sv. Jožefa poprosi. — Pa še nekaj ti svetovati moram. Vidiš, za uno bolno deklico so tudi drugi molili. Mar meniš, da ne bi bilo dobro, da bi tudi za te kdo drugi kaj molil? Lahko si pridobiš prav veliko pobožnih duš, ki bodo za te zdihovale k Jezusu in k Mariji. Ako nisi še zapisan v bratovščino naše ljube Gospe presvetega Serca, urno se zapiši. Glej, več milijonov zdihljejev ta bratovščina pošlje vsaki dan proti Jezusu in Mariji. Ako si ud te bratovščine, vdeležiš se vseh teh zdihljejev in še prav veliko sv. maš, ktere se v namen te bratovščine vsaki dan opravljajo. Poprosi pa še sam kako pobožno dušo, naj včasih zdihne posebej za te.

Za vse take, ki so s teboj v enakih dušnih težavah, zdihni do jutri desetkrat: Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

17. dan.

Zakrament sv. pokore je lahek in gotov pripomoček, da se očistimo vseh svojih grehov.

1. O kako milostljiv, kako usmiljen je naš ljubi Jezus! Dobro ve, kako velika je človeška slabost. On ve, da je tako velika naša dušna revščina, da ni

skoraj mogoče, da bi kateri človek popolnoma brez greha bil. Zato je odbral in nam dal gotov pripomoček, s katerim dosežemo odpuščenje svojih grehov, in zraven še pomnoženje milosti Božje.

Bog je namreč zvest, da po svoji obljubi odpusti grehe vsem, ki se jih skesano spovejo; on je zvest, da podeli svojo gnado vsem, ki ga za njo prosijo, in da pomaga njim, ki se poboljšati hočejo. (I. Jan. 1, 9; 5, 14.)

Kaj bi bilo večidel z vsemi ljudmi, ako bi spovedi ne bilo? Kako malo bi bilo zveličanih? Koliko bi bilo vekomaj pogubljenih, ki so zdaj v nebesih, ali ki bodo še v nebesa prišli!

2. Zato ravno je naš usmiljeni Jezus svoji cerkvi oblast dal, da, katerim bo grehe odpustila, bodo odpuščeni, in katerim jih bo zadržala, bodo zadržani. (Mat. 18. Jan. 20.)

Ker se spoved večkrat zasmehuje, zaničuje; poslušaj kristjan! kaj sveta cerkev skoz vsa stoletja uči.

„Ako se je nevošljivost, nevera, ali kaka druga pregreha vgnjezdila v tvoje serce, ne sramuj se, ter se spovej svojemu dušnemu pastirju, da te po Božji besedi in z zveličanskim svetom odpravi;“ uči sv. papež Klemens v 1. stoletji.

„Ako te je sram, svojih grehov se spovedati, spomni se v svojem sercu pekla, ki se s spovedjo pogasi. Ker torej veš, da v spovedi imaš po sv. kerstu še drugo desko, ki te peklenškega brezna rešiti zamore, zakaj bi obupal nad svojim zveličanjem? Premišluj toraj velikost kazni, da se poprimeš potrebnega pripomočka.“ To piše Tertulijan v 2. stoletji.

„Res da nekaj stane, pa vendar se s pokoro odpuščenje grehov zadobiti zamore, ako grešnik svoje ležišče s solzami moči, pa se ne sramuje, svojih grehov se

obtožiti Gospodovemu mašniku in pri njem pomoči išče.“ Tako pravi Origen v 3. stoletji.

„Vsi se morajo poslužiti zdravila spovedi; ker duša je v večji nevarnosti, kakor telo; pred vsem se moramo prizadevati, da ozdravimo skrivne bolezni.“ Uči Laktanci v 4. stoletji.

„Spovej se, da se odločijo v spovedi vsi slabi soki; drugo se ložje ozdravi. Mar se pa bojiš, spovedati? Boš li skrit ostal, če se ne spoveš? Bog, ki vse ve, pa tirja spoved, pa ponižne reši; pa pogubi nje, ki se ne spovejo, da prevzetne kaznuje.“ Sv. Auguštin v 5. stoletji.

„Spovej se tako, da svojih grehov več ne storiš; ker le tako ti bo spoved gotovo v prid, ako svojih poprejšnih pregreh več ne ponavljaš.“ Uči sv. Fulgenci v 6. stoletji.

„Po spovedi moraš grehe zapustiti. Spovedati pa se moraš poprej; potem še le dobiš odpuščenje.“ Pravi sv. Izidor v 7. stoletji.

„Cerkev, ki je na Kristusa postavljena, je od njega oblast dobila, grehe odpuščati.“ Je nauk častitega Beda iz 8. stoletja.

„Kteri se svojih grehov spovedati nočejo, imajo Boga ne le za pričo, ampak tudi maščevalca.“ Hajmo v 9. stoletji.

„Ni potrebno, da bi se svojih grehov očitno spovedal; zadosti je, da jih mašniku v skrivni spovedi razodeneš.“ Uči Luitprand v 10. stoletji.

„Pamet nam svetuje in Bog tirja, da se grešnik spove.“ Sv. Damijan v 11. stoletji.

„Spoved je grešniku potrebna; pa tudi pravičnemu se spodobi.“ Uči sv. Bernard v 12. stoletji.

„K dobri spovedi je troje potrebno; da nič ne prikrivaš, se nič ne zgovarjaš in da ne odlašaj.“ Je nauk sv. Bonaventure v 13. stoletji.

„Spokornik naj se mašniku obtoži s serčnim ke-

sanjem, s terdnim sklepom poboljšanja, in naj opravi naloženo pokoro.“ Tauler v 14. stoletji.

„Sv. pokora je zakrament, ki trojno tirja od grešnika; prvič poterto serce, drugič spoznanje z ustmi, tretjič zadostenje.“ Tako uči Florentinski zbor v 15. stoletji.

Tako so verni od začetka in zmiraj in povsodi spoznali in prejekali ta tolaživni in zveličanski zakrament.

3. Kaj je pač boljšega, kakor dobra spoved? Ona človeka očisti grehov, spravi ga z Bogom, dá mu nazaj ljubi mir serca, da za poprejšnjim grizenjem vesti vživa zveličanski pokoj.

Sv. pokora je zveličanski pripomoček zagrešeni duši; pregrehe zbriše, skušnjave razpodi, mreže hudiceve razterga; ona deli nove milosti, množi pobožnost in vterdi čednost. Po spovedi zadobi duša zopet svoje pravice, ktere je z grehom zgubila, prejme zopet svojo lepoto, ktero je z grehom oskrunila.

4. Pa o moj Bog! kaj se godi! ta edini in pravi pripomoček, rešiti svojo dušo peklenskega brezna, pa marsikoga še globokeje pogrezne? Je li to mogoče?

So zaslepljeni kristjani, ki pristopijo k zakramentu milosti Božje, pa iz sramote ali iz strahu se pogreznijo v Božji rop, in iz grešnikov postanejo pošasti greha.

O nesrečen človek! Mar se boš pred Bogom skrtil? Mar se boš vstavil, da te ne bo vergel v brezno, kterega si sam koplješ? Ropar Božji! ti prikrivaš svoje grehe spovedniku, ki je po najostrejših Božjih in človeških postavah k večnemu molčanju zavezan; vedi, da jih bo pravični Bog v pričo tebe razodel ne le enemu človeku, ne le enemu ljudstvu, ampak vsem ljudem, vsem nebesom in celi zemlji. Takrat boš v obilnosti svojega zasramovanja upil hribom, naj te pokrijejo in tej sramoti odtegnejo; takrat bi se rad sam v dnu pekla zaril; pa zastonj!

priklenjen boš stal in v pričo vseh boš primoran, prestatu zasluženost zasramovanje.

O neumen človek! nisi se sramoval, grešiti v pogubljenje svoje, v večno sramoto svojo; zakaj se zdaj sramuješ, spovedati se v zveličanje svoje, v čast svojo? Premisli, kaj je uzrok, kaj ti opovera, zakaj se bojiš, svoje serce odkriti njemu, ki je od dobrega Boga poslan, na Božjem mestu sedi, in ti spravo z Bogom ponuja.

Kadar stopiš kot spokornik pred spovednika, moraš si misliti, da pred Boga stopiš, ker spovednik res namestuje Boga, dela v njegovem imenu. Potem pa še pomisli, da je spovednik tudi človek, ki ima svoje slabosti, se tudi spovedovati mora, kakor ti; in zanj je spoved še težja, kolikor večja je popolnamost, katero tirja njegov stan.

Tako je Bog v svoji modrosti in v svoji svetosti vredil, da vsi, mašniki in drugi, se spovedati morajo, ako hočejo velikih grehov očiščeni biti; in da mašniki, ker njihova sveta opravila tirjajo splošno svetost, ravno v večkratni svoji spovedi sebe tudi malih pregreškov očiščujo.

Zato naj verni mašnikom odkritoserčno in zaupljivo se spovedujejo, in mašniki se z lastne skušnje učijo, da s slabostmi kristjanov poterpljenje imajo, da z žalostnimi žaljujejo in z jokajočimi jokajo.

5. So pa tudi še taki, ki se čisto povejo, pa se vendar resnično ne poboljšajo; zato ker za resnično poboljšanje premalo skerbi imajo. Nekteri pa gredó k spovedi siloma, zavoljo družih, zavoljo spovednega listeka; ali pa le z navade; potem ni čuda, da nimajo nobenega dobička, nobenega prida od spovedi. Imej toraj le svoje zveličanje in dopadajenje Božje pred očmi, in pojdi k spovedi, kakor da bi bila vsaka spoved zadnja v tvojem življenji, in občutil, skušal boš njene prečudne in vesele dobrote.

To pa glej, da sam sebe prav spoznaš ter vedi,

da boš tudi po spovedi še skušan, da bi ponovil, zopet storil, kar si obžaloval in si terden sklep imel, da ne boš več storil. Zato pa ti ne sme serce upasti, ti ne smeš omagati, to naj te ne moti. To so bolj nasledki slabosti, ne hudobije, toraj nekako neprosto-voljni pregreški. Ravno v tem spoznaj dobroto Božjega Serca, ki je zmiraj pripravljeno odpustiti; nasproti pa v tem spoznati moraš slabost in revščino svojega serca, ki je vedno k hudemu nagnjeno in te kaj lahko v greh nazaj potegne. Bog ne daj pa, da bi ti zavoljo te svoje slabosti spoved opuščal. Kolikor slabejšega se spoznaš, toliko večkrat se spovej; saj veš, da ravno spoved ti ne zbríše le dolga, ona ti tudi dopadajenje Božje pomnoži, pomoč dá, da se ložej vojskuješ.

6. Morebiti se pa spovedi bojiš in le s strahom greš k spovedi? Pa zakaj néki? Največi grešniki, pa tudi največi svetniki so tu tolažbo, pravi mir dobili; čemu se toraj nepotrebno plašiš? Na duhu mertvi tu oživijo, živi se v obilnosti na novo pokrepčajo, in ti se bojiš, ti se tresesh, kakor da bi te v smert, na vislice peljali? Tu si v veliki zmotnjavi. Ta sveti zakrament je postavljen ne v tvojo britkost ali tebi v težavo, ampak v tvojo tolažbo.

Odloži toraj, ljuba duša! ves strah in vso boječnost, Bog ni Bog zmešnjav, ampak Bog miru; on ne mara za zburjeno, zmučeno serce; ampak on gleda na dobro voljo. Ti stori, kar premoreš, in spovej se, kolikor le mogoče čisto, odkritoserčno; potem pa bodi miren, in ne poslušaj nobenih skušnjav, pa nobenega šepetanja hudobnega duha, ki bi te rad znemiril.

Serce Jezusovo je pribežališče grešnikov. Kdorkoli s ponižnim pa potertim srcem pribeži v to svetišče, ne bo nikdar zaveržen. Večkrat in z otroškim zaupanjem se bližaj tej nebeški kopéli, v kateri

bo presveto Jezusovo Serce tvojo dušo z lastno kervijo očistilo in opralo.

O kako dober je vendar Jezus! kako tolaživna, kako zveličavna je vendar ljubezen Jezusovega Serca, da je postavil zakrament svete pokore! Kdo zamore prav spoznati prečudno poniževanje, nezmerno ljubeznjivost, da je Jezus v lastni kervi svojega presvetega Serca napravil kopel, v kateri se mi svojih grehov očistiti zamoremo! Kdo bi si to toliko tolaživno skrivnost le zmisliti mogel, ako bi je Jezus sam postavil ne bil? Pa kaj bi bilo z nami — oh! kaj bi bilo z menoj, ako bi spovedi ne bilo?

M o l i t e v.

Vsi angelji in vsi svetniki, vsa ljudstva in vsi jeziki združite se z menoj in hvalite z menoj predobrotljivega Jezusa, ki je postavil zakrament, ki življenje in zveličanje daje, ki človeške otroke grehov očiščuje in nebesa s svetniki napolnuje.

O Gospod in moj Zveličar! da ne bom le tvoje dobrote zametoval, ampak da se bom njenih nezmernih sadov v vsi obilnosti vdeležil; zato se hočem prizadevati, da se ne bom le pogosto, ampak kolikor mogoče tudi dobro spovedal; pred spovedjo hočem mirno pa z vso resnobo svoje grehe obžalovati s terdnim sklepom, ne več grešiti, kakor da bi se na smert pripravljaj. Svojemu spovedniku hočem vse razodeti s tako odkritoserčnostjo, kakor da bi se spovedal tebi samemu, o Jezus! Potem hočem prej ko prej in pobožno, na-

tanjko, naloženo pokoro opraviti, da se ti tako hvaležnega skažem, da ti na novo in s čistejšim srcem zvesto služim za naprej.

O Jezus! koliko tolažilo, kolika sladkost, da bo moja duša v tem zakramentu tvojega usmiljenja s prečisto in presveto kervijo tvojega Serca oprana in očiščena! Oh, moj Jezus! operi me, prosim te, in to prav velikokrat, da bom ves očiščen; le operi me bolj in bolj, da bom bolj bel, kakor sneg!

O Marija! zopet se ozeram k tebi; saj si ti moja Mati; pelji me ti v največi svetišče, v presveto Serce tvojega Božjega Sina; pomagaj mi; prosi za me, oj, prosi tako dolgo za me, da bo moja toliko omadeževana duša vsa oprana, vsa očiščena v presveti kervi mojega ljubega Jezusa!

O naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Na Moraviji je bila 1876. leta priletna žena, ki se je razširjenju naše bratovščine naše ljube Gospe presvetega Serca ustavljala. Bilo je na spomlad tistega leta, da je tej ženi ribja koščica v gerlu otičala. Noben zdravnik jej ni mogel nič pomagati. Pravijo pa, da sila človeka moliti uči. V tej nevarnosti jej domači prigovarjajo, naj prosi Marijo pomoči. Zdaj se žena rada vda in opravlja devetdnevnic v čast naši ljubi Gospej presvetega Serca in v čast sv. Jožefu. In glejte! Marija jo je uslišala. Prav pobožno se zdajci

pripravi in prejme s skesanim srcem sv. zakramente in obilne solze serčne zahvale in očitno spoznanje sprejete milosti so pričale, da Marija nobenega ne zaverže, nobenega ne pozabi.

V nevarnosti, svojo dušo zgubiti, smo vsi. Podajmo se tudi mi pod varstvo ljube Matere Božje, če je tudi dozdej nismo posebno častili. Ona nas bo milo in ljubeznjivo sprejela, bo za nas prosila, da ozdravi tudi naša duša, in če bi še tako nevarno bolna bila. Le s skesanim srcem se k njej zatecimo, pa storimo, kar premoremo, da v zakramentu sv. pokore res operemo, očistimo svojo dušo.

Zdihnimo pa do jutri za spreobrnjenje terdovratnih grešnikov naše občine ali naše fare petkrat prav serčno: Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas.

18. dan.

Ako smo storili, kar smo mogli, moramo zastran odpuščenja svojih grehov v Boga zaupati.

1. „Kakor resnično jaz živim, pravi Gospod: Nočem smerti hudobnega, temuč da se hudobni verne iz svojega pota in živi . . . Ako hudoben pokoro dela za svoj greh . . . in se po zapovedih življenja ravna in nič krivičnega ne stori, bo gotovo živel, in ne bo umerl. Vsi njegovi grehi, s katerimi se je bil pregrešil, mu ne bodo prišteti.“ (Eceh. 33, 11—16.)

Duša keršanska! čemu ta boječnost? čemu ta maloserčnost? čemu ta prevelik strah? Bog ni kakor človek; človek pa je laži in spreminljivosti podveržen. Mar Bog ne bo storil, kar je rekel? ne bo dopolnil, kar je obljubil? mar ne bo zvest v tem, kar je zaprisegel? Kaj dvomiš maloverni človek? „Nebo in zemlja bota prešla, moje besede pa ne bodo prešle.“ (Mat. 24, 35.) Tako govori večna resnica.

Glej, nebeški Oče zavoljo tvojega zveličanja svojemu lastnemu Sinu ni prizanesel; zavoljo tebe, kakor zavoljo vseh ljudi ga je v smert dal. Mar ti ž njim ni vsega dal? odpuščenje, stanovitnost, nebesa? V edinorojenem Sinu Božjem si bogat, z vsem obdarjen postal, da ti ne manjka nobene milosti. Ako je bil greh tvoj preobilen, bode milost Božja še obilniša.

2. Grešna, maloserčna duša! poslušaj danes, kako milo, kako ljubeznjivo ti Jezus kliče! — Moje dete! glej z nebes sem prišel, da bi tebe peklenškemu žrelu odtegnil. Vse svoje življenje sem terpel, da bi te vso dolgo večnost srečnega storil. Prostovoljno sem šel v smert, da bi te večne smerti rešil. In vse to sem ti storil, ko si mi sovražen bil. Kaj bi ti pač zdaj ne storil, ali kaj bi ti nek zdaj odrekel, ko me ljubiš?

Ako te strašijo tvoji grehi, spomni se vendar, moje dete! da moje neskončno zasluženje je nezmérno večje in mogočnije, tebe, če le hočeš, rešiti, kakor so tvoji grehi, katerih se bojiš, da bi te ne pogubili. Ako se zavoljo svojih grehov bojiš sodbe, spomni se, da bom enkrat tvoj sodnik jaz, ki sem zdaj Zveličar in tvoj priprošnik pri Očetu.

Razširi toraj svoje serce v svetem Duhu, ktereга si v zakramentu Božjega usmiljenja prejel. Ta Duh ljubezni bo, kakor vse razdevajoči ogenj, vse ostanke tvojih pregreh pokončal in ves neredni in nepotrebni strah pregnal.

3. In ako bi bil tudi največi grešnik, tak, kot je bil razbojnik na križi; ako bi bil Gospoda preganjal, kakor Saul; če bi ga bil zatajil, kakor Peter; glej, če se pa resnično, čisto spoveš, in gnado sv. zakramenta prejmeš, so ti vsi tvoji grehi odpuščeni.

Zakaj si toraj žalosten? čemu nemiren in ves zbeگان? Mar meniš, da je Bog terd Gospod, ki se omečiti, potolažiti ne da? — Ti se motiš, ja hudo se motiš. Šaj je naš Bog Oče; njegovo Serce dobrota

sama. Saj te to lastna skušnja učiti mora. Ne delaj Gospodu take sramote, tacega zaničevanja, da bi tako malo, tako slabo zaupal vanj.

„Saj niste prejeli duha sužnosti spet v strah, ampak prejeli ste duha posinovljenih otrok, v katerem kličemo: Aba, Oče.“ (Rim. 8, 15.)

Ne boj se toraj, dete moje! in ne zgublaj časa, kterega obračaj v svojo srečo, da me ljubiš; ne pa, da bi sebe begal. Ne strahu, ampak ljubezen hočem, ti kliče Jezus. Toraj zaupaj, da so ti tvoji grehi odpuščeni, in le to misli, kako boš Boga toliko bolj ljubil, kolikor več ti je odpustil.

O človek! premisli vendar, kako sladko, kako ljubeznjivo je, kar ti mili Jezus iz svojega Serca ponuja. Glej, Jezus, tvoj Bog, in tvoj Gospod te je umil; pa umil ti je, ne le nog, rok in glave; ampak umil je tvojo dušo, tebe vsega, in to s svojo lastno kervijo. Glej, vse tvoje grehe je vergel v globočino morja, v globočino svojega usmiljenja in presvetega Serca, da so zginili spred obličja njegovega, da jih nikdar več se spominjal ne bo. Zato, o duša moja! poklekni in zdihni iz dna svojega serca:

M o l i t e v.

O Jezus! mar bi mogoče bilo, da bi kdaj pozabil tvoje usmiljenje, ktero me je zopet oživel? Nikdar ne. Na vekomaj, o Gospod! bom prepeval tvojo milost, od vekomaj do vekomaj bom hvalil dobroto tvojega prelju-beznjivega Serca! O, duša moja! hvali Gospoda, in vse, kar je v meni, naj poveličuje njegovo presveto Serce. Hvali, duša moja! Gospoda, in nikdar ne pozabi njegovih dobrot; on ti je vse tvoje hudobije odpustil, on ti je

vse tvoje slabosti ozdravil. On nam ni storil po naših grehah, nam ni povernil po naših hudobijah, ampak on jih je uničil po obilnem usmiljenji svojega Serca. Kakor se oče usmili svojih otrok, tako se je Gospod usmilil tudi nas; zakaj dober je in njegovo usmiljenje je večno.

O duša moja! ljubi Gospoda, ljubi Jezusa; oj, ljubi ga čez vse; ker veliko ti je odpustil. Kterim je manj odpustil, naj ga že manj ljubijo: ti pa se prizadevaj in povračuj velikost njegove dobrote z velikostjo svoje ljubezni.

O presladki moj Jezus! iz vse moči te bom ljubil; svojega časa ne bom s tem tratil, da bi svoje serce, ki je tvoj sedež, nepokojno begal; ampak bolje, koristneje, tebi dopadljivo ga bom obračal. Vedno te bom ljubil. Tvoja ljubezen naj bo edina vse moje delo. „V miru bom na to spal in počival.“ (ps. 4, 9.)

Marija! moja ljuba Gospa! za terdno upam, da Jezus, tvoj Božji Sin mi je odpustil; saj si ti prosila za me. Vedno ga hočem ljubiti; vedno tudi tebi služiti. Le to me še skerbi; dobro veš, kako slab sem, pa tudi veš, kako satan preži na ubogo dušo mojo. — Glej, o Marija, ti si kraljica nebeška, Gospa vseh angeljev, ti si od vekomaj od Boga izvoljena, z vso močjo obdana, da stereš glavo peklenški kači; o Mati! saj si tudi moja Mati! ponižno te prosim, pošlji svoje svete legijone, da na tvoje povelje, pa s tvojo močjo vse peklenške

duhove zapodé, povsodi premagajo, njihovo prederznost osramote in jih v globočino pekla priklenejo, da imam vekomaj mir pred njimi. — O Marija! na tvojo materno ljubezen se zanesem, da bom pod tvojo brambo res stano-viten ostal.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Ker vsi iz lastne žalostne skušnje vemo, kako slabi smo; in če nam mili Jezus v zakramentu sv. pokore tudi ves dolg odpusti; vendar se moramo le bati, da bi nazaj v stare pregrehe ne zabredli. Imamo pa zares imenitno priprošnico pri Gospodu našem, Jezusu Kristusu. Da se v vseh britkostih in težavah bolj zaupljivo na to mogočno pomočnico obračamo, naj vam danes povem prav lep zgled iz današnjih časov.

V Filipovem na Češkem se je Marija od leta 1866 večkrat prikazala in posebne milosti nadložnim skazala. Blizo tega kraja je živela vdova Karolina Holfeld. Mož Eduard je umerl 14. m. serp. 1871. To vdovo je božjastni kerč tako hudo vil, da je večkrat cele ure, enkrat celo 14 ur, brez zavednosti bila. Obernila se je k Materi Božji v Filipovem in 9 dni je hodila v čudodelno cerkev. Zadnji dan je tudi res ozdravela in nič več je ni kerč napadel. Pa še hujšo nadlogo jej je mili Bog poslal. Začela je kri metati iz sebe, in včasih toliko, da bi je poln masele bilo. Osem tednov jo je zdravnik zdravil, pa zastonj je vse bilo. K temu so prišle še notranje britkosti. Sanjalo se je vdovi, da vidi svojega pokojnega moža

resnobnega in prav žalostnega. Zde se ji, da pom oč pričakuje od nje. Sklenila je tudi na tihem, da hoče vsaki dan moliti en sv. roženkranc v čast neomadežanemu spočetju Matere Božje za njegovo dušo, dokler bo mogla. Zavoljo hude bolezni je, se ve da, ubožala. Pobožna, dobra gospa jo sprejme v svojo hišo, kjer je bila s potrebnim previdena. Zdravnik, kateri jo je poprej zdravil, nekdam popraša, kako jej je, in ko mu povedó, da še vedno kri meče iz sebe, pravi: Ta reva ima vgnojen želodec in jej ni mogoče pomagati. Vedno je bilo hujše, reva ni mogla več sedeti, le ležati je mogla. Ko je nevarnost le rastla, se še enkrat zateče k Mariji v Filipovem, in hoče opravljati devetdnevnicó v Marijino čast. Začela je pred sv. Andrejem tisti dan, ki je bil četrtek, leta 1872. V saboto zjutraj ob 3. se jej zopet prikaže v sanjah njeni mož. Bil je pa vesel in se vstopi k njeni postelji. „Si ti Eduard?“ ga vpraša. „Sem“, ji odgovori. „Pa tako vesel?“ reče vdova. „Lahko sem vesel, pravi, in jutri bo tudi za te ura bila; le vse dobro opravi.“ Ko se zbudi, premišljuje in zdi se jej, da mož jo je opomnil, naj se na smert pripravi. To jo je še hujše prijelo. Poprej je vendar kaj malega zavžila; ta dan pa ni mogla nič družega, kakor le nekatere požirke vode, katero je poprej v zaupanji na Marijino pomoč na čudodelni kraj v Filipovem postaviti dala.

Da bi bila pripravljena za večnost, so jo popoldne prevideli s sv. zakramenti. Na večer poprosi strežnico, naj bi v njeni namen en sv. roženkranc zmolila. Dekla to obljubi s pristavkom, naj bo molitev tudi še v čast sv. Jožefu za srečno zadnjo uro. Ob 9. zvečer so jo pregovorili, da je malo gorke kave vzela, ker tisti dan ni družega še zavžila, kakor merzlo vodo. Ali hudo jo je vilo, da je vse izmetala in vsa spehana zaspi. Po polnoči ima čudne sanje. Pri postelji je videla stati Mater Božjo, čisto belo oblečeno

in pod dolgim belim pajčolanom so jej po vratu lasje viseli. Prav ljubeznjiva in lepa je bila. Stopi bližej, se prijazno k bolni pripogne in pravi: „Tvoja bolezen je proč.“ Akoravno je bila Mati Božja tako mila, vendar se bolni neverjetno zdi, da bi na enkrat ozdravela in pogleda jo, kakor bi ne mogla verjeti. Marija vzame spod svoje obleke listek, zavit kakor zapečateno pismo, ga položi na odejo in pravi: „Tu je moje zagotovilo.“ Bolna si ne upa pisma vzeti. Vendar ga bolj na tanjko ogleduje in vidi, da namesto pečata je okrogla podobica Marije pomagaj; in ko pismice oberne, bere na drugi strani: „Tvoja Mati Marija pomagaj.“ Ko pismo še obrača, se jej zdi, da sliši rahlo šumenje, kakor da bi ženska s svilnato obleko šla po hiši. Ko se ozre, ne vidi več prikazni. In zdajci se zbudi. V misli, da je vse resnica bila, seže na odeji po pismu, ali ne najde nič. Zato pa ne čuti čisto nobenih bolečin več. Pokliče strežnico, ki je zraven postelje zadremala in ko ta vpraša, kaj bi rada, pravi: „Kako mi vendar je!“ „Ti je slabo?“ jo vpraša dekla. „O ne; meni je tako dobro!“ In zdaj pripoveduje svoje čudne sanje. Potem res lahko vstane in ko se s strežnico glasno pogovarjete in veselite, se zbudi v bližnji sobi še druga žena, ki se tudi veseli tega čudnega ozdravljenja. Se ve da se je šla vsa vesela Mariji v njeno svetišče v Filipovo zahvalit.

„Tu je moje zagotovilo“, je rekla Marija tej ubogi udovi. S terdnim zaupanjem se tudi mi obrnimo k Mariji pomagaj, naj nam ona sprosi to milost od svojega nebeškega Sina, da nam odpusti vse grehe in da stanovitni ostanemo na poti pokore. In da bomo vselej, v vsaki britkosti s toliko večjim zaupanjem klicali na Marijino pomoč, molimo do jutri prav pobožno trikrat Oče naš in Češčena si Marija v čast naši ljubi Gospej presvetega Serca.

19. dan.

Kako se moramo ponovljenja v greh varovati.

1. O človek! ako si grešil, storjeno je; ti tega dolga pri Božji pravici sam nikoli poplačati ne moreš. Pa, glej, kako dober je tvoj Jezus; če se resnično spokoriti hočeš, odpusti ti on ta nesrečni dolg. In saj zdaj, za naprej, nikar več ne greši. Skerbno se varuj, da nazaj v poprejšni greh več ne padeš.

Slišal si že, kaj pravi naš mili Jezus sam. Kadar je nečisti duh izgnan iz tvojega serca, hodi po suhih krajih, in ker pokoja ne najde, se verne nazaj. Oh, pa ne sam; privzame si sedem družih duhov, hujših kakor on, in vsi gredó v hišo tvojega serca in tam prebivajo, ako se z vso skerbjo ne vstaviš; in poslednje tvoje bo hujše, kakor prvo. (Mat. 12, 43—45.)

Ti se moraš toraj skušnjavam hudičevim na vse strani dobro, serčno vstaviti, ako nočeš zapasti večnemu pogubljenju. Nikar pa se ne plaši, ako si večkrat skušan zoper tvojo voljo. Bodi vesel in serčen; ker ravno to je znamenje, da si v stanu milosti Božje, katero bi ti satan rad vzel. Ako bi bil ti njegov, na njegovi strani, bi te ne napadal; ker čemu bi lovil to, kar že v svojih krempljih ima? Ker si pa na strani Jezusovi, zato te skuša, te draži in si vse prizadeva, da bi te na svojo stran privaril.

2. Ljuba duša keršanska! vedi, da skušnjava še ni greh. Skušnjava, dokler ti ne dopade, dokler jo sovražiš, se ji skerbno vstavljaš, je celo Božjega plačila vredna. Naj bo šepetanje hudobnega duha še tako gerdo, skušnjave njegove še tako nagnjusne, ne daj se premotiti, ne daj se zbegati; in če satan še tako hudo pritiska, nikar ne misli, da si zapuščen; Bog je še s teboj. Ravno, ko boš tako hudo skušan, ti je Bog blizo in je pripravljen, ti pomagati; ravno

takrat je Bog na tvoji strani, ter je priča tvojega serčnega bojevanja; pa ti je tudi gotov pomočnik, da ti s svojimi navdihljeji in s svojo pomočjo daje ne le stanovitnosti v hudi vojski, ampak on ti tudi pomaga k slavni zmagi.

Bodi toraj vedno oborožen, vedno pripravljen za boj; zakaj nihče ne bo kronan, kdor se postavno vojskoval ne bo. Zmagovalec pa bo dosegel krono življenja.

In ker te sovražniki od vseh plati obdajajo in te znotranje in zunanje lahko napadajo; moraš vedno pripravljen biti, da te nikdar brez orožja ne zasačijo. Zato se podaj v zavetje, v presveto Jezusovo Serce, skleni svoje serce s tem mogočnim Sercem; in skleni za terdno, raj vse preterpeti, raj v svetem boju umreti, kakor še kdaj nezvest postati. Ta resnična volja ti je tako potrebna, da brez nje težavnega boja prestal ne boš.

Dvoje orožje ti je v tej vojski še potrebno: Eno, s katerim se braniš, drugo, s katerim sovražnika napadeš.

Pervo orožje, s katerim se skušnjav hudobnega duha braniti zamoreš, je ponižnost. Ta naj te uči, da na se čisto nič ne zaupaš, da vse svoje zaupanje staviš le na Boga. In ker boš ravno v ponižnosti spoznal svojo lastno slabost, zato se pa skerbno, kolikor je le mogoče, ogibaj vsake grešne priložnosti.

Zares je neprizanesljiva prederznost, ki mora osramotena biti, če kdo sam priložnost išče, ali se je ogniti noče; zlasti še v mesenih skušnjavah.

Ako pa te sovražnik vendar napade, kliči k svojemu Jezusu, k svojemu Bogu in zaupaj na njegovo pomoč. Kdorkoli v skušnjavi prav moli, ne bo premagan. Kdor pa molitev opusti, navadno obleži.

Vstavi se skušnjavi precej pri napadu; pa vstavi se jej serčno, resnobno, potem pa milo zdihuj. Lahko zdihneš: O Jezus! skrij me v svoje presveto Serce,

da se ne ločim od tebe . . . Gospod, moj Bog! pomagaj mi! . . . Jezus, Marija! Tecite mi na pomoč! . . . Raj naj umerjem, o Bog, kakor da bi grešil! . . . Ali zdihuj zaporedoma: Presveto Serce Jezusovo, usmili se me! . . . Ali: Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za me! . . .

Poznal sem pošteno devico — Marija ji je bilo ime, — katero je hudobnež dolgo zalezoval; ko neki večer priplazi do nje, glasno zaupije: Marija, zdaj mi pomagaj! Bežal je potepuh in nikdar ga več ni bilo blizo.

Ako skušnjavec ne odjenja in te le še nadleguje, oberni resnobno svojega duha proč, ter se ukvarjaj z drugimi dobrimi ali negrešnimi misli. Ne jenjaj pa zdihovati k Bogu. In tako se vstavlja nestrastno ali nepokojno, ampak mirno pa stanovitno, in sovražnik bo bežal, bo sramotno odstopil.

4. Ne bodi pa s tem zadovoljen, da bi sovražnika se le znebil; ampak skusi, da ga popolnoma premagaš, ko ravno s tem orožjem, kterega ti ljubezen Božja daje, skušnjave sovražnikove zoper njega samega oberneš.

Kadarkoli toraj te satan skuša; naj te ravno skušnjava sili, da se tesneje in serčneje z Bogom skleniš, bolj ljubeznjivo v Jezusovo presveto Serce zatečeš, da ga tako s svojo zvestobo povelčuješ, sebi več moči pridobiš, ter si večji zasluženje prislužiš.

In tako se bo zgodilo, da sovražnik s takim pobjem oplašen, si ne bo več upal, te napasti; ali, če te še napade, ti bo pripomogel le k veličastnejši zmagi in k svitlejši kroni.

5. Ako bi bil pa tako nesrečen, da bi padel; hitro, hitro vstani, ter se vojskuj toliko bolj ponižno, pa tudi toliko bolj serčno; Bog ne daj pa, da bi se sovražniku vdal in njegov suženj postal! Veliko njih je pogubljenih, ki so po hudem, serčnem boju, že blizo zmage, po velikem napadu skušnjave onemogli

in so sramotno propadli. Tedaj serčnost, ljuba duša! le še serčnost! kratek je boj, večna je zmaga. Velikodušno naj bo tvoje serce in zmaga je že skoraj gotova. Velikodušnost, serčnost stori tvojega duha spretnega za milost Božjo, ga povzdigne, mu pomnoži moči, mu polajša delo, pa oplashi in oslabi sovražnika.

Bojuj se serčno za svojega Boga in Zveličarja; vojskuj se slavno za svoje zveličanje, za večno krono, za kraljestvo nebeško. Vojskuj se hrabro, da boš vreden, da te gledajo Bog, angelji in ljudje.

M o l i t e v.

O moj dobrotljivi Jezus! hvaljen bodi, ki učiš mojo roko za boj in moje perste za vojsko. (ps. 143, 1.) Ti, o Gospod! mi serce pripravljaj, mi serčnost daješ, da sem pripravljen in bom poskušal svoje moči in bom serčno se vojskoval.

Vem in spoznam, da sam iz sebe sem slab in nezvest. Ako sem le sebi pripuščen, sam na se zidam, kaj me bo zadelo družega, kakor da bom zaničljivo odstopil, sramotno padel?

O moj mili Jezus! daj mi svojo pomoč; prosim te, razsvetli me, da ne bom prederzen, da ne iščem nobene nevarnosti, ampak da se je skerbno ogibam in sovražnim mrežam srečno uidem. Kadar pa me bo sovražnik napadel, ali se bom ž njim že vojskoval, vstani, o Gospod! prosim te, vstani urno in hiti mi pomagat, ker ti edini si moja pomoč! Stoj

mi na strani, ali postavi me zraven sebe; potem naj se vojskuje z menoj, kdorkoli hoče, s teboj zedinjen bom zmagal, s teboj sklenjen bom slavno veselje obhajal. —

Pa tudi ti, o Marija! stoj mi na strani; ti me brani, ti me vodi po pravi poti v sveti raj. Položi svojo roko na moje čelo, da se ohladi moj um vseh posvetnih, nespametnih misel! Položi svojo roko na mojo glavo, da se poleže vsa nevihta hudih skušnjav, ki z veliko močjo butajo v me! Položi, o Marija! svojo roko na moje usta, da ne pride nobena pregrešna beseda čez moje ustnice! Zakrij, o Mati! s svojo roko moje oko, da nič pregrešnega in nevarnega videlo ne bo! Zagerni moja ušesa s svojo roko, da nič gerdega slišal ne bom. Položi svojo materno roko na serce moje, da bo obvarovano vseh napadov hudobnega duha. Tvoja mila roka naj me vodi, tvoja mila roka naj me pripelje v sveti raj!

O naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Dva dijaka ali študenta sta bila bližnjo nedeljo povabljeni na večerno veselico. Drugi dijak, součenec, znan v tisti hiši, naj bi jih vpeljal v veselo družbo, kjer je plesavek bilo veliko, plesavcev pa je manjkalo. Bil je leta 1859 pred pustom, ko se po ajdovsko še huje peklenščaku služi. Ta dva dijaka sta skupaj stanovala, sta imela dosti talentov, pa malo veselja za

učenje; bila sta lahkomišljena, precej prederzna dobrovoljčeka. Vedno vesela in šaljiva, sta imela vendar eno lepo navado, ktera edina na nju je bila hvale vredna, in ktera ju je ta večer velike nesreče rešila. Vsaki večer namreč sta skupno obiskala lepo podobo Matere Božje v bližnji cerkvi, kjer sta svojo večerno molitev opravila. To je bilo pa tudi skoraj vse, kar sta pobožnega storila. Hitro pride nedelja in naglo se približa večer, ki je bil namenjen, da se bodo tla dergnala in se ves prah v plesu spravil na kviško. Svitlo si čevlje nabiksata; naj lepši, vsa naštiršana srajca, črna suknica se poišče, celo rokovice si izposodi eden teh čudnih novakov; drugi si pri svojem znancu izprosi lep črn napersnik. In ko tako eden družega pokertačita, se podvizata na terg, na vogel znane cerkve, od kodar jih prijatelj pripelje na plešišče, kakor so bili zgovorjeni. „Nič prav se mi ne zdi, reče eden teh nališpancev po poti, in bolj pametno bi bilo, ko bi šla tudi necej k Mariji in bi saj svojo navadno molitev opravila.“ „Strahopetec! ga drugi zaverne, poprej si toliko hrepenel po veselici in komaj čakal, zdaj si pa tako boječ; da te sram ni! — Mar meniš, mu še vgovarja, da bi Materi Božji res dopadlo, če bi jo obiskala na poti, ki pelje ravno v nevarnost, ktere naj bi naju Marija rešila, kakor sva jo vsaki večer prosila?“ — „Veš kaj, odgovori prvi, ravno necej nama je ena Češčena si Marija bolj potrebna, kot kadaj; in ker sva prezgodaj prišla in pajdaša še ni, pojdiva nekoliko v cerkev.“ — Res stopita v cerkev, pred podobo Matere Božje poklekmeta in čisto na kratko opravita svojo molitev, ker kmalo, kmalo sta zopet pred cerkevjo. — Ali čudno! Komaj se ozreta okoli sebe, od kod bo znani pajdaš pritekkel, pristopi k njima neznan duhoven. Vljudno ju vpraša, bi mu li ne vedela povedati, kje bi bila poštena gostilnica, kjer bi prenočiti zamogel; celo poprosi ju, da bi ga do gostilnice spremila. Ker jima

gospod pove, da je učenik in nista imela še spridenega serca, sta šla z duhovnom, če tudi ne rada. Ko pa urno nazaj prisopihata, je bilo že prepozno; pajdaša ni nikjer, vse pričakovano veselje je šlo po vodi. Eden dijakov je bil hud, je protil, zabavljaj in naravnost očital drugemu, da če bi ne bila šla molit k Materi Božji, bi bila vživala celi večer neznansko veselje in radost. V tej nevolji se vležeta na terde postelji in prespita svojo izmišljeno nesrečo. Precej drugi dan pa šolski ravnatelj ostro poprašuje in tudi zve, kdo je bil na plesišču in eden je bil iz šole izgnan, drugi pa so dobili slabe pike v svoja spričevala. — Kako sta bila una dva vesela in rada sta dopolnila kratko molitev k časti Materi Božji. Eden je že v večnosti, drugi pa je šel v samostan.

Nihče naj ne opusti molitvic, s katerimi se vsaki dan priporočuje v varstvo ljubi Materi Božji. — Necoj in jutri zjutraj se prav lepo izročimo naši ljubi Gospej presvetega Serca z znano molitvico: O Gospa moja, o Mati moja! . . . ali kdor bi te molitvice ne znal, naj se je nauči; necoj pa naj moli „angeljevo češčenje“.

20. dan.

Kako moramo greh in vse napake s korenino izdreti.

1. Ako hočeš imeti zares popolnoma čisto serce, ni zadosti, da bi imel le dobro voljo, da bi veliko molil in premišljeval in da bi pogostoma k spovedi hodil. Vse to je potrebno in zares koristno. Vse to storiti moraš. Pa vse to je še premalo, da bi greh in vse napake s korenino iztrebil iz svojega serca.

Še drugega pripomočka se moraš poslužiti, da boš škodljivi plevel, pregrešne izrastke svojega serca s korenino izroval, ali da boš serce svojega popolnoma

očistil, da se zamoreš skleniti z Jezusovim presvetim Sercem.

To zveličansko dobroto ti bo dalo skerbno spoznanje samega sebe; in to je izpraševanje vesti. To je tista duhovna vaja, na videz sicer majhna, slaba; ali v sebi pa zveličanska in ostrejši kot na obe plati brušen nož, ki presune dušo do živega, razdeli duhove, sodi vse misli in želje našega serca. To je pripomoček, le premalo poznan, premalo čislan, ki ne prežene iz serca le pregreškov in slabih navad; ampak, kar je še bolj čudno, in tudi bolj koristno, pridobi resnične čednosti in pripelje serce k popolnosti.

2. To izpraševanje vesti pa je trojno. Pervo, ki tvojega duha zbere, je v tem, da greš sam v se, da greš v svoje serce, pa se skerbno ogledaš, preiščeš vsa kota, da vidiš, kaj tvoje serce dela, s čem se ukvarja, kaj ga zanimiva; da tako prevdariš, kaj je storilo in kaj hoče še storiti; in kako je storilo in kako hoče še storiti.

To je hitro in lahko dognano pri vsaki priliki. Tako, kadar kako imenitniše delo pričneš ali končaš; kadar se ti kaj pripeti, kar tvojega duha skušati ali prevzeti zamore; ali kadar bi v kaki greh padel; tudi če zadeneš na kaj nasprotnega, kar te v skerbi ali zadrego pripraviti zamore; ali pa, če že dalje časa nisi svojega serca nič pregledoval. To izpraševanje je toraj v tem, da pomisliš, kaj in kako si že storil? ali kaj in kako hočeš še storiti?

To lahko storiš povsodi in vsaki čas; tudi v pričo družih, brez da bi kdo vedel za to. To je pa tudi lahko brez vse težave. V začetku je treba le nekoliko pazljivosti; kmalo pa ti bo v sveto navado, ki ti bo najlepši, najsladkejši sad obrodila. Toraj samo to: Kaj in kako si storil? ali kaj in kako boš storil?

3. Drugo je splošno ali navadno izpra-

ševanje vesti. To je v tem, da si dvakrat ali saj enkrat na dan odločiš gotov čas, ki ga saj nekatere minute v to oberneš, da sam sebi odgovor daš, ali sam s seboj računiš, kaj in kako si delal, kaj in koga si opustil.

Tudi to ni tako težavno, kakor misliš. Postavi se v pričujočnost Božjo, zahvali se mu, pa pokliči svetega Duha na pomoč, in zdaj premisli, kako si od zadnjega izpraševanja notranje in zunanje se obnašal; preglej svoje misli, svoje besede in djanja in premisli, kako in kaj ni bilo prav? kaj je bilo pregrešnega? pa si to saj v svojem duhu zapomni.

Ako si za duhovno življenje kaj prizadevaš in se v tem kaj vadiš, postavi svoje Serce k presvetemu Sercu Jezusovemu, in primeri obedvoje in prevdari razloček misli, želja in djanj obehdveh.

Ko boš svoje pregreške zapazil, spoznal, spoznaj tudi svojo nehvaležnost do dobrot Božjih, obžaluj, kolikor premoreš, preserčno svoje napake, pa poprosi ponižno pomoči in milosti, da se poboljšaš in v čednosti napreduješ.

4. Tretje izpraševanje vesti pa je posamezno izpraševanje. To ima poseben namen, da se lotiš posebnega greha, kterega se zares iznebiti hočeš.

To izpraševanje ima zares prečudno moč in neverjetno korist. O da bi to moč vsi prav spoznali in njeno korist si pridobiti znali!

Ni je nobene tako hude, tako vkoreninjene navade, pa tudi nobene še tolike hudobije, ki bi je ta pripomoček ne premagal, ne izroval. To posamezno izpraševanje je s pomočjo Božjo nekako vsegamogočno. O koliko grešnikov je to sredstvo oprostilo hudobij, ki so mislili, da jih nikakor zapustiti ne morejo! Koliko njih so se tako očistili, so popolnomost dosegli!

Serčnost toraj keršanska duša! Če bi bile tvoje pregrehe še tako velike; le pridno, le stanovitno se

posluži tega pripomočka, in zmaga je tvoja, oprostil se boš. Loti se najpoprej greha, ki je tvojemu bližnjemu po pravici v spodtiko, v pohujšanje; potem pa tudi družih poglobitnih pregreh svojih. Ko boš pervega in poglobitnega sovražnika premagal, boš druge kmalo lahko odgnal.

To pa tako-le stori: Najpoprej si odberi sovražnika, kterega se lotiti, iz svojega serca iztrebiti hočeš; to je, odberi si pregreho, zoper katero se posebej vojskovati misliš. Zjutraj, na vse zgodaj terdno skleni, da se čez dan posebno tega greha ogibati hočeš; prosi pomoči Božje, da stanoviten v svojem sklepu ostaneš, in se zato zateci s preserčnim zdihljejem v presveto Serce Jezusovo, pa tudi Marijo zakličí na pomoč.

Enkrat ali dvakrat čez dan, kadar imaš splošno izpraševanje vesti, posebej pomisli, ali in kolikokrat si bil že premagan in si padel v greh, kterega se znebiti prizadevaš; pa si zapomni tudi število teh padcev. Obžaluj potem ne le sploh vseh grehov; še posebej obžaluj ta posebni greh, stori vnovič terden sklep, da se ga znebiti hočeš, naj velja, kar hoče, in prosi posebne pomoči za to vojsko.

Prav dobro in koristno bo, ako čutiš, da si premalo skerben in si v svoji posebni vojski vnemaren postal, da si naložiš po posebnem izpraševanji vesti kako, če tudi majhno pokoro.

5. Da boš pa teh in enakih pripomočkov prav in stanovitno se poslužil, potrebuješ modrega vodnika, ki te bo vodil, učil, tvojo onemo ogreval in jo vravnal. Brez vodnika ne bo nihče napredoval na potu duhovnega življenja. Kdor bi hotel sam hoditi, bi se v nevarnost podal, da bo zašel, serčnost zgubil, se v zanjke hudičeve zapletel in se tako lahko pogubil. In ako bi bil celo svetnik in sam izvoljen apostelj, vendar potrebuješ vodnika. Pavelj je bil izvoljena posoda, da je nesel ime Gospodovo nevernikom; vendar

je Gospod ukazal, da ga je Ananija učil in vodil. Tudi svetnike so k svetosti napeljevali drugi, ki so sveto živeli.

To je pa spet posebna milost Božja. Zato prosi Boga, da ti pošlje, da ti da dušnega vodnika po svojem Sercu; naj bo tvoj spovednik, ali tvoj sprednik, ali kdo drugi v duhovnih rečeh izurjen, ki se za duhovno življenje poteguje in vnema. — Kristjan! ali kdaj prosiš za to gnado? —

Ali si to veliko milost od svojega Gospoda sprejel, da imaš skerbnege vodnika svoje duše, potem mu večkrat odkrij svoje serce, daj natančen odgovor od svojega djanja in nehanja; da boš zvedel, ali prav hodiš, ali moraš kaj popraviti, in koga? in kako?

6. Zato pomisli: Kakšno je navadno tvoje serce? je li večidel mirno ali vse razburjeno? — kakšno je tvoje hrepenenje po popolnomosti? kateri in kakšni so zadržki, ki ti ooverajo, da ne napreduješ? — kakšne in ktere so tvoje pobožnosti in zatajevanja? — Pomisli: kakšna je tvoja molitev? kakšno tvoje premissljevanje? s kakšnim sercem, in s kakšno koristjo to opravljaš? — Kakšne bukve ali kaj bereš? — Kako svete zakramente prejemaš? kako se pripravljaš? kaj občutiš? kako se zahvaljuješ? kakšen dobiček imaš od tega? — Kako svojo vest izprašuješ? kakšnih pripomočkov se poslužuješ, in s kakšnim vspehom in pridom? — Kako dolžnosti svojega stanu opravljaš, in kako svoja navadna dela? kaj te k temu ženē? ali navada? ali sveta ljubezen? ali vestno ali iz kakšnega namena delaš? — Kako s svojim bližnjim občuješ? kaj pri tem občuti tvoje serce? ali v prid ali v škodo? za se in za druge? — S kakšno zvestobo hodiš za navdihljeji svetega Duha? — Ali res ljubiš Boga? imaš veselje pri Jezusovem Sercu? — Častiš li kaj posebno neomadežano Marijino Serce? ...

Te in enake reči odkrij svojemu dušnemu vodniku, kakor se ti pristojno in potrebno zdi, pa s

sveto modrostjo, s ponižno odkritoserčnostjo; zato, da bi te pravo učil. Ako tako iz svetega namena storiš, ti bo to lahko in zares koristno, ti bo v obilno tolažilo.

M o l i t e v.

O moj Gospod Jezus Kristus! ako hočem vse to spolniti, pač obilno potrebujem tvoje gnade, da me razsvetliš, da prav spoznam svoj dušni stan, in da mi pomagaš, da se resnično poboljšam. Moji grehi, o Jezus! so večidel človeškim očem prikriti in brez čeznatornega razsvetljenja jih ne moram spoznati sam, pa drugi mi jih povedali ne bodo. Ako pa ti z lučjo svoje nebeške gnade razsvetliš moje serce, bom spoznal vse, male in velike pregrehe. Kakor solnce, ki v hram posveti, pokaže tudi najmanjši prahek, tako bo razgornila in pokazala tvoja milost, razlita v moje serce, vse neštete pregreške moje, na ktere še jaz mislim ne.

Pa kaj mi pomaga, če jih spoznam, če se jih pa znebiti ne morem? O Gospod! tudi zato mi je treba tvoje pomoči, brez ktere nič zveličanskega storiti ne morem.

Dodeli mi toraj, o ljubi moj Jezus! to dvojno milost — milost razsvetljenja in svojo pomoč; brez nje mi nič ne pomaga ne moj trud ne vse prizadevanje mojega dušnega vodnika, in če bi še tako skerben bil.

Ti, o Jezus! si večna modrost, ljubezen

in neskončna dobrotā, ti si prvi dušni vodnik!
Vodi me ti sam, prosim te, znotranje s svojo
pomočjo, zunanje po tvojem namestniku, kte-
remu se hočem izročiti, kakor tebi samemu.

To te prosim po Tvojem presvetem Sercu
in po preblaženem Sercu tvoje deviške Ma-
tere Marije.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosī
za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Ker je čistost serca toliko imenitna in bistveno
potrebna, ako se hočemo zediniti s presvetim Jezusovim
Sercem, naj vam danes ponovim pripomočke k temu,
ktere smo te dni premišljevali.

Pervi pripomoček, da si očistimo svoje serce,
je resnična in stanovitna volja, da hočemo vedno
boljši biti. Drugič: vsakdanja, navadna in pogostna
molitev in premišljevanje. Tretjič: večkratna in po-
božna prejema sv. zakramentov. Četrtič: natančno
trojno izpraševanje vesti; zlasti še posebno. Petič:
dobra izvolitev dušnega pastirja pa resnično razodenje
svojega dušnega stana. In šestič: serčno češčenje
naše ljube Gospe presvetega Serca.

Kdorkoli se teh pripomočkov skerbno poslužuje,
on bo gotovo zadobil tisto stopnjo čistosti svojega
serca, ktero Bog navadno tirja. Ako pa Bog kaj
posebnega hoče z nami, dal bo k temu tudi pripo-
močke, katerih noben drug dati ne more. Ker se pa
vsaka stvar tudi ohrani s tistimi pripomočki, s kterimi
se pridobi, bomo tudi čistost serca s temi pripomočki
ne le si pridobili, temuč tudi ohranili. Dokler se
boš, o kristjan! teh pripomočkov posluževal, imaš tola-

živno znamenje, da si na pravem potu, ki te k popolnosti pelja. —

Naj vam nikar ne bo predolgo, da vam še en zglede povem, kako je češčenje Matere Božje dober pripomoček zedinjenja z Bogom.

Ko so na Angleškem gerdo preganjali sv. vero in njene spoznovalce, bežal je katoliški škof, preoblečen kot ubog kmet, v šotlanske hribe. Nevihta ga prisili, da na samotnem hribu stopi v hišo revnega kmeta in poprosi prenočišča. Žena ga sprejme in sinovi mu pripravijo posteljo; ne upa se pa škof vprašati kakšne vere so. Lepo mu postrežejo ali videl je, da vse domače tare neka britkost. Ko je škof sam in hišna žena, jej reče: „Vi ste mi toliko dobri; ali zdi se mi, da nekaj hudega teži vaše dobro serce.“ „Oh! zdihne žena, tu zraven leži moj mož na smertni postelji. To je hudo. Le hujše pa je, ki revež pravi, da ne bo umerl in se zato nič prav pripraviti noče.“ „Bi ga li jaz ne smel pogledati?“ vpraša škof. Žena pelje ptujca v hram in spoznal je škof, da se bolnik že s smertjo bori in le nekatere trenutke še živeti zamore. Preoblečeni škof ga ljubeznjivo opominja, naj bi se v voljo Božjo vdal. Bolnik se predrami, zbere vse moči, in pravi: Jaz ne bom še umerl.

„Pa, ga opomni škof, bolezen, vaša starost, so obilni uzroki, da tega tako za gotovo terditi ne morete. Potem je pa tudi postava Božja, da moramo vsi umreti.“

„Ali jaz še ne bom umerl. To ni mogoče.“ Zaterdi umirajoči. Škof se z vso modrostjo prizadeva, bolniku to čudno misel iz glave pregnati; ali noben dokaz nič ne zda. Mož na vse le odgovori: „Jaz še ne bom umerl.“

Škof mu še reče: „Jaz mislim, da vi edini ne bote overgli postave, katero je Bog dal, in ktera je za nas le dobrota; saj smert nas prepelje iz te solzne

doline v sveti raj, kterega nam je Jezus Kristus zaslužil.“

Te besede so umirajočega presunile ter reče: Prijatelj, ste li vi katoliške vere? „Sem“, mu odgovori škof. „Če je res, vam pa povem, zakaj še umreti ne smem. Tudi jaz sem pravoveren kristjan. Pri prvem sv. Obhajilu sem obljubil, da bom vsaki dan Mater Božjo prosil, da mi sprosi to milost, da ne bom brez pomoči katoliškega mašnika umerl. Mar mislite, da Mati Božja mojih preserčnih prošenj ne bo uslišala? Zato pravim, da ni mogoče, in jaz se terdno zanesem, da še ne bom umerl.“

„Moj sin! reče ves ginjen preganjani škof, vaša prošnja je uslišana. Jaz sem mašnik, in ker sem pri vaši smertni postelji, me je mogla sama Mati Božja, skozi to hosto k vam pripeljati.“ In škof pokaže svoj škofovski križ.

„O Marija, o moja ljuba Marija! vekomaj bodi češčena!“ zdihne bolnik. Skesano se spove in po škofovem blagoslovu mirno umerje.

Kako terdno se je ta mož zanesel na nauk sv. Bernarda, ki pravi, da nikdar noben ni bil zapuščen, kdorkoli je Marijo klical na pomoč.

Da bomo tudi mi zadnjo uro se z Marijino pomočjo z Jezusom sklenili, da bomo s čistim srcem se ž njim večno veselili, molimo tudi mi necej molitev sv. Bernarda: O Marija, nikdar še ni bilo slišati, da bi kdo zapuščen bil, kdorkoli je pod tvojo brambo pribežal . . .

Kdor pa te molitvice ne zna, pa naj moli dvakrat angeljevo češčenje, za očiščenje svojega serca, in za srečno zadnjo uro.

Kdor hoče z Jezusovim Sercem hoditi, mora svoje serce od tega sveta odtergati.

1. Gorje sercu, ki je na minljivo nečimernost tega sveta navezano! Ni zadosti, da bi se človek odpovedal le hudobnemu duhu; tudi vso posvetno nečimernost moraš iz svojega serea izpoditi. Dokler svet ljubiš, ti bo malo pomagalo, karkoli tudi storiš v popolno očiščevanje svoje; zakaj svet ne bo odjenjal, ter bo tvoje njemu odperto serce spridil, ga gotovo zapeljal, ter ga tako v zanjke hudičeve zapletel.

Kaj pač je svet družega, kakor neredna ljubezen do veselja, do bogastva in do časti? In kdorkoli se neredni ljubezni, temu nespametnemu nagnjenju vda, bo zapeljan in spriden.

Ako hočeš vedeti, koliko in kaj ti je o svetu misliti, kako se ž njim ukvarjati; poglej in k sercu si vzemi, kako je delal tvoj Gospod in učenik Jezus Kristus. On je hodil po zemlji od kraja do kraja in je povsodi dobrote skazoval; sovražnike svoje, ki so ga preganjali, je ljubil; na križ so ga pribili, pa molil je za nje. Za svet pa ni nič maral, pa tudi ni zanj molil. Ker svet je v oblasti hudobnega duha in se ne strinja s sv. Duhom Božjim, da v enem sercu posvetnost in Božji Duh prebivati ne moreta, kakor se laž in resnica, spridenost in čistost zediniti ne morete.

2. Svet že sam po sebi spričuje, ne le, da je pekel, ampak da pekel mora biti. Le pomisli, kaj nek svet ima, kar bi se strinjalo z Jezusovim presvetim Sercem? Svet očitno in skrivaj podpira vse hudobije, presveto Serce Jezusovo pa je le svetost sama. Svet, v zvezi s svojim peklenkim kraljem, s satanom le to išče, da bi duše človeške pogubil; Serce Jezusovo želi vse rešiti, vse zveličati. Z enim

moraš tudi ti potegniti; obemadvema, svetu in Jezusu, ne moreš služiti; ako si prijatelj temu svetu, boš sovražnik Jezusovemu presvetemu Sercu.

Ako dirjaš za svetom, boš s svetom vekomaj pogubljen; ako pa hodiš za Sercem Jezusovim, boš šel v večno življenje. Ako izženeš iz svojega serca svet in nečimernost njegovo, tako da celo svoje serce Bogu daruješ, bo ta dar Bogu dopadljiv, tebi v čast in zasluženje. Angelji in svetniki ti bodo srečo voščili; tudi svet bo prisiljen in bo to tvojo serčnost in velikodušnost občudovati moral.

O zares blagor mu, kdor vse svoje nagnjenje posvetni nečimernosti odterga, da vse Bogu daruje!

3. Premisli resnobo, kaj pač najdeš na svetu, da bi svet res ljubiti mogel? Glej, vse, kar je na svetu, je poželjivost mesa, poželjivost oči in napuh življenja; konec vsega tega pa je smert in pekel. Ako tedaj svet ljubiš, ali ljubiš to, kar je na svetu, potem ljubiš to, kar te večno nesrečnega stori.

Kaj pač ti je svet dobrega storil, da bi mu daroval svoje nagnjenje? Svet ti ni nič družega storil, ne dal, kakor le hudo; pa tudi ti nikoli drugače storil ne bo; zakaj, čemu vendar navezuješ svoje serce nanj? Bodi moder in ne zaupaj prilizovanju in mikanju tega sveta; zvito se hlini in ne išče družega, kakor da bi te prevaril in pogubil.

Ako ne boš ti poprej sveta zapustil, bo svet tebe zapustil, pa še le, ko se boš v njegovi sužnosti zdelal, pokončal; in pri tvoji pogubi te bo svet zaničljivo zasmehoval. Ti pa boš zapuščen, in brez vse pomoči, ravno takrat, ko boš v najhujši sili.

Postavi se v misli na prag večnosti in se vprašaj: Kaj mi bo takrat ljubo, kaj si bom želel: ali da sem služil svetu, ali Jezusu Kristusu? Bodi toraj moder in stori zdaj z zasluženjem, kar boš primoran storiti, pa takrat brez zasluženja. Zato si prizadevaj, da svoje

serce odtergaš vseh posvetnih reči in da s popolnim tveganjem čez svet gospoduješ.

Duša keršanska! zaupaj; Jezus je svet premagal. Tudi ti ga boš premagal, če le hočeš. In ko boš svet premagal, ti je pripravljen, odpert prelep in čez vse ljubeznjiv prostor v Sercu Jezusovem. Toraj še enkrat premisli: Ves svet, z vso svojo nečimernostjo te nikdar nasititi ne more; kolikor ga bolj ljubiš, toliko bolj prazno, nemirno bo tvoje serce. Izženi iz serca vse posvetno in Jezus bo v tebi in ti boš v Jezusu. In zadosti ti bo.

M o l i t e v.

O Gospod! kako nespametno sem vendar delal, kako neumno sem živel! Zapeljan po goljufivi bliščobi veselja, dobička in časti sem zapustil tebe, da sem postal suženj tvojega sovražnika, suženj nečimernega sveta. Studenec vsega dobrega sem zavergel, da sem stopil v smradljivo kapnico tega sveta. S to otrovano vodo sem se vpijanil in v tej norosti sem vse svoje proč vergel. Tebe, o moj Bog in moje vse, sem pozabil in svetu sem se vsega vdal, da sem v njegovi službi oskrunil, onečastil vse tvoje darove, vsa čutila telesna in vse zmožnosti dušne.

Preveč sem se zadolžil! moja duša je z nadlogami napolnjena in moje življenje se peklu bliža. Tvoja jeza se na me obrača, in tvoji strahovi me begajo, da sem noč in dan ves reven. (ps. 57, 4, 17.)

Oh, moj ljubi Jezus! da bi bil vendar iz

strahu pred sodbo in iz groze pred peklom sklenil, pobožno živeti! kako žalostno sem se ogoljufal! kako zaničljivo sem se zmotil! Svoje serce sem razdelil; hotel sem tebi in svetu ob enem služiti.

Koliko krivice sem ti storil, da sem tebe in svet v eno versto postavil! Tako nisem zadostil ne tebi ne svetu; pri tem pa sem neizrečeno nesrečen postal, ker nisem našel prave zadovoljnosti, ne prave sreče, niti pri svetu, niti pri tebi.

Ker si mi pa zdaj, o moj Gospod! odperl oči in me predramil, presunil mi serce, hočem le tebi služiti, in tebi darujem celo svoje serce; in to za zmiraj. O Jezus! to te prosim, iztrebi iz mojega serca vse nagnjenje do sveta in spremeni njegovo lažnjivo sladkost v pravo grenkost. Napolni pa moje serce s sladkostjo svoje ljubezni, da se mi gnjusi ves svet z vso svojo nečimernostjo.

O Marija! nam čez vse milostljiva kraljica! Tvoje delo je, da varuješ grešnike, ki k tebi pribežijo, saj si pribežališče grešnikov. Tudi jaz danes zaupljivo kličem k tebi: No, mogočna besednica! spolni svojo službo; potegni se za me. Vem, da sem se prehudo pregrešil, tvojemu Sinu zameril; pa storjeno je; nihče me rešiti ne more, ako me ne rešiš ti. Samo povej svojemu Sinu, da si me pod svojo brambo vzela. To mu bo dovolj, to ga bo nagnilo, da mi bo odpustil in mi na tvojo prošnjo poma-

gal, da svoje serce vsega posvetnega odtergam in celega njemu darujem. O moja preljubeznjiva Mati! reši me, pomagaj mi, da bom zveličan!

O naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Leta 1876 se je na Nemškem to-le čudo zgodilo. Mlada deklica, 11 let stara Elizabeta Pruger, hči mestnega pisarja v Ingolstatu, je hudo zbolela. Križci so jo boleli, da so jo pripeljali v bolnišnico v veliko mesto Monakovo. K tej bolezni pride še vročinska bolezen. Z Božjo pomočjo so jo imenitni zdravniki ozdravili; ali reva so noge odpovedale. Bog v svoji modrosti, ktereга rad ima, mu pošlje mnogo težav. Nevarno jo zaboli gerlo in hude golte jo napadejo. Reva išče pomoči v domači bolnišnici, ktero so oskerbovale mile sestre. Te bolezni res ozdravi; ali noge so ji popolnoma zamerle; neobčutljive postanejo in ko druge ljudi noge nosijo, so tej revi le v veliko nadlogo, da jih težavno za seboj vlačí. Usmiljenim sestram se uboga reva smili in obderžé jo v bolnišnici. Bila je za vratarico. Deset dolgih let je preteklo, v kterih je sključena reva z rokami se premikala in svoje nadložne noge za seboj vlačila. Čutila je britko svojo nadlogo; tožila je ljudem, ali nihče ji pomagati ne more. Tožila je svojo revo tudi Jezusu in njegovi usmiljeni Materi Mariji Devici. Ali vse zdiho vanje, vse tožbe, vse prošnje so bile, kakor se je zdelo, zastonj. Neprenehoma je klicala k Mariji: Usmiljena Mati, usmili se me! Pa tudi se ni naveličala in druge je prosila, naj molijo za njo.

Mesca svečana 1876. leta, neko noč, se zdi deklici, kakor da bi v sanjah videla nebeško kraljico, ki je imela na glavi rumen pajčolan. Prosila je Marijo, naj se je usmili; pa zdi se jej, da jo nebeška kraljica zaverne, kakor da bi od nje ne bila dobila še nobenega daru zatajevanja same sebe. Reva se oserči in moli: „Mati moja, ako te pa poprosim pri zasluženji presvete Kervi tvojega Božjega Sina; mar se me še ne boš usmilila?“ „Tako pa zamoreš uslišana biti,“ jej reče nebeška prikazen.

Drugo jutro pripoveduje deklica svoje čudne sanje milim sestram, in od tega dne je bilo njeno zaupanje na Marijino pomoč neomahljivo. Začne zdaj devetdnevnicu k Materi Božji vedne pomoči, in zadnji dan te devetdnevnic, to je bil 26. dan Marijinega mesca leta 1876, poprosi reva pobožno ženo, da jo naloži v mali iz protja spleten voziček na dveh kolesih ter jo pelje v čudadelno kapelo Matere Božje pri Gajmershaim-u. In ko jo žena pripelje do cerkve, jo tudi nese pred čudadelno podobo Marijino. Na klopi v kapeli čepi reva in zaupljivo moli roženkranček v čast Marijnemu Sercu. Pri prvi Češčena si Mariji pri četrtem odstavku prečudno občutljivo prešine njeno telo. Ko zmoli zadnjo Češčena si Marijo tega odstavka, se zgrudi na tla, kakor da bi jo neka nevidna moč poderla. Njena spremljevalka hitro priskoči, ter misli, da je omedlela in jo hoče vzdigniti. Deklica pa reče: „Meni se zdi, da lahko sama vstanem.“ In reva res sama vstane in gre proti čudadelni podobi, pa se jej zdi, da vidi zopet rumeni pajčolan, ter objame podobo s preserčno zahvalo. Večkrat obhodi kapelo in po dolgih 11 letih se prvič verže na svoja zdrava kolena in v serčno zahvalo zmoli sv. roženkranc.

Ko je pri šolskih sestrah, ktere to kapelico oskerbujejo, nekaj malega zavžila in se tako pokrepčala, šla je sama poldrugo uro dalječ na svoj dom. Ko pride v bolnišnico in jo mile sestre ozdrav-

ljeno zagledajo, ne morejo se zadosti načuditi, pa tudi solze veselja in serčne zahvale oblivajo njihove lice. Kdor je to revo veliko let videl, kako težavno se je po svojih rokah plazila, kako je pa zdaj lahko in urno po stopnicah hitela v domačo kapelo, da se je vnovič pred Marijinim altarjem, pri koncu njenih Šmarnic preserčno zahvalila za toliko prečudno milost, mogel je spoznati moč Marijine priprošnje in oživel se je tudi njegovo zaupanje na pomoč naše mile nebeške Matere.

Duše moje! koliko let se pač že mi plazimo po tej solzni dolini? Ali koliko let se naše serce plazi po nečimernosti te zemlje in se nikakor ne more povzdigniti in hoditi za Jezusom. Oh, morebiti že več, kot 11 let? Podajmo se tudi mi pred podobo nebeške kraljice; poprosimo še mi kako dobro dušo, naj nas s svojo priprošnjo pelja k Mariji. Morebiti vendar tudi mi dosežemo to milost po priprošnji Marijini, da bi naše serce se ne plazilo vedno po tej nesrečni zemlji, da bi se vendar enkrat že vzdignilo in bilo in hodilo, živelo in hrepenelo le po Jezusovem presvetem Sercu.

V ta namen prosimo tudi mi Marijo po zasluženji presvete rešnje Kervi njenega Božjega Sina in molimo do jutranjih Šmarnic posebej trikrat Oče naš in Češčena si Marija; in apostoljsko vero.

22. dan.

Kako goljufen je svet.

1. Kdaj bomo vendar spoznali prekanjenost in goljufijo tega sveta? Vsa bliščoba posvetna ni družega, kakor zvita sleparija. Z goljufijo in zvijačo vabi ta svet neprevidne na se; kaže jim, obeta jim, razgrinja jim veselje, bogastvo in čast ter hinavsko pravi: Vse to ti dam, ako meni služiš.

O človek! odpri oči in bodi moder; ne glej tega, kar ti lažnjivi svet obeta, temuč poglej in pomisli, kar je svet v resnici. Ko priliznjeno obeta nezmerne dobrote, na videz pa svoje priveržence pelje v strašno trinoštvo nenasitenih strasti, ter jih pogrezne v vedno grizenje razdražene vesti. Si li kdaj videl posvetnjaka, čigar serce bi res srečno, zadovoljno bilo? Prehodi ves široki svet, pa ga nikjer ne boš dobil. Svet res obeta mnogo dobrega, kaže marsikaj lepega; v resnici pa daje le slabo, le hudo; ker vse posvetno človeka le spridi in ga nikdar nikakor srečnega storiti ne more.

2. No, boš morebiti rekel, saj posvetnjaki vendar le dosežejo, kar želijo, in v tem pozabijo ali zadušijo duhovno revščino svojega serca.

Le zvesto poslušaj in dobro prevdari: Če bi posvetnjaki tudi v obilnosti res vse imeli, kar na svetu poželijo: ker pa svoje serce neredno na to navezujejo in to posvetno slabo obračajo, jim bo to vživanje v pogubo tu na zemlji in v večnosti.

Sicer se zdi, kakor da bi dosti ne porajtali očitanja svoje vesti; ali da bi bilo nam dano, pogledati v njihovo serce, kakor ga vidi vsegavedni Jezus, kakšno notranje terpljenje bi pač zapazili! Videli bi, kako je pretergano, razburjeno nesrečno serce, kar vse prikriti hočejo. Primorani bi bili spoznati, da zveličanje človeško ni v obilnosti posvetnih dobrot; ampak da srečen je on, ki svoje serce vsega posvetnega prazno ima in v gnadi Božji stanoviten mir vživa.

Pa še to pomisli: Kako dolgo pa posvetnjaki vživajo vse te pozemeljske dobrote in goljufive bliščobe? Prav kratke, še te negotove trenutke; in večnost bo vse požerla. Kaj jim bo koristilo potem vse razveseljevanje in vse drugo vživanje? Vse bodo popustili in z butaro svojih pregreh obteženi bodo ta svet zapustili in se urno v večnost preselili. Mar

hočeš tudi ti časno v slabo obračati, da boš večno ne-spametno zgubil?

Ako ta svet ljubiš, svoje serce na ta svet navezuješ, nisi več pravi kristjan in ne zaslužiš več tega imena ter zgubiš vse pravice njegove. Ali še veš, da si se pri svetem kerstu očitno, vpričo nebes in zemlje odpovedal svetu in vsemu hudemu? brez te odpovedi bi ne bil postal otrok Božji. Ako pa zdaj bandero Kristusovo zapustiš in se v posvetni tabor nazaj podaš; si ne le nezvest, temuč ti si slabši kot nevernik, ki te obljube storil ni; boljše je, ne obljubiti, kakor dano besedo prelomiti.

3. Vprašaj mertve, kaj mislijo od sveta. Izvoljeni ti bodo odgovorili, da njihova sreča se je pričela z zaničevanjem vseh posvetnih reči; zaverženi pa bodo javkali; da jih je svet prevaril in vekomaj pogubil. Eno ali drugo boš tudi iz lastne skušnje enkrat od tega sveta terdil. Bodi toraj zdaj moder, da si ne boš enkrat sam sebi očital. Posnemaj svetnike, ter odtergaj svoje serce od tega sveta, in ohrani ga prostega vseh nerednih nagnjenj.

Vživaj ta svet, kakor da bi ga ne vžival; in ko te noge po zemlji nosijo, naj tvoje serce v nebesih biva. Kolikor bolj se stvarem odteguješ, toliko bolj se bližaš svojemu Bogu in toliko pripravniši si za prejemo nebeških darov. Kadar bo tvoje serce od tega sveta popolnoma odtergano, ti ta svet ne bo nič več škodoval, ampak obilno koristil. O kako gerd, kako zaničljiv bi ti bil ta svet, ako bi resnobno premislil, kaj te čaka v večnosti!

M o l i t e v.

O Gospod! svet je res goljufen; v svojo lastno škodo moram to spoznati. Ko mi je ponudil svoje dobrote, sem neumnež mislil,

da bom ž njimi srečen. Pa kako hudo sem se zmotil! Kako nesrečen sem še takrat bil, ko sem oslepljen posvetne ljubezni mislil, da sem srečen. V ta svet zateleban sem se srečnega štel, ko sem požeral otrobe, ktere mi je ta svet metal, ter sem nehoté zdihoval pod zaničljivim jarmom te sužnosti in pod težo svoje notranje revščine.

Spoznam zdaj, o Gospod! da sem sam kriv svoje nesreče, in da po pravici le sebe tožiti moram. Ker z vso obilnostjo obdarjen v veselji svojega serca nisem hotel tebi služiti, služil sem tvojemu in svojemu sovražniku v lakoti in žeji, v vsem pomanjkanji, tako da sem moral zadovoljen biti, da sem vžival le živinsko hrano.

O Gospod! da bi jaz mogel izbrisati iz števila mojih let ves tisti čas, ktereга sem v službi tega sveta prebil! Kaj imam zdaj od tega? le britkost, težko vest, obloženo serce in nesrečni greh, za kar bom v tem življenji se pokoril, ali pa bom vso dolgo večnost objokovati moral.

Bodi mi milostljiv, o moj Zveličar! in odpusti mi vse grehe, ktere sem v službi tega sveta storil in ktere iz dna svojega serca zdaj obžaljujem.

Oh, ne pripusti, da bi se moje serce še kdaj na najslabšo stvar tega spridenega sveta kako obesilo ali navezalo; potegni ga ti, o Gospod! z vsem njegovim nagnjenjem in od-

tergaj ga vedno bolj od vseh lažnjivih dobrot te zemlje. O Jezus, ne odreci mi te moje serčne prošnje!

Ker je pa moja prošnja le revna, te opomnim tvoje in moje ljube Matere! Gospod, poglej njene mile oči, ki so te tu na zemlji tolikrat tako ljubeznjivo pogledovale; spoznaj prelepa lica, ktera so se tvojega otroškega obličja tako preserčno dotikala; poglej sladke ustnice, ktere so te tako preljubo in dobrotno kuševale; poglej prečiste roke, ktere so ti tako skerbno stregle. Oh, mila priserčnost! kako bi ti kaj odrekel njej, ki te je s svojo deviško-materno hrano hranila, v svojem naročji nosila in te tako sveto zredila! Gospod! spominjam te vse tiste ljubezni, ktero si ti v svojih otroških letih pri svoji presveti Materi vžival, ko si v njenem maternem naročji tako ljubeznjivo in preserčno s svojimi igrajočimi očesci se jej nasmehljeval, s svojimi premilimi ročicami jo objemal in v nezmerni ljubezni ž njo radoval . . . Spomni se pa tudi velike serčne bolečine, ktero je občutilo velikrat njeno materno serce zavoljo tebe, o moj Jezus! zlasti še tam pod križem, kjer te je videla v neznanskih bolečinah umirati, in je njeno sveto dušo tako oster meč prebodil.

Gospod! pri ljubezni, s ktero si ti tu na zemlji ljubil svojo Mater, in pri ljubezni, s ktero je Marija tebe ljubila, te prosim, odpusti mi vse grehe, pa dodeli mi to milost, da

odtergam svoje serce popolnoma od tega sveta in da ne iščem družega, kakor ljubiti le tebe, in skleniti se s tvojim presvetim Sercem.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Gospod de Musi, mašnik Autunske škofije na Francoskem, je bil do 20 let hudo bolan. V zadnjih 11 letih je le dvakrat, in to težko, maševal. V Lurdu na Francoskem, kjer se je Marija 1858. leta mali enajstletni deklici prikazala in se neomadežano spočetje imenovala, je zdaj ena najimenitnejših Božjih potov na vsi zemlji.

6. dan velikega serpana leta 1873. na večer se poda ta mašnik v družbi svojih prijateljev na Božjo pot. Bil je tako slab, da sta ga na železnici morala dva moža na voz nesti. 8. dan ob osmih zvečer se pripeljejo v Lurd in zopet nesejo bolnika v bližnjo gostilnico. Drugo jutro ga nesejo v prezalo novo cerkev, ki je zidana na kraju Marijine prikazni, in sicer v kripto, (to je spodnja cerkev.) Tukaj je prejemal vsaki dan sv. Obhajilo. Na malih kolcah so ga potisnili do obhajilne mize; če je bil pa prevelik drenj, je mašnik do njega šel s sv. Obhajilom. Po sv. maši ga vsaki dan nesejo v jamo, kjer je čudodelni studenec, ki od časa Marijine prikazni tú teče. Tú se s terdnim zaupanjem umije in ko pred jamo svojo molitev opravi, opominja še druge bolnike in nadložne, katerih je vedno veliko število, ter jih tako v veri poterduje. Kdorkoli ga je le videl, se mu je v serce smilil. Drugi dan ga obiše tudi domači gospod župnik; njegove lepe besede so imele nekaj

tolaživnega, da so mogli na naglo uslišanje soditi. On reče ljubeznjivo: „Ako se presveta Devica za vas le kaj pognati hoče, bote kmalo ozdravljeni.“ Obljubil je, da hoče ž njim moliti, in bili so poterjeni v svojem zaupanju.

14. velikega travna pride baronovka dela Rue, ki je, dvanajst let od mertvuda sključena, neznane bolečine preterpela, na to Božjo pot, ter je bila na enkrat ozdravljena, kakor hitro je v čudodelni jami se tal dotaknila. In pri tem čudežu so ljudje rekli: Zdaj pride versta na bolnega mašnika. Tudi ozdravljena žena je preserčno molila zanj, in on sam pravi: „Upam, da bom kmalo ozdravljen.“

Tisto noč pred praznikom Marijinega vnebovzvetja so bili bolni mašnik in njegovi prijatelji prečudno prevzeti in komaj so čakali prihodnjega praznika. Bolnika so na vse zgodaj nesli v kripto, kamor e večih Marijinih praznikih le samo bolniki smejo. Svojega prijatelja, tudi mašnika, prosi bolnik, naj bi na altarlji Mariji posvečenem, v mali kripti, daroval sv. mašo. Zavoljo veliko družih mašnikov so le težko to milost pridobili. Ta mašnik pripoveduje sam: Ko po sv. maši pridem v zakristijo, dobim tam pobožnega duhovna, imenitnega učenika bogoslovja iz Pariza, ki je velik častivec neomadežane Device. Prosim ga, naj mi dovoli, da mu pri njegovi sv. maši strežem. Ta pobožen mašnik je pripustil sad nekervave daritve preblaženi Devici, naj ga prostovoljno oberne v veči čast Božjo. To je bila že druga sv. maša, pri kateri je bil gospod de Musi po prejetem sv. Ohhajilu. Skerbelo me je, pravi na dalje njegov prijatelj, pri povzdigovanji te druge sv. maše, sem z začudenjem zapazil, da bolnik kleči. Skrivej pogledam na uro; čudež se je pričel. Bilo je osem. Čez en četert ure je gospod de Musi še klečal. Večkrat ga pogledujem, boječ, da bi mu slabo ne prišlo. Še zmiraj kleči. Skoraj nisem verjel svojim očem. Ob devetih se rahlo

vzdigne ter se bliža neki kruljevi gospej in jej reče: „Gospa, presveta Devica mi je veliko milost skazala; ozdravila me je. Le zaupajte; tudi jaz bom za vas prosil.“ Potem gre naprej in jaz ves začuden za njim. Ko iz kripote stopiva, vprašam ga urno: „Ste li ozdravljeni?“ Solze ga polijejo, objame me in pravi: „Jaz sem zdrav.“ Več nisva mogla govoriti. Voznik, ki ga je na kolcah vozil, je začuden odšel. Peš greva v čudodelno kapelo po daljnem potu, in do jame sva molila Češčena si Marija. Brat menih, ki je v terdnem zaupanju pri jami že od včeraj imel pripravljeno svečo, mu jo poda, in urno omrežje za nami zapre; milo se zjoka. Ljudstvo se zavzame; ljudje hitro spoznajo mašnika, ktereга so videli šest dni tu moliti, ki pa sam stopinje storiti ni mogel. Vse kliče: Čudež, čudež! in „Magnifikat“ smo zapeli. Vedno več ljudi skupaj suje. Ko odmolimo še deset Češčena si Marija za spreobrnjenje grešnikov, ponujajo mu ljudje celi kup podobic, na ktere naj bi svoje ime podpisal. Brez težave je to storil, akoravno že več let poprej ni skoraj nič videl. Vsak bi rad ga videl, če res hodi. In šel je prav zlahkoma, in ker je velik, ga lahko vsi vidijo; in on jih blagoslovi. Vprašajo ga, kdo je? Sam pravi: „Mašnik Autunske škofije sem; dvajset let sem bil bolan; enajst let nisem mogel maševati. Več mescev nisem mogel več hoditi. Prišel sem v Lurd, da bi si sprosila zdravje. Presveta Devica me je uslišala. Pomagajte mi, da se jej zato zahvalim.“

O pol dvanajstih odprejo očetji misijonarji omrežje pri jami. Vse se drenja k tako čudno ozdravljenemu. Kušujejo njegovo obleko, njegove roke; prosijo ga blagoslova; priporočujejo se mu v molitev. Vse je v solzah pravega veselja in tolažbe.

Komaj se spravi med veliko gnječo do stanovanja misijonarjev; vsakdo bi ga le še rad videl, ter se prepričal, da res hodi. Po večernicah obišče

domačega g. fajmoštra, da se mu zahvali. Nisem v stanu popisati, kako serčno je bil vesel pobožen mašnik, ko je videl tega bolnika tako popolnoma ozdravljenega.

Drugi dan, v saboto 16. velikega serpana, je moral obrede sv. maše nekoliko pregledati, ker že toliko časa ni maševal.

Popoldne pa se oglasi neki čisto neznan človek. Ko stopi v sobo, pravi: „Gospod, jaz pridem se vam zahvalit. Vaš čudež me je spreobernal. 40 let že nisem več prejel sv. zakramentov. Prišel sem pa sèm v Lurd, ter sem svoji sestri obljubil, da se bom spreobernal, če bom čudež videl. Stal sem pri omrežji jame, ko ste svoje ozdravljenje pripovedovali. Ta prigodba me je prepričala; spovedal sem se; pa to vas prosim, da bi me vi jutri pri sveti maši obhajali.“

Gospod de Musi ves ginjen, ga objame in pristavi: „Ta čudež me še bolj veseli, kakor moje ozdravljenje.“ Drugo jutro je bral sv. mašo na altari, pred katerim je bil tako čudno ozdravljen. Vsa kripta je bila prenapolnjena s pobožnimi, ktere je de Musi sam obhajal; in prvi na versti je bil ptujec, ki se je spokoril. — S kako veselim in hvaležnim srcem se je podal nazaj na svoj dom; to si le misliti moremo!

Ta mašnik je pač dobro vedel in skusil, da ves svet, z vso učenostjo in z vsemi pripomočki, mu nič pomagati ni mogel; zato je pa pri Mariji iskal pomoči, in dobil jo je. — Oh, morebiti je tudi med nami kdo že 20 let bolan? In morebiti hudo bolan? Premisli, o kristjan! kako dolgo je že tvoja duša bolna? tudi ti morebiti že več let skušaš, da ves svet z vso svojo nečimernostjo je ozdraviti, umiriti ne more. Veš kaj? Pojdi še ti pred podobo Matere Božje; prosi jo s terdnim zaupanjem, kakor mašnik de Musi. Morebiti se te usmili in ti sprosi pravo

spoznanje, kakor unemu ptujcu, da tudi ti odtergaš svoje serce od tega sveta in mir najdeš pri Jezusu. V ta namen zdihni nicoj desetkrat, pa še jutri zjutraj tudi desetkrat: Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

23. dan.

Služba temu svetu je huda sužnost.

1. Kdor rad svetu služi, ta sveta ne pozna. Svet je pravi trinog, in vsi, ki njemu služijo, so revni sužnji. Kaj vse in koliko vse tirja svet od svojih priveržencev, pa jim za vso njihovo službo daje le vedno hudo.

Svet tirja, da so mu njegovi služabniki zaničljivi strežaji njegovih spačenost, da mu žertujejo dušo in telo, ter se brez dobička pogubijo. Ko jih pa celo do pogube pritira, jih sramotno zaverže, da niso več za nobeno rabo, kakor le še za ogenj in pekel pripravljene.

O kako težka si posvetnjaki priborijo svoje pogubljenje! Srčeni bi bili; svetniki bi bili, ako bi se le polovico toliko trudili za nebesa, kakor se prizadevajo za časno in večno nesrečo.

Težavna, huda je sužnost posvetna. Koliko in kako velikih notranjih britkost mora posvetnjak prestati! Koliko težav prenaša! In vsemu temu trudu se vda, v upanji, da bo vjel, dobil, kar okušeno ga umori; ali pa, če posede, ga teži; in kadar umerje, mu ločitev prestrašno greni.

Zares prav železen jarm teži rame posvetnjakov; le kdor ga je nesrečno sam že nosil, ali ga oziroma na večnost pregleduje, njegovo težo spoznati zamore.

2. Kdorkoli se rešiti hoče, mora svoje serce od tega sveta odtergati.

So ljudje, ki so na videz se odpovedali svetu, ali njihovo serce je vse posvetno, od nečimernosti vse prevzeto, ter živijo po načelih tega sveta.

So pa tudi, ki po svojem stanu v svetu živé, pa so vse nagnjenje do sveta odložili ter nič posvetnega na sebi nimajo.

Ne stan ne obleka nas na svet ne veže; pa nas tudi od sveta ne odterga; ampak le kjer je tvoje serce, tam je tvoj zaklad.

Kdor je svoje serce od sveta odtergal in ga z Jezusom sklenil, je njemu ljub, naj bo v kateremkoli stanu. Lahko se posvetiš, v kateremkoli poštemem stanu živiš; akoravno je gotovo, da v nekterem, od sveta bolj odločenem stanu ložej delaš za zveličanje svoje.

3. Marsikteri posvetnjak 'spozna slabost, spridenost tega sveta in čuti v sebi potrebo, da bi spremenil svoj stan, zapustil to hišo, to službo, to delo; ali boji se, kaj bi svet rekel; in serčnost mu vpade. Pa ravno s tem pokaže, kako slab, maloserčen je. Kakšna velikodušnost je pač to, ako iz strahu nečimernih besedi si ne upa storiti, kar sv. vera tirja, kar mu pamet pravi in kar je zanj najbolj imenitnega! Kaj so nek take besede? goli jek, ki po zraku leti in se urno zgubi; saj še edinega lasa na tvoji glavi skriviti ne morejo. Ali nisi zares nespameten, zares malo vreden, da boš zavoljo takih besedi pa v časno in večno nesrečo se pogreznil?

Na roko ti je dano; zvoliti si zamoreš: Ali da služiš Bogu, in srečen boš tukaj in večno veselje boš vžival v nebesih; ali pa da služiš temu svetu in tukaj boš poln notranje revščine, potem pa boš zapadel večni pogubi.

„Glej, imaš pred seboj življenje in smert, dobro in hudo; kar hočeš, ti bo dano.“ (Sir. 15, 18.)

M o l i t e v.

O moj dobrotljivi Jezus! kaj bi nek pre-mišljeval, kaj mi je izvoliti? O jaz nesrečen človek! kako bi mogel voliti to, kar me toliko nesrečnega storiti mora? O moj Bog! o neskončna dobrota! ti si me zmotnjave rešil in si me resnico naučil. Od zdaj za naprej hočem le tvoj biti, o Jezus! ker le ti si moje pravo zveličanje.

Poberi se od mene, lažnjivi svet, ti prekanjeni goljuf, ti sovražnik Božji in sovražnik mojega zveličanja, sovražnik vsega dobrega in najstrašnejši trinog.

O ti nesrečni svet, ti pomagač satanov, prepozno sem te spoznal, predolgo sem te ljubil! Bodi od zdaj za naprej kjerkoli hočeš! —

O Jezus, usmili se me! O Marija, o pre-sveta Devica, o Mati moja! ako ravno sem reven grešnik, vendar se veržem k tvojim nogam, in te danes zvolim v svojo varhinjo, v svojo Mater. Tebi posvetim svoje telo in svojo dušo, z vsem, kar sem in kar imam. Posebno še ti darujem in posvetim svoje serce, ter želim in zahtevam, naj bo vedno tvoje, da ljubi tebe in tvojega Božjega Sina, Jezusa Kristusa. O moja Gospa! le gospoduj v meni, ti in tvoj ljubi Sin, moj Zveličar. Le vama služiti, le vaju častiti, za vama hoditi, to naj bo vse in edino hrepenenje

moje! Ker pa veš, o Mati moja! kako slab in reven, kako nestanoviten sem sam iz sebe, ne pozabi, da sem tvoj! vari me, brani me, kakor svojo lastnino in posestvo!

O naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Poslušajte danes mladenča, kako popisuje svojo srečo, da je služabnik Marijin. Hvalite Marijo, Mater usmiljenja, hvalite jo z menoj za velike milosti, ktere mi je skazala! Potem piše: Še majhno dete sem imel veselje nad podobicami. Pri sv. birmi so mi birmski boter dali molitevne bukvice, ki se jim je reklo „Marijin tempelj“. Rad sem jih prebiral, in molil na nje. Ko malo odrastem, sem se šivati učil. Kakor je navada, sem šel tudi na ptuje; in na ptujem me je res Marija sama varovala. Šel sem na Češko, da se tudi češkega naučim. Tu mi je dolg čas bilo. O da bi bil pri Mariji se kratkočasil, ali da bi bil takrat v molitvi in v dobrih bukvah se mudil! V svojo veliko srečo nisem skoraj nikakoršne družbe imel. Večidel sam, sem bil kakor zgubljeno dete brez vsega varstva. Pusto je bilo moje življenje, prazno moje serce; dolgočasno vse okoli mene. V 20. letu sem prišel nazaj domu. Tudi zdaj nisem imel nobenih prijateljev. Nekako neobčutljivo, oterpnjeno serce mi je bilo. Dobil sem v roke stare bukve od Jezusovega Serca. Bral in prebiral sem tako dolgo, da sem se dal zapisati v bratovščino presvetega Jezusovega Serca. Bilo mi je ložej pri sercu, bil sem nekako spremenjen; in tudi v bratovščino Marijinega Serca sem se zapisal. Bil sem bolj miren. Pa vendar še zmiraj mi je nekaj manjkalo. Nekaj mi je le še

težilo serce. Nisem se mogel prav k Bogu povzdigniti, ne še vsega Jezusu in Mariji posvetiti. Gnalo me je k spovednici pobožnega spovednika, ki mi ga je prav Bog sam poslal, da sem opravil dolgo spoved. O tu sem še le zvedel in spoznal, kako blizo pogube sem že bil; in le Marija me je rešila. Pa ni me le rešila, še veliko družih milost mi je sprosila. Med te milosti štejem posebno, da me je pripravila, da sem stopil v 3. red sv. Frančiška; posebno pa še, da sem postal mežnar v hiši njenega Božjega Sina. Ne morem popisati veselja, ktereга občuti moje serce. Ne morem zadosti razodeti, koliko hvalo in ljubezen sem zato Mariji dolžan. Tri leta že uživam to srečo, da sem otrok tako ljube in dobrotljive Matere. —

Oh, ali dvajset celih let imam za seboj, ki mi nič ne pomagajo za večnost, in na ktere se le z britkostjo spominjam. Ta misel mi hudo dé; zato se prizadevam, da ljubezen in dobroto Marijino saj za naprej v dobro obračam. Zato sem vnovič obljubil, da nočem nobenega smertnega greha več storiti, da se vsega posvetim v njeno službo in izročim v njeno varstvo, in da si tudi sv. Jožefa izvolim v svojega očeta in vodnika. Čudna je Božja previdnost! Ako premišljujem svoje spreobrnjenje in vidim milosti, ktere mi je mili Bog skazal, o kako moram stermeti! Ne morem družega, kakor da padem na svoja grešna kolena in zakličem: Moj Gospod in moj Bog!

Ena misel me pri tem tudi obhaja: Marsikteri mladeneč bo bral to moje spoznanje. In to ravno je moj namen, da me poslušajte in si k sercu vzamete, kar vam povem: Ne zaprite svojega serca, ko vas Bog s svojo milostjo kliče; jaz vas zagotovim, da presrečno je serce, ako se mlado še Jezusu vda. Res je težko, vsemu posvetnemu nagnjenju se odpovedati, svoje strasti premagati; ali zato je postavljeno veliko plačilo. Le pomislite: kakor v mladosti ložej hodimo,

ložej delamo, kakor v starih dnevih; tako tudi v čast Božjo in v veselje Marijino veliko več storiti zamoremo. O kako veselo je moje serce, ko vidi pobožnega mladenčca; zdi se mi, da angelja gledam. Zato vas prosim, ne odkladajte dneva milosti Božje na starost, ker za večnost moramo že v mladosti začeti delati. Pridite in okusite srečo, kaj se pravi Bogu in Mariji služiti. Vso mladost bi v duhu povabil, da pride z menoj k Bogu in kliče: Živi Jezus, naša ljubezen; in živi Marija in Jožef, naše upanje!“

Tako piše ta mladeneč. Mladenči in dekleta! li kaj razumete, kaj vam piše? Je li vaše serce tudi tako mirno? Spoznate li, da svet in vsa njegova nečimernost je goljufiva sleparija, in da takrat bote srečni in mirni, ko se bote popolnoma Jezusu in Mariji izročili.

Da bi Marija vam in vsem sprosila to milost, da bi vsi spoznali goljufivost tega sveta in bi se v Marijino varstvo popolnoma izročili, molimo zdaj še lepo molitvico: „O Gospa moja, o Mati moja i. t. d.“

24. dan.

Jarm Gospodov je res sladek.

1. „Vzemite moj jarm nase... Moj jarm namreč je sladek, in moje breme je lahko.“ (Mat. 11, 29, 30.) Tako kliče in vabi nas ljubi Jezus. Kdor njemu služi, ne služi trinogu, ne hudobnemu gospodu; ampak on služi najljubeznjivšemu Očetu, ki je svojim otrokom vedno na strani, da jim pomaga, in jih razveseljuje. Ker duh njegove službe je ljubezen, le ljubezen jo vodi; ljubezen pa stori vse lahko.

Njegove zapovedi niso nikomur težavne; ljubijočim pa so lahke in sladke. O da bi sami poskusili in okusili, kako prijetno je, Gospodu služiti; kako lju-

beznjivo je, njegove sladkosti uživati; in pa kako dobro je, zajemati iz studenca vseh sladkost!

Ako hočeš imeti resnično veselje, išči ga le v službi Gospodovi. Vse razveseljevanje tega sveta je nečimerno ali pogubivno. Tolažbe Božje pa neskončno presežejo vse veselice posvetne, prevzamejo s svojo čistostjo vsa serca ter jih resnično nasitijo. Včasih obsujejo človeka v toliki polnosti, da občuti neki predokus nebeških radost, v ktere so svetniki vsi vtopljeni.

2. Kdor Gospodu služi, se mu ne godi, kakor se godi služabniku tega sveta, ki se noč in dan trudi, kot črna živina peha, da bi se minljivih zakladov nagraabil; nazadnje pa ima prazne roke in goljufano serce. Gospodov služabnik si pa zbira zaklade v nebesih, kjer jih ne konča ne riža ne molj, in kjer jih tatje ne izkopljejo in ne ukradejo. (Mat. 6, 20.) Vsi zakladi te zemlje so v primeri z nebeškimi zakladi le blato in kot nič.

Ako iščeš časti? Glej, največa čast ti je, ako si z Gospodom, ako dopadeš njemu, ako te on sam časti. Posvetna čast je kratka, puhla in nečimerna; ljudje si eden drugemu ž njo slepijo. Čast Gospodovega služabnika pa ima ceno in bo večna. Najslabši služabnik Božji je večji, je imenitniši, kakor kralj, in če bi tudi ves svet imel.

3. Je li bil kdaj kateri človek na svetu, ki bi se bil o smertni uri kesal, da je služil Gospodu? Kako britko pa obžaljujejo tisti zadnji trenutek posvetnjaki, da so svetu služili! In če pa še takrat se ne kesajo, so še toliko bolj milovanja vredni.

Duša keršanska! to je gotova resnica, da kdor v življenji Gospodu zvesto služi, ima dvakrat nebesa; enkrat tukaj v mirnem sercu, potem pa bo v večnosti sklenjen z Bogom. Kdor pa hudobnemu svetu služi, služi si dvakrat pekel; enega tukaj, drugega tamkaj.

Toraj, ljuba duša moja! podverzi se jarmu, kterega nosijo angelji in svetniki v nebesih in izvoljeni na zemlji, in v katerem pravo zveličanje uživajo. Z veseljem ga sprejmi in radostno ga nosi; saj služiš tistemu Gospodu, kakor prebivalci nebeški; ker toraj ž njimi služiš, se tudi ž njimi veseli!

Naj žaljujejo sužnji greha in sveta; služabnikom Božjim pa se spodobi veselje in radovanje. Veseli se toraj v službi Gospodovi; to veselje tvojega serca naj se razodeva na tvojem obličji in s to svojo sveto radostjo kaži svetu, kako sladko in zveličansko je, služiti Gospodu.

M o l i t e v.

O moj predobrotljivi Jezus! sladko mi je, tebi služiti! Koliko sladkejše mora to biti tistim, ki te ljubijo! kaj še le tistim, ki te iz celega serca ljubijo!

Ako jaz, ki še le pričenjam, te ljubiti, že tolike sladkosti uživam, kaj morajo v tebi občutiti tisti, ki so ti darovali svoje celo serce, ki so velikodušno le za te živeli, pa so bili pripuščeni v sredino tvojega presvetega Serca ter so se vdeležili vseh tvojih večnih dobrot!

O Jezus, neizrečena sladkost! Kaj je vendar človek, da ga tako visoko poveličuješ? ali zakaj staviš nanj svoje Serce? (Job. 7, 17.) Tebi služiti, za teboj hoditi, se ne pravi služiti, temuč kraljevati. V tvoji službi so vsi gospodji in kralji; ker ti si Gospod vseh gospodov, kralj vseh kraljev. V tvoji službi ni

ne revnega ne ubozega, vsi so žlahtni in bogati; ker ti si Gospod veličastva, in čast in bogastvo je v tvoji hiši.

V tvoji službi ni hudobnega, toraj tudi ne nesrečnega; vsi so dobri in srečni, ker ti si kralj vseh čednost, ti naš mir in naše veselje. Blagor jim, presrečni so, ki neomadežano hodijo po tvojih postavah; njihova sreča je večna, ker tvoje kraljestvo je večno.

O presladki Jezus! kaj hočem brez tebe? kaj imam, ako nimam tebe? kaj hočem tu na zemlji iskati, ako ne iščem tebe, ki si Bog mojemu sercu? ti si moje življenje! ti moje zveličanje! ti moj delež na vekomaj! Amen.

O Marija! ti najbolje veš, kako sladko je služiti tvojemu Božjemu Sinu, ljubiti le njega. Ljuba moja Mati! uči še mene, da zvesto hodim za teboj, da ljubim tudi jaz Jezusa in da občutim tudi jaz, kako sladek je njegov jarm. Marija! ti si zdaj tam v nebesih, in ker si Jezusa najbolj ljubila, si najbližej njega; saj si ti kraljica nebeška. Ti si pa tudi Mati Jezusova; pa, o Marija! ti si tudi Mati moja! In ker ti Jezus nobene prošnje ne odreče, ker ti si Mati njegova; oh, prosiga za me, ker sem tudi jaz dete tvoje!

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosiza nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Ravno današnji dan leta 1875 piše Elvira Neli, kako čudno je ozdravela. Ta čudež se je zgodil v Florenci na Laškem.

Deklica sama tako-le piše: „22. listopada 1874. me napade plućnica, da sem hudo kri iz sé metala. Zdravnik poskuša razna zdravila; ali le huje mi prihaja. Na sv. treh kraljev dan so me prevideli. Moji ljudje so silno žalovali. Vendar mi je nekoliko odleglo, da sem konec sušca shodila, se ve, da ne še zdrava. 26. mal. travna sem zopet obležala, in 15 dni sem vsaki dan za čuda kervi izmetala. Zdaj mi zatečejo roke in noge, ves život; serce mi je hudo bilo, in moj želodec ne prebavi več ne jedi ne pijače. Vnovič bi me bili radi prevideli, ali zavoljo vednega bljuvanja nisem mogla prejeti sv. popotnice. V tem revnem in žalostnem stanu sem ležala do 24. majnika. Zdravnik meni, da mi ni več pomagati, da sem pri kraji.

Tako sem, od človeške pomoči vsa zapuščena, vsaki trenutek čakala nemile smerti. V tej silni britkosti poprosim svojo žlahtnico, da naj urno nese svečo v dar na altar naše ljube Gospe presvetega Serca; svojo mater pa poprosim, da mi k postelji denejo podobo naše ljube Gospe presvetega Serca; in jaz se z zaupanjem obrnem k Mariji, ter milo pogledujem njeno lepo podobo. In res, presveta Devica je urno uslišala molitev svoje nevredne hčere. Ob treh zjutraj me napade neka omotica, in zdelo se mi je, da vidim pri svoji postelji našo ljubo Gospo presvetega Serca z detetom Jezusom, ki je bilo z zlatim plajškom ogernjeno. Dete je bilo Materi vse podobno. Marija je bila čisto mlada; njeni obraz se je svetil kot solnce; neizrečeno je bila lepa. Marija je imela lampico v svoji desnici; tudi dete ravno tako. Marija se mi bliža in pravi: „Poglej, če je

podoba, katero ti imaš, meni kaj podobna!“ Pokaže mi zdaj svojo lampico in jaz vidim, da nima olja in da ogasuje. „Glej, pravi Marija, ta lampica je kakor tvoje življenje; obedvoje ogasuje. Pa jaz nočem, da bi tvoje življenje zdaj ugasnilo, kakor ta lampica.“ Zdaj mi podá Marija lampico svojega Sina, in jaz vidim, kako lepo in svitlo gori. Na to pravim: Meni se sanja. „Ti ne sanjaš,“ pravi Marija, in ona se dotakne mojih rok in nog, in mojega telesa, in vsa oteklina je zginila. „Vstani, mi zopet reče, ozdravljena si, porabi življenje, ki ti je še dano, in za nekaj časa odtegni se od sveta.“ In zginila je.

Mati moja slišijo vse te moje besede, ter mislijo, da se blodim. Ob štirih zjutraj poprosim malo vode in moj želodec bil je zdrav. Vse bolečine zginejo na mah. Ob šestih vstanem; ob enajstih že grem v Marijino cerkev, da se naši ljubi Gospej zahvalim. Kdo popiše začudenje vseh, ki so mislili, da umiram, pa sem na enkrat vsa terdna in zdrava. Hvaljena bodi Marija! V teh žalostnih in hudih časih smo Marijine pomoči toliko potrebni. Blagor jim, kateri Marijo zaupljivo na pomoč kličejo! Zato čast in hvala in češčenje njej, katero kličemo našo ljubo Gospo presvetega Serca!

Jaz sem pa vesela in srečna, ne še toliko zavoljo čudnega ozdravljenja; še veliko bolj zavoljo milosti, katero je ta velika Mati meni nevredni skazala, kar nikdar nikoli pozabila ne bom. O za me nepozabljiva noč 24. Marijinega mesca. Tako sem zapisala sama: Elvira Neli, 19 let stara, nevredna hči Marijina.“ —

Kaj bomo pa mi danes Marijo prosili? Morebiti si tudi ti, o kristjan! vodeničen? vodenica je huda bolezen, ki vso kri človeško spridi. Morebiti je tvoje serce vodenično, vse sprideno, da se Jezusovim zapovedam podvreči ne mara? Gotovo veš, da tvoje serce ni prav zdravo; obrni se tudi ti k naši ljubi Gospej presvetega Serca s serčno, milo prošnjo, naj

se ga Marija dotakne in ga ozdravi, da se podveržeš popolnoma volji Božji in nosiš rad in veselo jarm Gospodov. Zato molimo do jutra trikrat Oče naš in Češčena si Marija, da bi nas Marija ozdravila tiste dušne bolezni, ktera žuga umoriti našo dušo.

25. dan.

Celo svoje serce, brez vsega prideržka, moramo Jezusu dati.

1. „Daj mi, moj sin! svoje serce.“ (Preg. 23, 26.)

Ni zadosti, da bi tvoje serce odtergal od vsega greha in od sveta; ti ga moraš oprostiti tudi samega sebe. Kadar se boš grehu popolnoma odpovedal, postal boš prijatelj Božji; če boš svet in nečimernost njegovo zavergel, pričel boš notranje, duhovno življenje. Kadar se boš pa sam sebe znebil, boš se pa z Bogom sklenil.

Ako hočeš toraj okušati tisto sladkost, tisto srečo, ki je največa v tem življenji in edino prava, moraš Bogu dati celo svoje serce, brez vsega prideržka, brez vse izjeme. Ako ni tvoje serce prazno vsega posvetnega, Jezus v njem prebivati ne more.

Moje dete! ti kliče Gospod, tvoje serce je moje; saj sem jaz ga vstvaril, ko ga poprej ni bilo; ko se je pa zgubilo, iskal sem ga zopet jaz in odkupil; in ko je v nevarnosti bilo, da bi ga sovražniki ne pokončali, sem ga zopet jaz varoval in obvaroval. Ako mi toraj daš svoje serce, daš mi le, kar je mojega.

Slišiš li, keršanska duša! kaj pravi Jezus? Kolikne pravice ima Gospod do tvojega serca! Kaj nek imaš dobrega na duši in na telesu, natornega ali čeznatornega, da bi ne bil od Boga sprejel?

Kdaj že? o koliko let bi ti že v peklu gorel, ako bi ti bil Jezus po tvojem zasluženji plačeval, in ako bi te ne bil obvaroval večnih kazni, ktere si s

svojimi grehi zaslužil? Vse to je čudež njegove ljubezni, čudež ljubezni njegovega Serca, s katero te je od vekomaj ljubil, in ni jenjal ter ti sto in stokratne dobrote delil. Vse tvoje življenje je nepretergana versta Božjih dobrot. Ni ga trenutka v tvojem življenji, v katerem bi ne bil prejel novih dobrot.

2. Kaj pa, o otrok Božje ljubezni! kaj nek tirja od tebe tvoj Gospod in tvoj Bog, za vse neštevilne dobrote? Karkoli on tirja in karkoli mu ti dati zamoreš, je pač zares malo oziroma na velikost in obilnost njegovih dobrot. In kaj hoče? kaj tirja? Le eno — tvoje serce; toda celo. Ako mu to daš, je zadosti. Za vse drugo ne porajta; čez vse pa želi le tvoje serce.

Komu drugemu ga pač hočeš dati? Ker imaš serce, ki je za ljubezen vstvarjeno, ne moreš živeti, da bi ne ljubil in da bi svojega serca na nekaj ne navezal. Mar toraj hočeš dati svoje serce satanu, ki je tvoj večni, priseženi sovražnik? Mar ga hočeš navezati na svet, ki je mreža hudičeve zvijače in njegove zapeljivosti? Gorje ti, sto in stokrat gorje, ako ga enemu ali drugemu teh daš!

Mar pa morebiti hočeš svoje serce za se imeti? Ali, če ti ljubiš le samega sebe, boš tudi sam od sebe plačilo imel; kaj pa je to plačilo, ki ga ti lastna ljubezen dati zamore? ljubezen samega sebe je peklenško brezno skopala in pelje v pekel.

Daruj, daj svoje serce Jezusu; on ti ga bo napolnil z mirom, nasitil z veseljem in obogatil z večnim zveličanjem.

3. Ali eno je, kar mora biti. Ti svojega serca razdvojiti ne smeš. Ti Boga in stvari ob enem ljubiti ne moreš. Ako nerazdeljenega Gospodu ne daš, ne boš spoznal skrivnosti njegovega presvetega Serca, ne boš okušal sladkosti njegove ljubezni in se braniti ne moreš nevarnosti večne pogube.

In vendar njih je veliko, tudi zmed takih, ki se

mislijo dobre in pobožne, ki v svoji lastni ljubezni delijo svoje serce med Gospodom in kako minljivo stvarjo s nespametnim zgovorom, s katerim le sebe slepijo. To je skoraj navadno, pa ni bolj nevarnega, ne bolj pogubivnega.

Bog hoče imeti celo tvoje serce, in to po vsi pravici. On je tvoj Bog, in sicer za te ves vneti Bog, ki ne terpi nobenega družega v tvojem sercu; on je tvoj namen, on edino zveličanje tvoje.

Ljubi toraj, le ljubi; ti smeš, ti moraš ljubiti. Tvoje serce je vstvarjeno, da ljubi; toraj mora ljubiti. Pa ljubi to, kar je ljubezni vredno, to je, ljubi svojega Boga; in kar je zunaj Boga, smeš ljubiti le zavoljo Boga. Le tako bo tvoje serce čisto, ako ne ljubiš nič družega, in nimaš v svojem sercu nič družega, kakor le samega Boga; ali če kaj družega ljubiš, da ljubiš le zavoljo Boga.

Toraj, o duša moja! daj Jezusu celo svoje serce, kakor žgavno daritev s prijetno dišavo; pa ga ne jemlji nazaj, tudi najmanjšega prostorčeka ne; zakaj Gospod sovraži rop pri žgavni daritvi. (Iz. 61, 8.) Ne pozabi, da tvojemu sercu ne more biti bolje, v sreči ali nesreči, kakor, da je sklenjeno z Jezusom, svojim Bogom.

• M o l i t e v .

O Gospod! jaz moram toraj svoje serce oprostiti tudi vse neredne lastne ljubezni, da bo napolnjeno le z ljubeznijo do tebe, živel le v Duhu tvojem.

Pa, o moj Jezus! tu bo velika težava; v mojem sercu je veliko, veliko nerednega, ki mi je po dolgi navadi v drugo natoro. Saj sem dozdam skoraj vedno živel le po natornem

nagnjenji svojega spačenega serca. Kar je serce hotelo, kar je poželego, to sem storil; po tem se ravnal pri obhoji z ljudmi; po tem sem volil in opravljal svoja dela; po tem celo ravnal svoje čednosti. Dozdaj, moram to obstati, me je vodilo le natorno nagnjenje mojega serca. Kar mi je bilo všeč, sem storil; kar mi ni dopadlo, sem opustil.

Zato so vsa moja djanja slaba, gnjila; skoraj le djanja lastne ljubezni, ki so pa tudi rodila le sad lastne ljubezni. In ako bi mi ti, o Gospod! z lučjo svoje milosti tega pokazal ne bil, bi jaz tega morebiti zapazil ne bil. Tako me je prešlepila lastna ljubezen.

Ko je pa zdaj nezaslužena ljubezen tvojega presvetega Serca te v mojem sercu skrite pa toliko škodljive napake mi razodela, te prosim, o moj Jezus! dodeli mi to posebno milost, da svoje serce popolnoma ozdravim te duhovne bolezni.

Prosim, zarotim te, o Gospod! ne terpi čisto nič v mojem sercu, kar bi ne bilo tvoje. Kadar le bo kaj ptujega v mojem sercu, sili in prisili me, da bom urno iztrebil iz njega; ali pa iztrebi ti sam, če tudi zoper mojo voljo.

Ti pa, o ljuba Mati Božja! pomagaj mi. Ti si celo svoje Serce Jezusu darovala; oh, sprosi tudi meni to preimenitno milost, da bo moje ubogo serce, enako tvojemu, prazno vsega posvetnega, prazno tudi samega sebe;

da ga vsega in celega le Jezusu darujem. Saj dobro veš, o moja mila Marija! da sam tega storiti ne morem; ker sem pa tvoje dete, mi ti pomagati moraš; saj v te stavim vse zaupanje svoje. O Marija pomagaj!

O naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Danes se podajmo v duhu na Francosko v mesto Tourkoing, kjer imajo dobre nune hišo, v kateri oskerbljujejo male zapuščene sirote. Bila je v hiši uboga, pobožna sirota, Filomena Otin. Konec Marijinega mesca leta 1872 začuti mala sirotica v kolenu pekočo bolečino. Ker se pa boji, da bi je ne odpravili v sobo, v kateri so ležale bolne, in bi jo tako odtegnili ljubim tovaršicam, s katerimi se je tako rada kratkočasila, ne pove nič, tako dolgo, da jo bolečina prisili k temu. Ko zdravnik vidi bolno nogo, se prestraši. Noga je bila hudo zatekla in sem ter tje se vidijo višnjeve lise. Nehote je mogla v bolnišnico, ter je tu v dolgih urah pokoro delala za svojo neprevidnost. Ko je bilo le hujše, in so se še hujšega bali, začela je sirota moliti in opravljati devetdnevnice. Vsi svetniki so bili na versti. Mati Božja, sv. Jožef, sv. Filomena; reva ni več vedela, kam se hoče še obrniti.

V tej sirotišnici je bil tudi zmiraj en mašnik, ker sirot je bilo veliko. Ta mašnik je v začetku mesca kimovca šel na Marijino Božjo pot v Lurd, ki je današnje dni ena najimenitnejših Božjih potov, kakor ste že slišali. Ko pride domu, pripoveduje od čudežev in ozdravljenj, ki se v Lurdu godé na prošnjo Matere Božje. Uboga Filomenica zvesto po-

sluša in s terdnim zaupanjem začne še novo devetdnevnicu v čast Lurdske Matere Božje. Tudi nune in druge sirote so ž njo molile, ker vsem se je sirota smilila. Da bi reva te molitve bolj serčno opravljala, si je pri sprednici sprosil, da je smela lezti k oknu, iz kterega se je v domačo kapelo videlo. Vselej pa je lezla tje v strahovitih bolečinah, in vselej jej je bilo hujše. Ali vendar je tako dolgo spet prosila, da so jej le še privolili. Tretji dan te devetdnevnic se je po berglji, s pomočjo svoje prijateljice, zopet zavlekla do kapele, iz ktere je popolnoma ozdravljena nazaj šla. In kako se je to zgodilo? Poslušajmo, kako to sama pove: Ko sem tam v pričujočnosti svojega Božjega Zveličarja in ljube Matere Božje bila, sem začela moliti; in zdelo se mi je, da pri vsaki jagodi mojega roženkranca, ki sem ga molila, je odpadel en del mojih bolečin. Na enkrat me mika, da bi šla dol v kapelo. Ali kako čem doli priti? Jaz ne vem, kako je bilo? Lezla sem po stopnicah doli, grozovito težko in počasi; vsa sem bila mokra, ko sem prišla doli. Šla sem potem srečno po kapeli do obhajilne mize. Poskušam in res jo odprem; pa nič nisem mislila, da mi je to prepovedano. In tako sem bila pred Marijo (to je, pred Marijino podobo). Pokleknila in molila sem. Imela sem pri sebi malo flašico Lurdske vode, urno posrebljem nektere kapljice, pa še obvezo na nogi poškropim. Potem me je nekaj sililo, da sem Mater Božjo pogledala, in prav serčno zdihnem k njej: „O ljuba Mati Božja! usmili se vendar uboge sirote!“ Pri tej priči mi pade obveza od moje otekline na tla. Pripognem se, da bi jo pobrala, in takrat se stresem po vseh udih, ter za gotovo mislim, da sem zdrava. In zares je vse zginilo. Lahko vstanem, položim svojo bergljo in sreberno verižico iz vrata, v hvaležni spomin, k nogam Matere Božje, in tečem po vsi hiši ter glasno pripovedujem

nunam in svojim tovaršicam, da me je Mati Božja ozdravila.

Zares čudno, prečudno je, kaj premore stanovitna, neomahljiva molitev. Druga žena, ki je imela bolno hčerko — padečo bolezen je imela — je tako-le molila: O dobra Mati Božja! Ti mōraš mojo hčer ozdraviti. Jaz ne jenjam poprej moliti, ne jenjam jokati, da bo ozdravljena. In ko bo ozdravljena, jo bom k tebi na Božjo pot pripeljala. — In deklice ni več napadla huda bolezen.

Taki zgledi morajo poterdti tudi naše zaupanje. Naj nas uči mala sirota Filomena, da bodimo stanovitni, ako kaj od Marije sprositi hočemo. Naj nas uči ta mati, da prosimo s terdnim, nepremakljivim zaupanjem.

Danes jo prosimo, da nam pomaga, da očistimo svoje serce vse neredne ljubezni, da vsega Jezusu darujemo in sicer po Marijinih rokah. Zato molimo do jutri trikrat prav pobožno: Češčena si Marija.

26. dan.

Ohranjenje svojega serca.

1. Z vso skerbjo ohrani svojemu Gospodu svoje serce. Na tem je vse ležeče. Ta skerb ti bo prinesla življenje ali smert. Ti ne moreš ne večega ne dopadljivšega daru Jezusu dati, kakor če mu nepreklicljivo daruješ serce. Ravno tako pa tudi ni za te boljše in ne bolj potrebne skerbi, kakor je skerb, da svoje serce z vso zvestobo čisto ohraniš. Zastonj daruješ svoje serce Jezusu, ako ga potem skerbno ne varuješ; tvoj sovražnik bo skrito in zvito prišel, da ne boš vedel kdaj in kako, ter te bo zapeljal in seboj potegnil.

Človek, ki ima raztreseno, vsemu posvetnemu odperto serce, zamore svoje nagnjenje Bogu darovati,

ko ga ravno memogredoča vnéma preleti; ali, ko je pa puhla vnéma prešla, bo padel v poprejšnje mlačno življenje nazaj, pa bo še globokeje se pogreznil. Neohranjeno, nezavarovano serce ni gospodar samega sebe; še manj pa je zbrano v Jezusovem Sercu. Tako vetrasto serce je urno neobčutljivo, za duhovne reči oterpnjeno. Saj je vsaki stvari odperto, kakor očitni terg, kjer se prostovoljno sprehajajo vsakoverstne misli, skušnjave in zmote.

Tako serce ima vsa okna in vrata do tečaja odperta, da sovražniki njegovi hodijo lahko noter in ven, ter ga vedno motijo, pa tudi oskrunijo in spridijo. In človek, ki je posveten, še tega ne zapazi. Ker on se boji, da bi sam s seboj mogel biti; se boji, da bi se dolgočasil s tem, kar ravno zadeva njegovo dušo, njegovo serce; zato išče, kako bi bežal sam pred seboj, kako bi se motil in razveseljeval s tem svetom. In tako je vedno slabši, in stan njegovega serca vedno hujši.

2. Ako nočeš propasti v tako veliko revščino, odstrani vse uzroke, in nasledki bodo sami od sebe odpadli. Zatajaj svojo lahkomišljenost, ter se spominjaj svojega Boga in njegove pričujočnosti, in ga pogosto kliči na pomoč. Pazi skerbno, da svoji nestanovitni natori ne privoljš vsega; saj veš, kako si nečimernosti vdan, kako bi se rad svetu kazal in svojim čutilom vedno stregel.

Pusti vse nečimerno in nepotrebno; odtergaj se vsemu zunanjemu, kar ne seže v tvoje dolžnosti; vadi se, da boš vedno bolj sam s seboj; pusti pri miru, kar te ne skerbi, in prizadevaj se za notranje življenje; kakor bi ti sam s svojim Bogom bil na tej zemlji, v tej solzni dolini. Zmiraj in povsodi glej, da boš sam s seboj zbran. Z Božjo pomočjo, ako se res trudiš in skerbno prizadevaš, se boš duhovnega življenja privadil, da ti bo kakor v drugo natoro. In to no-

tranje zbranje svojega duha se samo lepo in dobro plačuje, in je človeku neizrečeno velik zaklad.

3. Notranje zbrani človek zavarje skerbno vsa okna in vrata svojega serca; ima svojega Boga, svojega Zveličarja vedno v sebi, mu velikodušno daruje samega sebe, ter zaupljivo občuje ž njim. Tako je zmiraj gospod samega sebe in v miru posede ljubljenca svoje duše, se lahko obvaruje neštevilnih grehov in slabost, hodi po poti čednosti urno naprej in pri vseh zadržkih je vedno popolniši.

O človek! ako res hočeš tukaj in tamkaj srečen biti, ohrani čisto svoje serce Jezusu, svojemu Bogu. Naj te ne moti ne zunanji blišč posvetnih reči, ne sila raznih okoliščin. Naj te od tega ne odverne ne tvoje delo, pa tudi ne notranja zapuščenost. Vedno pazi gibanje, čutila in nagnenja svojega serca. Pojdi sam v se, pazi na se, ostani vedno v pričujočnosti Božji, pa uživaj notranji mir.

4. Še eno. Prosi, pa prosi pogosto in preserčno svojega Jezusa, da ti dá notranjega duha, da svoje serce ohraniš in skerbno čuješ nad vsem gibljenjem njegovim. Saj veš, da se vedno giblje, vedno spreminja; tudi veš, da zavoljo tvoje premajhne skerbi, zavoljo tvoje lenobe ne mara ne za kraj, ne za čas, in ne porajta nobenih okoliščin.

Ako si kdaj pazljiv sam na se, boš vedel, kako je tvoje serce, Bog zna, kje dalječ od tebe, da je zdaj v ljubezni, zdaj v merzenji, kakor so reči, ki ga ravno obdajajo. Še celo takrat ni tvoje serce doma, ni zbrano, ko bi mogel Boga klicati, moliti, ga hvaliti, ljubiti in ves sam ž njim biti. O kolikokrat se ti na videz z Bogom pogovarjaš, pa tvoje serce hodi in tava vse drugod! Kolikokrat je vse prevzeto nepripuščenih in nečimernih reči, ko bi se moglo z dobrimi in koristnimi ukvarjati! Ako ne paziš nanj, se razliva zdaj tje, zdaj tam, se mudi zdaj tukaj, zdaj tamkaj, kakor ga spačena natora seboj poteguje.

Saj nikdar ne miruje; ako zapusti eno stvar, se loti druge; ako se odterga eni reči, naveže se na drugo. Tu ga radovednost draži, tamkaj poželjivost mika; tu ga nečimernost zapeljuje, tamkaj hudobna strast omadeža; zdaj ga žalost prevzame, zdaj nevošljivost grize; ljubezen in sovraštvo ga bega, lastna revščina ga tare in tuga ga zdeljuje.

Tako počne človeško serce; tako bo oskrunjeno, omadežano, ako ga skerbno ne varuješ, ako ga zanemariš.

M o l i t e v.

O Gospod! spoznam, kako potrebno mi je, da čujem nad svojim srcem in ga skerbno varujem! Ni zadosti, da ga le zbranega ohranim; tudi delavno mora biti, tudi ljubiti mora, pa samo tebe, o Jezus! ali zavoljo tebe. Prevdariti toraj moram, kaj vodi moje serce; ali gnada Božja, ali spridena natora; pregledati moram, dela li po tvoji volji, ali po svojem slabem nagnjenji; pomisliti moram poslednjič, kaj mu je mar; ali ti, o moj Jezus! ali streže le sebi.

Brez nehanja moram paziti tako dolgo, da bo moje serce se navadilo, da bo mirno, pa moško in stanovitno hodilo po nagibu tvoje milosti, iz ljubezni do tebe.

Kako imenitno delo, o Jezus! Pa naj velja, kar hoče, ne bom odjenjal, dokler ne bo končano. O da bi res tebe ljubil in bil v ljubezni do tebe ves prevzet, bi mi bilo to lahko in urno končano; saj, če bi bilo moje

serce polno tebe, o Gospod! bi v tebi počivalo, bi se nikdar od tebe ne ločilo, bi v tebi svojo srečo imelo, ter bi rado vse drugo zaničevalo, vse drugo popustilo.

O presladki moj Jezus! kako prečudna je tvoja ljubezen! Napolni moje serce s svojo milostjo; potem bo rado samo nad seboj čulo, ter se tebi skerbno ohranilo. Jezus, usliši me!

O presveta Mati Božja! ti me toliko ljubiš, da si svojega Božjega Sina za me v smert darovala, da je do zadnje kaplje svojo rešujočo kri za me prelil. Zavoljo te, za me prelite kervi, ki je kri tvoje presvete kervi, te prosim, prosi to neomadežano jagnje za me; saj je bilo zaklano za me. Daruj mu celo moje serce! Res je ostudno, pregrešno; pa iz tvojih rok ga ne bo zaverigel. Sprosi mi od svojega Božjega Sina novo serce, polno žive vere, otroškega zaupanja in delavne ljubezni. Sprosi mi to milost, da vendar enkrat začnem resnobno delati za zveličanje svoje; da nimam družega v svojem sercu, kakor le čisto, sveto ljubezen.

O naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Grešnik! danes bo nekaj za te. Ti, ki imaš svoje serce razburjeno; ti, ki si v nečimernosti po-

svetni iskal sreče, pa si zbegal svoje serce; ti, ki si zapustil svojega Boga, si iskal, ali še iščeš miru in pokoja, pa ga ne najdeš nikjer; poslušaj, kje in kako se spet mir in pokoj dobi!

V prvih letih tega stoletja, po španski vojski pride čverst mladenec srečno nazaj na svoj dom. Starši so bili neizrečeno veseli, ker sin je bil mnogo-tero poslavljen zavoljo svoje hrabrosti. Napravili so gostijo, povabili prijatelje in znance. Ali ko je vse veselo, je vojak le čmern in v se zamišljen. Včasih globoko zdihne. Sosedje so rekli, da je postal prevzet in so kmalo šli. Mati pa pravi: „Moj sin je nesrečen.“ Oče tiho dé. Nekatere dni poznej mu oče reče: „Vincenci, to postavanje ni dobro, loti se spet dela, saj vidiš njive morajo biti obdelane in jaz ne morem več.“ Vincenci se prime spet dela in je bil priden kmet. Nikdar pa ni bil vesel. Otožen, žalosten, nesrečen je bil. Nihče ni vedel, kaj mu je. To so pa hitro zapazili, da o praznikih celo k službi Božji ni hodil, in da je te dni še bolj otožen bil.

Stari oče mu neki dan pravi: „Moj sin! ni dobro, da je človek sam; z materjo te bova kmalo zapustila in vendar bi te rada videla srečnega, zaročenega z dobro ženo.“ Vincenci zmaje z glavo. Ko mu oče še prigovarja, pravi: „Kakor hočete, naj bo; zvolite si sami nevesto; ali od sreče mi ne govorite.“ In on gre iz hiše. Starši so tiho. „O da bi hotel sosedovo Nežico vzeti, zdihne potem stara mati; ta je res angelj in ž njo bi zopet blagoslov Božji prišel pod našo streho.“

Vincenci se res poroči s pametno, dobro Nežo. Nekoliko bolje je bilo; ali čmernost in otožnost je vedno glodala njegovo nesrečno serce. Neža je za kolovratom mu zapela kako lepo pesem; ali ko zapoje sveto pesem, se njegovi obraz zgerbanči in kakor divji beži. Neža omolkne, serce jej hudo bije in solze jo

polijejo. Stari oče zdihne: „Bog se ga usmili; hudi tern mu tiči globoko v sercu.“

Tako pretečejo dve leti, in Vincenci je bil oče. Ljubil je svojega otroka, zlasti ko ga pervikrat dete zakliče „oče“. Tako je bil vesel, da stara mati pravi: „Čast Bogu! naš Vincenci je zdaj srečen.“ Vincenci se pri teh besedah kakor prestraši, spusti svoje dete na tla in zamolklo reče: „Jaz srečen! to ne bo nikdar. Rad imam dete; pa to mi bo Bog vzel.“ Res, dete zboli. Zdravnik mu ne more nič pomagati. Neža kleči pri zibeljki; z eno roko podpira glavico umirajočega deteta, v drugi ima roženkranc ter svojo molitev in svoje solze Bogu daruje. Vincenci hodi terdo ves razburjen po hiši, vije svoje pesti, ter se bije po čelu. Stari se pomaknejo v žalosti v zadnji konec hiše. Neža zaupije. Vse teče k zibeljki. Sinček trepeče v strašnem kerču. Vincenci dere iz hiše. Kmalo prisopiha nazaj in vpije: „Zdravnik noče več priti; pravi, da dete mora umreti. To mi je sam rekel. In to reče meni, ki bi rad zadnjo kapljo kervi dal, da bi dete rešil.“

Zgrudi se na tla k zibelji in s solzami moči blede ličice svojega sina. „Vincenci, reče mirno stari oče, On, ki ti ga je dal, je Gospod; njegov volji se moremo podvreči.“ „Vincenci, reče neizrečeno milo njegova žena, On, ki ga nam je dal, ga še lahko nam ohrani; molimo in prosimo ga.“ „Tako molite, zavpije obupljivi oče, molite, ki še znate moliti; molite, ki še verujete; molite, molite za moje dete.“ — „Moj sin! zdihne stara mati, tudi ti si znal moliti in Bog te je uslišal; moli še, saj se Bog ni spremenil.“ — „Pa jaz sem se spremenil, mati! pri vojakih sem se o molitvi in veri vse kaj družega naučil.“

Neža neizrečeno britko pogleda svojega moža; vidi ga v obupnosti, svojega otroka pa umirati. Ta grozoviti trenutek se obudi v njenem blagem sercu vsa moč njene vere in njene materne ljubezni. „Jaz

grem z otrokom k Mariji pomagaj v kapelo, reče terdno in zaupljivo svojim dobrim starim, Jezusova Mati bo prosila za moje bolno dete; presladka Devica bo milostljiva tudi Vincencu.“ In v svoji sveti vnemi, pritisne umirajoče dete na svoja persa, se zavije in gre. „Bog te usliši, dobra hči, zdihneta starčeka za njo.“ Vincenci, ves sam iz sebe, še ni vedel, kdaj je šla. Neža hiti, kar le more, h kapeli. Po poti serčno moli, da bi mili Bog dodelil mir ubogemu grešniku in zdravje nedolžnemu otroku. Morebiti je že prepozno; komaj se jej zdi, da revno serčice še triplje. Pa saj bo Marija pomagala, se tolaži. Star mašnik gre ravno v cerkvico, zdrava Marija molit. Ko vidi zbegano revo, jej prigovarja: „Le serčna bodi, saj ti bo Marija pomagala.“ Neža se zgrudi pred altar, pritisne dete še bolj k sebi in preserčno zdihuje k Mariji. Zdi se jej, kakor da bi jo Marija na altariji milo pogledala; dete se gane v njenem naročji; ona ga odgerne, in dete se jej prijazno nasmehlja. Glasno zavpije; z obema rokama ga povzdigne proti Marijini podobi, naj bi se dobri Materi Božji hvaležno smehljalo; in zdaj veselja ne ve, kaj bi počela. Pritiska ga k sebi, kušne ga in solze preserčnega veselja jej tekó na zdravo dete. Na enkrat pa omolkne. Oster meč bolečin prebode njeno serce. „Vincenci, zavpije. O Marija, le še, le še! Sina si rešila; oh, reši še očeta! daj mu pravo kesanje, daj mu zaupanje!“ In urno se spravlja iz cerkvice. Pri vratih se še enkrat ozre nazaj na Marijino podobo in pravi: „Kmalo bom spet prišla.“

Kako sta starčeka težko čakala dobre Neže! Ko jih ona od dalječ zagleda, jima že veselo miga z roko; in ko pride domu in je dete svoje ročice molilo proti starim, vse veselo se je smehljalo; zakrije starček svoje sive lase z rokami in klečé Boga hvali. Stara mati, pozabljivši svoja stara leta, hiti, da bi dete objela; pa Neža pravi, naj ga oče prvi objame; in

vsi hitijo k nesrečnemu grešniku. „Poglej in ozri se, reče Neža; poglej, kaj ti je Bog storil. V znamenje sprave ti je sina ozdravil.“ Vincenci se prebudi, kakor iz strašnih sanj. S solznimi očmi zre v sinčeka, ki svoje ročice steguje in očeta okoli vrata objema. —

En mesec pozneje je bila zahvalna sv. maša v Marijini kapeli, in zraven srečne matere z detetom je klečal tudi z Bogom spet spravljeni Vincenci. —

Grešna duša! tu vidiš, kaj ti dá zapeljivi svet; pa tudi vidiš, da mir boš dobila v svoje serce le, če ga pri Bogu iščeš. Najložej pa ga boš dobila na prošnjo naše ljube Matere Marije. — Ne navezuj na ta svet svojega serca; daruj ga Bogu in ohrani ga vedno čistega. Ako si pa v svojo nesrečo mir serca zgubil, o človek! pojdi v kapelo k Mariji, prosi jo in zopet boš mir zadobil.

Za spreobrnjenje vseh terdovratnih grešnikov in še posebno za domače grešnike molimo do jutranjih Šmarnic trikrat Oče naš in Češčena si Marija.

27. dan.

Kratko je naše življenje.

1. Moj kristjan! „V vseh svojih delih spominjaj se svojih poslednjih reči, in ve-komaj ne boš grešil.“ (Sir. 7, 40.)

Delaj za večnost, kolikor moreš in karkoli moreš, dokler še čas imaš. Spominjaj se, da čas je prav, prav kratek; kmalo „se poverneš v zemljo, iz ktore si vzet; zakaj prah si in v prah se boš povernil.“ (I. Moj. 3, 19.)

Kaj je človeško življenje na tej zemlji? Meglica je, ki se kratek čas pokaže, pa urno zopet zgine, ter ne pusti nikakoršnega sledu za seboj. Kar si rojen, tečeš brez nehanja svoji smerti naproti;

in to ni nikakor v tvoji moči, da bi se vstavil temu teku.

Poglej nazaj na čas, ktereга si že preživel. Se ti li ne zdi, kakor ponočne sanje? Urno, urno je vse preteklo. Vedi pa, da še veliko bolj jasno ti bo to pri smerti, katero boš zdaj, zdaj dohitel.

Kaj je pač najdaljše življenje? Malo jih je, da preživijo sedemdeset let; koliko jih je med nami, da bi šteli osemdeset let? Morebiti nobenega. To je v primeri z večnostjo še manj, kot mala kapljica, veržena v vesoljno morje. Čas tega življenja, oziroma na večnost, je majhna pičica; in vendar na tej pičici visi srečna ali nesrečna večnost. In ako bi ti živel že od stvarjenja sveta noter do te ure, in bi moral zdaj umreti; kaj bi ti bilo to dolgo življenje pri vstopu v večnost, kjer ni ne dnev, ne stoletij, ampak je le neskončna večnost.

2. Zato uči se in spoznaj, koliko je čas vreden. Čas je mera tvojega življenja; zato zgubiš toliko svojega življenja, kolikor časa zgubiš. Čas je več vreden, kakor vsi zakladi tega življenja; saj z vsemi posvetnimi dobrotami ne moreš kupiti le en trenutek časa ne. S časom pa si lahko pridobiš večne dobrrote; lahko si kupiš sveta nebesa.

O da bi mertvi mogli iz večnosti nazaj! Kaj meniš, da bi le en sam trenutek časa zgubiti hotli? Gotovo bi vsak migljej časa v dobro obrnili. Eni, da bi za svoje grehe zadostili, drugi, da bi si zasluženje pomnožili.

In vendar je zares človek čudna stvar! Akoravno ni drajšega, kakor je čas, pa mnogim ni nič bolj nadležnega, kakor je zopet čas. Mnogim, in to ne le posvetnjakom, tudi njim, ki se pobožne mislijo, je čas v nadlogo in težavo. Tožijo dolg čas, trtijo ga in so veseli, da le preteče, če tudi nekoristno. Tako obernejo v svojo lastno zgubo, v nečastenje Božje ta čas, s katerim bi mogli Bogu služiti,

svojemu bližnjemu koristiti, sebi pa zasluženje za nebesa množiti.

3. O kristjan! vedno imej pred očmi, zakaj, čemu si na tem svetu? Ne za nič drugega, kakor da se za večnost pripravljaš, da za večnost zoriš; zakaj, kaj je sedanje življenje drugega, kakor šola, pripravnica za večnost? Kaj vse moraš v tem kratkem času dognati? — Ti moraš za neštevilne grehe se pokoriti; svojo dušo rešiti in posvetiti; ti moraš pred peklom bežati, da mu uideš; skerbeti, da se vicam ogneš; ti si moraš nebesa pridobiti; ti moraš bližnjega spodbujati in mu v zveličanje pomagati; zlasti še moraš Boga, svojega Gospoda, kolikor le premoreš, častiti, poveličevati in ljubiti.

Ako vsega tega ne storiš v tem življenji, ti pozneje ne bo noben čas za to dán, in svojo lenobo in svojo zamudo boš moral celo dolgo, neskončno večnost obžalovati in pokoriti.

Vedi, da čas ni tvoj; vedi, da čas je Božji dar, ki ti ga Bog posojuje, da ga rabiš, pa v to obračaš, kar Bog od tebe tirja ali želi. Ako ta čas v zlo, v slabo oberneš, dajal boš enkrat oster odgovor; ako ga pa prav rabiš, v dobro obračaš, lahko si prislužiš vsak trenutek novo stopnjo milosti Božje, in ž njo tudi novo, višo stopnjo svojega zveličanja.

4. Poslušaj me, kristjan! in zapomni si, kaj ti povem: V duhu se večkrat postavi v tisti trenutek, ko bo čas za te jenjal in se bo pričela večnost, pa prav resnično prevdari, kako boš sodil takrat ves pretečeni čas, in kako vso prihodnost. Vidiš, večnost je tvoje stanovanje, večnost je tvoja domovina, večnost tebi odločen kraj. Tu, na tej zemlji si le gost, ptujec, in le memo hitiš k svojim, v večnost. Tam se bomo snidili skupaj vsi, ki so živeli, ki zdaj živimo in ki bodo še za nami živeli. Tam ni nič razločka; bogat

in reven, velik in majhen, lep in gerd; vsi so enaki; razloček dela sama čednost.

Čez malo časa boš tudi ti tam. Tam boš živel; živel brez vsega konca. O, kakšna misel je vse to, moj kristjan! Čas hitro teče, stoletja se na stoletja verstijo; svet bo prešel; ti pa ne boš nikdar, nikdar jenjal biti; ti boš zmiraj, večno živel. Oh, da bi to le enkrat prav si k sercu vzel; da bi le enkrat to prav razumel!

5. Človek! ako se ti sam za večnost ne rešiš, kdo te bo rešil? Povem ti, da gotovo nobeden. Glej, še Bog ne. Bog te je brez tebe vstvaril; zveličal te pa brez tebe ne bo. In če ti zdaj za svoje zveličanje, za svoje zveršenje ne delaš, delati nočeš; kako boš to pozneje storil? Prihodnost ni v tvoji moči in ti si je za gotovo obetati ne moreš. In če bi ti bila tudi prihodnost zagotovljena, se ti bo to delo vedno težavniše zdelo in ta rasteča težavnost te bo nagibala, da boš le še odlašal; in tako boš nepripravljen stopil čez prag v večnost.

Misli si, da vsak dan je tvoj zadnji dan, in živi tako, da, ko pride Sin človekov, tvoj sodnik, se ti ne bo treba bati, temuč da ga boš vesel. „Blagor tistemu hlapcu, kterega njegov Gospod, kadar pride, najde tako delati! Resnično vam povem, da ga bo čez svoje premoženje postavil.“ (Mat. 24, 46.)

M o l i t e v.

O Gospod in moj Bog! kako kratko je moje življenje! Pa koliko in kaj vse bi moral v tem kratkem času storiti! Pa, o moj Jezus! kako sem svoj čas dozdej rabil? Vsa tista preimenitna opravila, ktera si mi za večnost

naročil, sem zanemaryl, kakor da bi nič ali čisto malo bila vredna.

O nesrečna slepota in spridenost moja! In vendar, ako je že ta lenoba kervavih solz vredna, sem počel še veliko hujšega, kar bi še bolj objokovati moral; saj sem večidel svojega življenja obernil le v to, da sem tvoje presveto Serce žalil, ga grozovito ranil, ter sem greh na greh nakladal. Koliko časa sem zgubil, ko sem svetu služil, prazne pene lovil, za nečimerno častjo, za škodljivimi veselnicami in raznimi otročarijami se podil. — Koliko časa sem zgubil, da sem pasel svojo lastno ljubezen, da sem stregel spačenemu nagnjenju svoje nature, celo tudi v dobrih in svetih rečeh. — O moj ljubi Jezus! kako revno sem vendar živel! Namestu čednosti in zasluženja sem si naberal le derva, seno in sternišče, da zakurim ogenj, v katerem bi večno goreti moral. — O Gospod! odpusti mi, zбриši vse hudo, ktero sem storil, in daj mi pomoč, da nadomestim zgubljeni čas, da popravim zanemarjeno pretečenost s tem, da saj zdaj, mi še odločeno življenje zvesto obernem v to, za kar mi je dano. — Uzrok moje nesreče je bil ta, ker te nisem ljubil, nisem za te maral, ter sem bil ves oslepljen zaničljive in škodljive ljubezni do posvetne nečimernosti! — O Bog! ki si mi skazal to milost, da spoznam slepoto svojo, užgi moje serce z ognjem tiste ljubezni, s katerim je tvoje presveto Serce vse vneto.

Ta prečisti plamen bo sèžgal moje pregrehe, pa me bo vnel, da zvesto doveršim, kar mi je za zveličanje potrebno. —

O Marija, naša ljuba Gospa presvetega Serca! Tvoje presladko Serce je vse gorelo v ljubezni do Jezusa; sprosi tudi meni en žarek te prelepe ljubezni, da dosežem svoj namen, večno zveličanje. Zato sprejmi ponižni dar, kterega ti danes, jaz nevredni grešnik, prinesem. Vnovič se odpovem satanu, in vsemu njegovemu napuhu in vsemu njegovemu djanju. Posvetim se vsega Jezusu, tvojemu Božjemu Sinu, da mu za naprej zvestejši služim. In tebe, o Mati nebeška! izvolim za svojo Mater in svojo Gospo. Tebi posvetim svojo dušo in svoje telo, in vse, kar svojega imenovati smem; toraj tudi vso veljavo mojih dobrih del pretečenih, sedanjih in prihodnih. Tebi pripustim vso pravico čez sé in vse svoje; tvoj suženj hočem biti. O prečudna Gospa moja! izroči me svojemu Sinu, kakor svojega sužnja, da me po tebi sprejme, kakor me je po tebi odrešil. O usmiljena Mati! sprosi mi pravo modrost, da v službi Božji preživim saj te ure, ktere mi je previdnost Božja še odločila; zato me vzemi v družbo tistih, ktere ti ljubiš, ktere ti učiš, ktere ti vodiš, ktere ti hraniš in varuješ kakor svoje lastne otroke. O mila in zvesta Devica! v vseh rečeh pomagaj mi, da bom popoln učenec Jezusa Kristusa, Sinu tvojega, da s tvojo pri-

prošnjo in s tvojim zgledom dospem k polnosti njegove milosti na zemlji in njegovega veličastva v nebesih.

O naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosí za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Danes pa en zgled poslom, pa tudi gospodarjem. Baronovka Maceti v Trientu na Tirolskem je imela dobro deklo, ki je 19 let stara prišla k njej v službo, pa je 20 let pri njej služila. 25. vel. serp. 1873. leta nevarno zboli. Urno pokličejo zdravnika, ki jej zapiše zdravila; pa le malo jih zavžije, ker želodec jih ne sprejme in vse, kar v sé vzame, jej le večo težo dela. Gospodinja jo posebno priporoči zdravniku ter mu privoli, zapisati tudi najdrajša zdravila, ker je pridno deklo res rada imela. Zdravnik pa spozna, da bolezen je neozdravljiva. Tudi še drug skušen zdravnik jo obišče, pa tudi si nič ne upa. V tej bolezni jo obišče tudi njeni spovednik, ki jej priporoči, da naj se zateče k Materi Božji v Lurdu, kjer toliko bolnikov na čudno ozdravi. Tudi jej poda nekoliko vode iz čudadelnega studenca te Božje poti. Njena žlahta in njeni znanci molijo za njo, opravijo več devetdnevníc; tudi sama moli, kar more. Ali vse nič ne pomaga, da reva zgubi skoraj vse zaupanje. Lurdska voda je pošla. Spovednik jej obljubi, da hoče nove vode iz tega čudnega studenca preskerbeti; pa jej tudi priporoči, naj le še zaupa, da Mati Božja mora pomagati, ker se toliko molitev v ta namen opravlja. Tudi zdravnik jo le še obiskuje, pa vedno zaterjuje, da ni nobenega pripomočka za njeno bolezen; pravi sicer, da se zamore še dalje zavleči, ali iz te bolezni ne bo vstala. Pride praznik Marijinega darovanja,

ki je praznik poštene družbe, v kateri je tudi bolna dekla zapisana bila. Obhajali so ga 23. listopada. Ob desetih tisti dan pride zopet zdravnik, in zdi se mu veliko slabši. Čez malo jej pošlje njen spovednik Lurdske vode, ki jo je ravno po pošti dobil, ter sporoči, naj jo z zaupanjem zavživa. In glej, le malo kapljic povžije in pravi: „Zdaj pa lahko ravno ležim, kar poprej nisem mogla. Saj sem že zdrava; vstala bom in grem gospej naproti.“ Gospa je namreč ravno od službe Božje domu šla, kar je bolna vedela. In res vstane, ki je tri cele mesce terdo ležala; se opravi in gre gospodinji naproti. Kako pač se je zavzela gospa, ko jo vidi zdravo pred seboj, katero je malo poprej tako revno zapustila! In ozdravljena, ki je poprej le kako žlico čiste juhe zavžiti mogla, je zdaj lahko, kakor da jej ni čisto nič. Vsa bolezen je v trenutku jenjala, dobila je vso moč, da je popoldne že s svojo gospo v cerkev lahko šla. Spoznala je pa tudi, da je le na priprošnjo Matere Božje tako prečudno ozdravela; zato je vsem, ki so se čudili nad njo, vesela klicala: „Pomagajte mi, da zadosti zahvalim Mater Božjo, ki me je ozdravila.“ Gospa vsa vesela, pošlje urno po zdravnika, da bi videl to čudno ozdravljenje. Zdravnik pride opoldne; tedaj poldrugo uro pozneje, ko jo je obiskal. Vidi jo popolnoma zdravo in pravi: „To je čudež; jaz si tega ne vem razložiti.“ Tudi uni drugi zdravnik pride drugi dan, in pravi: „Čudež bi že bil, ako bi bila le počasi ozdravela; ker je pa nagloma ozdravela, je to poseben čudež.“ Dekla pa je bolj terdna, kot poprej; je in pije in dela lahko; vidi bolj na tanko in je bolj vesela, kot poprej.

To je sad zaupljive molitve. O da bi tudi mi zaupljivo klicali na pomoč Marijo, to mogočno priprošnico našo! O da bi pa tudi naša ljuba Gospa presvetega Serca od svojega Božjega Sina sprosil marsikteremu grešniku ozdravljenje njegove, morebiti že dolge in terdovratne dušne bolezni!

Prosimo jo vsi, da nam vsem sprosi to milost, da ozdravimo svoje dušne slepote in da saj za naprej služimo z vsemi močmi svojemu Bogu.

Če ima kdo še kakšno posebno prošnjo, naj jo danes prav serčno izroči naši ljubi Gospej presvetega Serca in naj, predenj gre od tod, zmoli s terdnim zaupanjem ž Češčena si Marija. — Kdor pa nima nič posebnega prositi, naj pa prosi za spreobrnjenje tistega grešnika tega kraja, kterega bi Marija najraje in najpoprej rada rešila, tudi trikrat Češčena si Marija!

28. dan.

Od smerti.

1. Kristjan! veš kaj ti povem: Ti boš umerl; ti moraš umreti; ker „ljudem je odločeno, enkrat umreti.“ (Hebr. 9, 27.)

Delaj, kar hočeš; vpiraj se, kakor hočeš; smerti uiti ne moreš. Vsegamogočni ti je sam postavil meje, ki se ne morejo prestopiti. (Job. 14, 5.) Ko boš prišel do te meje, boš umerl, kakoršen koli boš. Nič ni tako gotovega v tem življenji, kakor smert; pa spet nič tako negotovega, kakor čas in okoliščine tvoje smerti. Tega nič ne veš, kdaj boš umerl; to pa vedi: ti boš umerl, ko se smerti nadjal ne boš. Boš li še doživel konec tega leta, ali saj konec tega dneva? Tega nič ne veš.

Veliko njih si obeta dolgo, dolgo življenje, se na smert ne pripravljajo, to skerb zanemarijo ter snujejo vedno nove načerte za prihodnost; ali glej! neprevidoma pride smert, ko nič ne mislijo na njo, podere vse načerte, pa jih urno pobere in v večnost preseli.

Kje boš umerl? doma? ali na ptujem? natorno ali siloma? Boš li sv. zakramente prejeti mogel

ali ne? boš pripravljen ali ne? Tudi vse to ti je neznano.

2. Ti boš pa tudi le enkrat umerl. In če takrat umerješ dobro, ti je zagotovljena tvoja večna sreča. Boš pa umerl slabo, bo tvoje pogubljenje večno in nikdar ga popraviti ne boš mogel.

O nerazumljiva neumnost človeška! Veliko njih je, ki se nič ne bojé, brez vse skerbi v pogubivnem dušnem stanu živé, in vendar je gotovo, da bodo umerli, ko na to še mislili ne bodo. Večna resnica pravi: „Ob uri, ko se vam ne zdi, bo Sin človekov prišel.“ (Luk. 12, 40.) To je Božje modrosti vredna naprava, da je skrit in neznan čas Gospodovega prihoda, da naj ljudje v stanu prijaznosti Božje živé, vedno pripravljeni. Ker jih je pa veliko, ki to edino, najbolj potrebno skerb zanemarijo, jih pa tudi ni majhno število, ki nepripravljeni umrejo, in se na mah v pekel pogreznejo.

Gorje toraj njim, ktere smert prehití v slabem grešnem dušnem stanu! Po smerti ni za nje nobenega upanja več; iz časne smerti padejo v večno, ter se preselijo iz minljivega zla v neminljivo hudo.

Huda je smert grešnika; pretresljiva je smert mlačnega; smert pravičnega pa je draga in polna tolažbe. Blagor njim, ki sveto življenje sklenejo s sveto smertjo; ker prišli so srečni do meje svojega dejanja, do konca svojega terpljenja; vse skušnjave, vse nevarnosti so premagane in pričnejo vživati gotovo in neminljivo srečo.

3. Kako različno je občutje ljudi, ko pride nemila, nesprosljiva smert! Misel na pretečeno, sedanje in prihodnje té prestraši, une razveseli. Enemu je serce pretesno, drugemu se razširi. Ta bi skoraj se rešil vezi telesnih, uni se jih oklepa obupno. Vsi pa takrat želé, da bi bili dobro živeli. Največe, najlepše tolažilo umirajočemu je, ako je dobro pripravljen na smert.

V kako strašni nevarnosti nesrečne smerti je tisti, ki se pripravlja umreti, ko se mu smert že napoveduje, ko že na vrata terka! Vedi, o človek! takrat morebiti ne bo več časa, se pripraviti; bolezen ti bo opoverala; skerb, komu boš svoje časne reči zapustil, te bo nadlegovala; tvoje hudobne strasti bodo v te prežale; milost Božjo, klic Božji boš zamenjaril, kakor si bil navajen; pa še hudič ti bo z vso močjo, z vso zvijačo svoje mreže nastavljal. Mar meniš, da boš takrat znal se urno pripraviti, ko se tega v času nič ne vadiš?

Preskerbi si vendar poprėj, predenj pride noč, ko nihče več delati ne more; ampak bo slehern žel to, kar si je vsejal. Najboljša priprava na smert je dobro življenje. Kdor je pobožno živel, tudi navadno pobožno, dobro umerje. Vsaki večer, ko se vležeš, vredi in pripravi svojo dušo tako, kakor bi tisto noč v večnost prestopil.

4. Še nekaj ti povem. Svět tvoje smerti je dober; posvetovaj se s svojo smertjo pred vsakim imenitnim delom, da spoznaš, kaj in kako bi storjenega želel, ko smert pride. Poprašaj, pa tudi poslušaj, kaj ti bo smert rekla, ali da namenjeno storiš ali da opustiš?

Najlepšo, najbolj tolažljivo smert si boš pripravil, ako skerbiš za popolnoma čistost svojega serca. Glej, da bo tvoje serce vedno bolj podobno presvetemu Sercu Jezusovemu in presladkemu Sercu Marijinemu; in ako imaš Jezusa in Marijo na svoji strani, je srečna in draga tvoja smert.

Ne prašaj pa za svět svojega mesa, in ne poslušaj ga, ako hočeš si zagotoviti dobro smert; temuč zoper njegovo voljo derži se dobrega; in lahko boš na zadnje dušo in telo rešil. Saj veš, kaj je tvoje meso. Po smerti bo v hrano gerdim červom in kar njim ostane, bo strohnelo. Enkrat pa bo zopet vstalo, ali ti hočeš

ali nočeš; da se bo z dušo sklenilo, ter ž njo večno
vživalo, kar si je ž njo vred zaslužilo.

Bodi prijatelj svoji smerti, in le vprašaj jo za
svèt. Ako njeni svèt poslušáš in zvesto vbogaš, te
bo v nesreči tolažila, v sreči v pravi zmernosti
ohranila; v vsém ti bo koristila in dobro storila, in
te na zadnje iz te solzne doline, iz te sužnosti v večno
domovino, v nebesa preselila.

Moj kristjan! umerl boš; to zdaj veš. Kako?
kje? in kdaj? tega pa ne veš. Ne pozabi toraj,
da boš umerl; res! umerl boš.

M o l i t e v.

Kdo, o Gospod! naj bi bil tako lahko-
mišljen, tako neskerben, da bi ne bil pripravljen
na smert, ki ga lahko vsaki trenutek napade?
Vem, kaj bi želel takrat, ko pride smert;
moja vest mi to pove. Želel bom, da bi bil
nedolžno živel, da bi bil svoje serce čisto
ohranil in tako svojo dušo rešil. Pa, ako bi
smert zdaj le prišla, oh! moja želja bi bila
prazna, ker nimam nobenega znamnja svetosti;
le mlačnost, zanikernost, lenobo mi očita moja
vest. O usmiljeni Bog; daj mi še nekoliko
časa, da objokujem svojo zanikernost, in da
storim to, kar bi smertno uro želel, da bi bil
storil! — O duša moja! kmalo ne bo nič več
časa. Naj počnejo drugi, kar hočejo, jaz bom
skerbel za svoje zveličanje, dokler še čas
imam. Vsak mora za se skerbeti. Ko bo
smert prišla, ne bo nihče namesto mene umerl,
ne bo nihče namesto mene v večnost šel. Naj

toraj drugi pravijo ali delajo, kar hočejo, jaz hočem za svoje lastno večno zveličanje skerbeti.

O Gospod Jezus Kristus! Kje pa je boljši, kje gotoviši pripomoček za srečno smert, kakor, da tebe čez vse ljubim? Ta sveta ljubezen me bo od vsega posvetnega odtergala, ta me bo očistila, ona me bo posvetila. Ako tebe, moj ljubi Jezus! resnično ljubim, ne bom se bal smerti, ne nasledkov njenih. Ljubezen prežene strah in me vterdi, da se zaupljivo bližam tebi. — Toraj o Jezus, ti moja ljubezen! bodi za naprej življenje moje, in smert mi bo le dobiček. Iz ljubezni do tebe bom umiral vsaki dan grehu, temu svetu in sam sebi, da bom živel le tebi. Od vseh vstvarjenih reči bom odtergal svoje serce, ter ga bom popolnoma očistil, da, ko mi smert odpre vrata v večnost, bom veselo pred te stopil. O Jezus! daj mi svojo pomoč k temu!

In ti, o moja ljuba Mati Božja! ne zapusti me. Kako se bo meni ubogemu grešniku godilo po smerti, pri sodbi Božji? Bojim se; strah in groza me je, ko mislim na pogubivno obsojenje, katero sem zaslužil s svojimi grehi, katerih je toliko in kateri so tako veliki. O Marija! kjer je večja sila, tam je tvoja roka mila. Tolažnica žalostnih! Tolaži me ti, ker vidiš, kolik nepokoj mi dela moja, z grehi vsa obtežena vest. Sprosi mi pravo obžalovanje vseh mojih grehov; pa sprosi mi tudi milost,

da zvesto Bogu služim, vsaj te dni, ktere mi Bog še preživeti dá. Ne zapusti me v mojih smertnih težavah; vekomaj te bom zato hvalil, častil in ljubil. O sveta Marija, Mati Božja! prosi za nas grešnike zdaj in našo smertno uro. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Tudi še smertno uro nam Marija lahko sprosi zdravje, ako je to volja Božja. V Grinburgu pri mestu Stajer je bil ključar, ki je imel več otrok. Huda bolezen v vratu, davica, ki je že veliko otrok pomorila, napade tudi najmlajšo hčerko tega ključarja, pet let in pol staro, ki tudi res kmalo umerje. Hudo se bojé starši še za druge otroke, ker vejo, da ta bolezen je nalezljiva. Tri tedne po smerti male hčerke zboli njena sestra Cecilija, šest let in pol stara. Urno pokličejo zdravnika. Čudno pa, da dete noče nobenega zdravila; še ust odpreti noče. Zdravnik prigovarja, starši silijo; vse zastonj; dete ne vzame nobene reči. Bolezen je če dalje hujša, toliko da deklice ne zadavi. Zdravnik spozna, da ni več nobene pomoči; še tisti dan mora dete umreti. Ko zdravnik popusti užaljene starše, ki vidijo svoje ljubljeno dete umirati, vsedejo se k postelji svoje hčerke ter britko jokajo. Hčerka zdaj komaj razumljivo pravi: „Prositate nebeškega Očeta, da ozdravim.“ Vsa zbrana družina poklekne pred podobo naše ljube Gospe presvetega Serca in moli tri Očenaše in tri Česčena si Marija in še molitvico: „Pod tvojo pomoč pribežimo“ i. t. d. Mati vzame med tem umirajočo na svoje naročje;

revica vedno bolj počasi diha. Oče v tej veliki britkosti prosi hčerko, naj vendar, ako zdaj kmalo v nebesa pride, prosi zanj in za mater in tudi za svoje sestre in brate, da se vsi srečno vidimo enkrat tam pri nebeškem Očetu. Dete se ozre v očeta in še bolj nerazumljivo šepeta, naj prosijo nebeškega Očeta za njeno zdravje. Spet vsi pokleknejo in še bolj serčno molijo in prosijo našo ljubo Gospo presvetega Serca pomoči v tej sili. Po molitvi položi mati umirajočo deklico na posteljo. Deklica hripavo zakašlja; postane mirna. Nosnice, ki so se poprej mertvaško tripale, se umirijo; dete začne tiho dihati; oči, že vse temne, izstopijo in milo, pa ljubeznjivo pregleda. Starši in vsi pričujoči niso vedli, kako se je zgodilo — dete je bilo na mah boljše ter je popolnoma ozdravelo; zato vsi zdihnejo preserčno: Hvaljen bodi Jezus Kristus, in češčena njegova preblažena Mati Marija! —

Prišla bo tudi za te zadnja ura — ura prečudne ločitve od tega sveta — ura, v kateri ti bo stopiti čez neznani prag, v večnost. Kdo ve, boš li imel koga, da bi takrat prosil za te? Kdo ve, te bo li Marija uslišala in prosila za te? — Zato se zdaj priporočuj tej mogočni Materi, da te ne zapusti zadnjo tvojo uro; ampak da te priporočuje presvetemu Jezusovemu Sercu, da ti on v svoji vsega-mogočnosti ali še zdravje dodeli, ali če tega ne, te milostljivo sodi.

Za srečno zadnjo uro molimo v čast presvetemu Jezusovemu Sercu in v čast naši ljubi Gospej do jutranjih Šmarnic vsak štirikrat Oče naš in Češčena si Marija in apostoljsko vero.

29. dan.

Od sodbe.

1. Oh, oh, umerl bom! — Kaj bo pa potem? Precej, tisti trenutek, ko bom stopil čez neznanski prag v večnost; precej bom postavljen pred sodni stol Božji, da bom zdajci odgovor dal od vsega svojega življenja ter bom zaslišal sodbo, ki bo odločila mojo večno osodo. Kdo me bo sodil? On, ki obisti in serca pozna; on, ki vso oblast v nebesih in na zemlji ima, on bo moj oster sodnik. Brez vse izjeme, rad ali nerad, vsak bo stopil pred sodnika živih in mertvih, da bo zvedel zadnjo sodbo, po kateri ni nobene pritožbe več.

Po vsi ostri pravici bo sklenjena ta sodba; nobena darila, nikakoršne obljube je ne bodo omehčale; tudi nobena prošnja ne bo nič pomagala, celo nobeno obžalovanje ne bo sodnika ganilo. Tisti dan je dan pravice, ne več dan usmiljenja. Vsak bo prejel plačilo svojim delom primerno.

2. Človek! pomisli resnobno: sam, čisto sam boš stopil pred neskončno veličastvo Božje, pred vsevednega sodnika. Kaj boš počel, ko boš čisto sam; le tvoja dela, dobra in slaba, bodo s teboj; ker le ta so prav za prav tvoja; vse drugo boš pustil tukaj.

Oh ne! kaj pravim? ti ne boš sam. Veš, kdo bo še pritekkel k tej sodbi? Sam ta hudi. Satan bo urno vzdignil hudo tožbo zoper té; ves pripravljen, da bi te s seboj v pekel potegnil. — Joj tebi! celo tvoj angelj varh bo zoper te vstal in pričal, da pravici spričevanje dá. — Pa še eden bo pristopil. Tvoja lastna vest te bo tožila, te z britkostjo, s strahom in grozo napolnila.

Tako tožen, brez prijatla, boš sramote kopernel, ter si ne boš upal, le besedice ziniti. — Revež, kam

se čem podati? Kje prijatla tam iskati? Komaj dobrim bo obstati.

3. Vse, čisto vse, očitno in skrito, bo takrat odkrito. Bukve bodo prinesene, dela bodeš bral storjena, dobra vsa, in nepoštена. Čisto nič ne bo pozabljenega. Preiskano bo tvoje serce od prvega spoznanja do zadnjega trenutka tvojega življenja. Videl boš vse grehe, brez razločka, skrivne in očitne, lastne in tuje, velike in male; vse, kar si jih storil v mislih in željah, v besedi in djanji ali z opuščanjem dobrega. Pa ne le greh, tudi vse nečimerno, vse nepotrebno, vse zanemarjeno bo obsojeno.

Še celo tvoja pravica bo sojena; to je, tvoja dobra dela bodo preiskana; pregledano bo, kako, iz kako čistega namena, kako zvesto, kako čeznatorno, kako popolnoma je bilo vse storjeno? O marsikaj, kar je tu na zemlji lepo in dobro, bo tam kot pleve in smeti zaverženo. Videzne čednosti mlačnih se bodo skazale, kar so, in bodo, kot prazne glavice, za ogenj namenjene, vse zaveržene.

Večni sodnik bo še globokejše segel; on bo preiskal tudi sad vseh skazanih dobrot in gnad, sad vseh pripomočkov zveličanja in popolnamosti. Celo čas bo Gospod vprašal, kako si ga porabil.

4. Grešnik, oj grešnik! pomisli, kaj boš takrat počel, ko bo pravični se tresel? Nad seboj boš videl prelepa, pa negotova nebesa; pod seboj odperto žrelo peklenško; na desno angelja, kot svojo pričo; na levo zdivjanega satana; pred seboj pa najvišega sodnika, ki bo zadnjo sodbo — za večno izrekel.

O kristjan! zdaj misli resnobno na to, kako si boš zagotovil svojo prihodnjo osodo. Zdaj ti je to lahko; potem pa ti ne bo nič več mogoče. Zdaj se posluži milosti Božje, da ne boš čutil ostrosti njegove pravice. Zdaj beži in zapusti sprideni svet, da te ne zadenejo grozovite besede, ktere bodo zaverženi služabniki tega sveta slišati morali: „Poberite se

spred mene, vi prekleti! v večni ogenj!“
(Mat. 25, 41.)

Zdaj se znebi vsega, po zgledu svetnikov, da boš enkrat vreden spoznan in bodo tudi tebi veljale besede sodnikov: „Pridite blagodarjeni mojega Očeta! posedite kraljestvo, katero vam je pripravljeno od začetka sveta.“ (Mat. 25, 34.)

O koliko boljši je, da se zdaj sam na tanko preiskuješ in ostro sodiš, da enkrat pri sodbi pravice Božje pogubljen ne boš. Toraj pregleduj in skerbno preiskuj svoje misli, besede in djanja, da vidiš, so li dobre, po sveti volji Božji vravnane; bodo li sodbo prestati mogle in tako Bogu dopadljive? Zdaj imaš še odperte vse pripomočke svojemu zveličanju; potem bo ves trud zastonj. Zdaj ti je na ponudbo milost Božja; potem ti bo njegova pravica zagromela: Daj odgovor!

M o l i t e v.

Gospod! ako boš na pregrehe gledal, kdo bo obstal o Gospod? (Ps. 129, 3.) Ako boš pa še malomarne, celo dobra dela preiskoval, kdo bo prenesel tvojo pravico? O Jezus! dobro mi dé, da me ne bo drugi sodil; pa strah in groza me obide, ko pomislim, da bom moral odgovor dajati od toliko in tako velikih svojih pregreh. — Na kaj se bom takrat še zanašal, ko se mi celo moja dobra dela zdijo toliko revna, vsa sumljiva? Na koga bom takrat stavil svoje zaupanje? O Gospod! zatečem se v tvoje presveto Serce; saj je

bilo tudi za me odperto. In le to je zaupanje moje. Na to hočem terdno zaupati. Če je tudi Serce mojega sodnika, vendar je tudi Serce mojega milega Jezusa, ki ljubi vsacega, kateri njega ljubi. — O moj Jezus! spomni se svoje besede, s katero mi upanje daješ. Saj si rekel: „Kdor mene ljubi, bo ljubljén od Očeta; in jaz ga bom ljubil.“ (Jan. 14, 21.) Ako te toraj ljubim, in me ti ljubiš; potem se nič ne bojim, stopiti pred te. — To hočem toraj storiti: Ljubiti te hočem: o prelubeznjivi, vse ljubezni vreden Jezus! ljubiti te hočem iz celega serca in vse svoje življenje!

O Marija! ljuba Mati Božja! milo se ozeram k tebi! O preljuba Mati! Glej! ti si Mati mojega sodnika, ti si pa tudi moja Mati! Oh, glej, da me ne obsodi pravica njegova. Pridi mi na pomoč; pomagaj mi, da očistim svoje pregrešno serce. Res, da nimam nič dobrega nad seboj; vendar imam resnično voljo, popboljšati se; glej na to mojo dobro voljo. Veliko bolj pa še glej na britko terpljenje svojega Božjega Sina, zlasti še na terpljenje na križi. Vse te smertne težave in tvoje britkosti pod križem daruj ti, o moja Mati! nebeškemu Očetu za me. Ne prosim te nič pozemeljskega, nič časnega; sprosi mi tukaj, v tem življenji, le ljubezen do Jezusa, potem pa milostljivo sodbo. To upam od

tebe, o moja Matil! potem te bom vso večnost hvalil tam v nebesih. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

22. mal. travna leta 1865 se pomika velika zaperta kočija proti novi Božji poti Matere Božje v Lurdu na spodnjem Francoskem. Voz gre prav polahkoma; večkrat se ostavi in dalje časa postoji; voznik je ves v skerbi in čmeren. Bila je kočija z romarji; v nje sedi ali prav za prav leži na blazinah vse blede, nezrečeno revno dekle; pri njej ste dve drugi, ki jo spremljate in njej strežete.

Ta bolna je bila deklica Brorka iz mesta Borderes, ne dalječ od Lurda. Pred nekterimi leti je to deklico napadla huda bolezen. Spovednik jo opomni na čudadelni studenec Lurdski in na prečudna ozdravljenja, ki so se takrat po Marijini prikazni tam godila. Ona noče nič od tega vedeti. „Mar tudi vi verujete na to?“ pravi spovedniku. „Bernardina je prismojena reva,“ pristavi. Tako so posvetnjaki se norčevali s pobožno deklico Bernardino, kateri se je Marija prikazala v Lurdski jami, in kjer je začel izvirati prečudni studenec, ki je že brezštevilno nevarno bolnih ozdravil. Ker jej pa spovednik le še prigovarja in je bolezen le hujši pritiskala, privoli bolna in začne opravljati devetdnevnic, prejme sv. zakramente, pije vodo iz čudadelnega studenca, in na enkrat ozdravi. Drugi dan že vstane.

V zahvalo obljubi, da hoče iti na Božjo pot v Lurd. Kakšni izmišljeni uzroki so jo zaderževali, da ni šla in obljube ni spolnila, ne vem. Mesca vinotoka leta 1862 jo napade nova prestrašna bolezen. V persih

in v kolkih jo neznansko bode in terga; huda merzlica jo vedno tare, da se večkrat ne zave; le nekatere kapljice mleka, pozneje samo vodo zavžiti more. Oči jej oslabé, ušesa oglušé; potem še spomin zgubi, da se ne spomni celo nobene poprejšne molitvice več. Zares milovanja vreden je njeni stan. Najhujši pa jo je nadlegovala misel, kako nehvaležna je bila Materi Božji, in da je ta grozovita bolezen le zaslužena kazen Božja za njeno nehvaležnost. Zdaj hoče vse popraviti. Ali kako v takem stanu v Lurd? Še le čez dve leti si upa govoriti od Božje poti. Spovednik jo tolaži, da na spomlad bo šla v Lurd. In še le potem si upa v to privoliti, ko pobožni in skušeni možje menijo, naj bi poskusila, ter ji prigovarjajo, da njeno terdno zaupanje na Marijino pomoč naj nadomesti njene zgubljene moči. Sama ni drugače mislila, kakor da bo na poti umerla. „Pa to nič ne de, če tudi umerjem.“ Preden se na pot poda, se še enkrat spove in napravi svoj testament.

Voznik pride; ali grozno se zavzame, ko vidi, da mu umirajočo nakladajo na voz; mislil si je, da bo merliča vozil. Res ves dan leži kakor v zadnjih zdihljajih; večkrat se nič ne zavé. Zato morajo z vozom pogostoma obstati.

Vendar po sila težavnem potu pride do Lurdske jame, bolj merliču kot živemu podobna. Z velikim trdom jo njene spremljevalke spravijo iz voza, jo posadijo na stol, ter jo tako položé blizo čudadelne jame, kjer se je Marija prikazovala. Nič se reva ne zavé. Ko tečejo do studenca po vode, se predrami. Zavžije eno kapljico; zavžije drugo kapljico; pri tretji jo prešine po vsem životu prestrašna bolečina. Zdi se jej, kakor da se vse kosti lomijo in zmeljejo; kakor blisk je bilo to, le za trenutek. In zdajci odpre oči, ter pogleda proti beli marmorni podobi Matere Božje, ki stoji na kraju Marijine prikazni. Prečudna, neznana tolažba prevzame njeno serce in zavpije: „O ljuba

Mati Božja! Kako sem to zaslužila! . . . Zdrava sem! veseli se nebeška kraljica!“ Svoj spomin zopet ima. Vzdigne se, ustane. Njene tovaršice obide groza, kakor da bi videle mertvo ustajati. V zahvalo molijo vse sv. roženkranec sedem žalost; potem se vsedejo na klop in bolna, zdaj vsa ozdravljena, lahko povzije nekaj jedi, da se okreпча. Mestni Lurdski fajmošter pride med tem do jame, in ko zve vse, kaj in kako je bilo, jej poda novine, da poskusi tudi oko, in ozdravljena tudi lahko bere. Voznik skoraj ne verjame svojim očem, ko vidi „merliča“ čversto in terdno stopati proti vozu. Pot nazaj domu je bila pač vsa drugačna.

Vsi njeni znanci jo pozdravljajo z velikim veseljem, kakor da bi bila od smerti vstala. Ko jo ljudje prihodnjo nedeljo vidijo pri sv. obhajilu, vse govori od tega čudeža. Vsak hoče tudi njo videti. Marsikdo, ki je poprej lahkomišljeno govoril ali mislil od Matere Božje v Lurdu, bil je prepričan in postal je ves vnet za Marijino češčenje. Mož, ki že več let ni prejemal svetih zakramentov, se je pripravil na bližnjo smert. — Deklica Brorka pa je vsako leto na obletnico svojega ozdravljenja romala v zahvalo k Lurdski Materi Božji. —

Zdaj pa imam eno imenitno vprašanje: Si li tudi ti storil že kako obljubo? Si jo tudi na tanko spolnil? Če je nisi še, nikar ne odlašaj. Še eno vprašanje: Se nisi ti nikdar kaj norčeval iz pobožnosti do Matere Božje? Častiš li preserčno to mogočno kraljico in pomočnico? — In še eno vprašanje! Hočeš li saj za naprej Marijo lepo častiti, se ji lepo priporočevati, da bo enkrat pri sodbi prosila za te? — Reci saj v svojem sercu: Ja o Marija! jaz hočem biti tvoj zvesti častivec, ti pa mi bodi dobra Mati zdaj in mojo zadnjo uro!

In v ta namen molimo do jutur pet očenašev v čast peterim kervavim ranam Kristusovim in pet

Češčena si Marij v čast Materi Božji, da bo zato pri naši sodbi prosila za nas.

30. dan.

Od pekla.

1. Čudna, prečudna je ljubezen Božja. Milo obema vse ljudi tukaj na zemlji. Dobro osiplje zares z Božjo radodarnostjo; hudobne prenaša in čaka, da bi se spreobrnili; zmotene išče in hodi za njimi. Presveto Serce Božje, v katerem smo zapisani vsi, poišče in rabi sto in sto pripomočkov, da bi nas vse srečno rešilo.

Ali, še grešniki Božjo milost zaničujejo, se nobenih pripomočkov poslužiti nočejo, in z velikimi grehi obloženi, nespokorjeni pred Božji sodnji stol stopijo, jih presveto Serce Jezusovo iz sebe izbriše, pa jih z maščevalno strelo svoje pravice verže v globočino pekla. Na enkrat so oropani svetih nebes in vsega rajskega veselja, in vekomaj ne bodo videli Božjega obličja v kraljestvu njegovega veličastva. In terpeli bodo večno kaznen, ker so zgubili večnega Boga.

V nezmerno ognjeno morje vtopljeni bodo vekomaj goreli in terpeli in dim njihove prestrašne muke se bo vso večnost valjal nad njimi. Vse britkosti jih bodo zadele, vse muke bodo prihrumele čez nje. Vsako čutilo telesno, vsaka moč dušna ima tam svojo posebno muko. V tem bo vsak še posebej terpinčen, v čimur se je pregrešil; in kolikor večji je bilo dopajdanje njegovo nad grehom, toliko hujše bo tam terpljenje njegovo za ravno tisti greh.

Necistnike bo žerla večna žerjavica, pa jih vendar nikdar končati, požreti ne bo mogla; polival, paril jih bo nesterpljiv smrad in grizel jih bo nikdar končan červ.

Bogatinec, ki je tukaj Boga pozabil, bo tam v največi revščini, v neznanu zapuščenosti nenasaiteno, strašno žejo in lakoto terpel, pa nikdar in nikjer polahčenja dobil ne bo.

Napuhneži bodo tam do tal ponižani; celo hudiči jih bodo zaničevali in s svojimi peklenškimi nogami teptali.

Vsak bo dobil tam po meri svojih pregreh, kar in kakor si je prislužil. In te peklenške muke ne bodo nikdar jenjale, ter bodo vedno, skozi celo večnost naprej terpele.

2. Kraj, vsi hudobni duhovi, vsi zaverženi, vse to skupaj bo neizrečeno množilo terpljenje pogubljenih. Kaj bi bilo pač strašnejšega, kakor je peklenška ječa, kjer ni nobene svetlobe, nobenega reda, kjer je večna temota, večna groza? Kdo je bolj strašan, bolj neusmiljen, kakor so hudiči, ki vso svojo hudobijo, vso svojo moč le v to obračajo, da bi napravili novo terpljenje in ga razvijali nad njimi, ki so v peklenške mreže vjeti, v peklenško žrtev obsojeni? Kaj more bitigrozovitnejšega, kakor je nesrečna druhal zaverženih, ki terpijo in rjovejo brez nehanja, brez upanja? Zares kolikor večje je njihovo žalostno število, toliko večje je tudi terpljenje.

3. Tako bo kaznovan, kdor svojemu stvarniku, svojemu odrešeniku, svojemu vednemu dobrotniku služiti noče. Božja sveta volja je, da vsako koleno naj se njemu pripoguje, in da vsi narodi naj mu služijo. Kdor pa v tem življenju dobroti Božji prostovoljno služiti noče, bo tam v večnosti prisiljen, služiti pravici Božji.

Nič se ne čudi kaznim zaverženih. Pogubljeni sami se temu ne čudijo; temuč spoznajo, da po pravici prejemajo. Nihče zoper svojo voljo ne pride v pekel. Vsi zaverženi so si sami zvolili, se sami pahnili v peklenško brezno; zato tudi le sami sebe tožijo. Očitno spoznavajo, da Bog je neskončno dober;

pa ravno tako spoznajo, da so sami neskončno nesrečni.

4. Vrata v pekel je greh, in pota, ki peljejo v pekel, so ravno tista, ki peljejo k grehu. Koliko se jih je pogubilo, ki so nepripuščeno dirjali za pregrešnim veseljem, za nevredno ljubeznijo, za minljivim bogastvom, za puhlo častjo.

Kristjan! ne hrepeni po tem, kar te umrežiti, potem pa pogubiti zamore.

Ravno tako nevarno je, iskati le samega sebe. O koliko njih je res dobro pričelo, ker se pa svoji lastni ljubezni odpovedali niso, so le spet nazaj padli, zmiraj globokejši se pogreznili, in na zadnje nesrečno se pogubili.

Da tedaj peklu uideš, ni zadosti, da bi le dobro začel; ti moraš tudi stanoviten ostati. Odpovej se toraj grehu in svetu; zapusti ves greh in ves svet, da te Bog ne zapusti. Odpovej se pa tudi sam sebi, da te lastna teža ne pogrezne.

Stori vse, o keršanska duša! terpi vse, da uideš večnemu terpljenju. Vsa terpljenja, vse britkosti tega življenja niso čisto nič oziroma na muke peklenške. Tukaj urno mine vsako delo, vsako terpljenje; iz pekla pa ni nobenega rešenja več.

M o l i t e v.

O moj Gospod in moj Bog! kako strašna je tvoja pravica tam v peklu! Toda pravične so tvoje sodbe, pravične celo po spoznanju pogubljenih. Akoravno pa ni strašnejšega, kakor je pekel, me pa tudi malo kaj bolj spodbuditi more, te ljubiti iz celega serca. Zares, o moj Jezus! kako bi mislil na ogenj peklenški, in bi me ne ogrel ogenj tvoje

ljubezni? Kaj me zamore bolj prepričati ljubezni tvojega presvetega Serca, in kaj me zamore močnejši nagibati, da te tudi jaz ljubim?

Ako bi, o Gospod! zaverženi duši pekel odperl in bi jej ponudil obilnih pripomočkov, s katerimi bi se rešiti in tudi večno krono nebeško si prislužiti zamogla: o kako močno bi te vendar taka duša ljubila! Bi li kdaj misliti mogla, da se ti je že zadosti hvaležna skazala? Bi li mogla kdaj le misliti na pekel, in bi v ljubezni do tebe vsa se ne vnela? O kako čisto bi svoje serce tebi ohranila! kako sveto bi le tebi živela!

O Gospod! vem in spoznam, da jaz sem ti veliko več dolžan, kakor bi ti bila dolžna taka duša. Saj si mi ti še veliko več storil, o Jezus! saj si me celo obvaroval peklenških kazni, ktere sem s svojimi grehi zaslužil. Saj je ja veliko boljši, da sem pred nesrečo obvarovan, kakor da bi iz nesreče rešen bil. In ta zares občudovanja, stermenja vreden čudež svoje ljubezni si meni že skazal ne le enkrat, ne le dvakrat, trikrat; ja celo tolikokrat, kolikorkrat sem jaz smertno grešil. O Gospod! zares si ti dober. Tvojo milost bom vekomaj prepeval.

In če bi nobenega smertnega greha storil ne bil, sem še toliko bolj dolžan, tebi hvaležen biti in te ljubiti. Saj če bi me ne bilo tvoje presveto Serce v neskončni dobroti s svojo

pomočjo varovalo; o, kdaj bi bil že grehu in tako peklu zapadel! Ker ni ga greha nobenega še tako velicega, ktereга kdo stori, da bi vanj ne padel tudi drugi, ako ga ti s posebno pomočjo ne varuješ.

Naj si bo, kakor sem že živel, tebi, o presladki Jezus! se moram zahvaliti, da nisem že v peklu, da zamorem še v nebesa priti. Ti si me obvaroval moje pogube, ti si me obvaroval po obilnem usmiljenji, po velikosti dobrote svojega Serca pred žrelom peklenkim; ti si me rešil iz rok rjovečih, ki so bili pripravljene, me požreti (Sir. 51, 4.)

Pridite in poslušajte vsi, ki se Boga bojite; ter bom pripovedoval, koliko je storil moji duši. (Ps. 65, 16.)

In jaz bi te ne ljubil, o Jezus, ti neskončna dobrota! In zakaj bi te ne ljubil? Ja, ljubim te, in ljubil te bom dokler bom živel; in ljubil te bom čez moje življenje, skozi vso večnost! Tebi posvetim vsa čutila svojega serca. Za to, le za to, naj bije moje serce, o Jezus! naj te vekomaj ljubim!

Ti pa, o naša ljuba Gospa presvetega Serca! ti me pelji k Jezusu, svojemu in mojemu Bogu, saj ti si mati zveličanja mojega. Saj ti si Boga za me prosila, da že vekomaj pogubljen nisem. Zato tudi tebe hvalim in častim. Oh sprosi mi to milost od presvetega Serca Jezusovega, da mi dá tako serce, da ga nobena stvar od svete ljubezni odtergati

ne more. Saj ti si tako radodarna, toliko ljubeznjiva Mati moja! Ako me ti v svoje varstvo vzameš, se terdno zanesem, da bom zvest ostal. Toraj varuj me, brani me, vodi me po pravi poti v sv. raj! Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

22. dan tega mesca smo slišali, da je na novi Božji poti v Lurdu prečudno ozdravel hudo bolan mašnik na velike Maše dan 1873. leta. Pred ta dan pa je ozdravela tudi tam baronovka de la Rue. Ta žena je zbolela 1861. leta. Bolezen jo je grozno hudo zdelala. Nobena jed jej ni več teknila. Hudi kerč jej je spridel oči; strahovito padeče jo je neusmiljeno metalo. Ko jo je napadlo, se je uboga reva valjala cele ure po tleh, ter bila okoli sebe, tako, da so mogli vso hišno opravo v kraj spraviti, in postelja je bila z blazinami vsa obdana, da se ni kako pobila. Te prestrašne muke so jo tako neusmiljeno zdelale, da jo je vsak miloval; strah in groza je obšla slehernega, kdorkoli jo je le videl. Povsodi je pomoči iskala. Natorno in čeznatorno je poskušala. Do trideset zdravnikov je imela. Ni bilo toplic po vsem Francoskem, katerih bi ne bila poskusila; ni bilo skoraj Božje poti, kjer bi ne bila z devetdnevnici pomoči iskala. Vse ni nič pomagalo. Vendar je imela vedno veliko in terdno zaupanje na Mater Božjo. Kolikor hujši, kolikor strašnejši so bili napadi, toliko bolj je zaupala, da jo bo Marija še ozdravila, in sicer Marija Lurdska. V Lurd pa uboga reva priti ni mogla. Kadar je prosila, naj bi vendar še v Lurd jo peljali, so jej le rekli, da ni mogoče,

dokler jej kaj ne odleže. „Po tem takem pa nikoli tam ne bom; in vendar bom le v Lurdu ozdravela,“ je ponavljala. In tako mora reva tri cele leta čakati. Šest let pa ni odjenjala, vsaki dan je Lurdsko vodo pila in se ž njo umivala.

11. velik. serpana leta 1873. vendar nastopi težavno popotovanje. Nesli so jo na železnico; postlali so jej na tleh v vozu; vsa okna so bila z blazinami zatlačena; in kjer je mogla v drugi voz, so jo z velikimi težavami prenesli. Ko so jo pri takem žalostnem prenašanji delavci ali drugi ljudje milovaje gledali, jim pravi: „No, le dobro me pogledajte, da me bote poznali, ko bom nazaj šla. V Lurdu bom ozdravela in potem vas nič ne potrebujem.“ Vsa zdelana, skoraj umirajoča pride v Lurd in pobožne nune čistega spočetja jo sprejmejo v svoje stanovanje. Še enkrat jo napade, vendar ne tako hudo. Kmalo jo prenesejo k čudodelni jami, kjer pa zavoljo velike gnječe ne more dolgo biti; le en roženkranc zmoli. Noč jo bila mirna; po štirih mescih prva brez napada. To jo je vtolažilo in zjutraj pravi svoji materi, ki jo je spremljevala: „Čudež se že pričinja, molive sv. roženkranc.“ V samostanski kapelici je pri sv. obhajilu in potem jo peljejo na malem vozičku samotež do čudodelne jame. Tam v na novo izvira-jočem studencu so napravljene tudi male hišice, v katerih se bolniki omivajo. Mati in dekla greste gledat, če je ktera taka hišica prazna. Ko pridete nazaj, hoče bolna svoj voziček zapustiti. Zares odgerne odejo in odmeče blazine, v ktere je bila vsa ovita in gre sama iz vozička; ali slaba, ki je bila, pade na kolena in zmoli deset češčena si Marij sv. roženkranca. In glej! levo oko, katero je hudi kerč gerdo zvil, odpre. Zopet ustane in deržaje se za dolgo klop leze naprej; na koncu klopi pa zopet pade na kolena in moli drugi odstavek sv. roženkranca. Kjer se je Marija pokazala, je postavljena Marijina podoba.

Vzdigne se, in gre proti tej podobi brez vse ptuje pomoči in kliče okoli stermečimi: „Poglejte ženo, ktera dvanajst let ni več hodila, in zdaj sama gre!“ Pred podobo pade utrujena zopet na svoje kolena in zmoli do konca sv. roženkranc. In ozdravljena je bila. Popolnoma okrepcana se vzdigne, gre v jamo, vzame svečo, zapoje Marijino pesem: „Moja duša poveljuje mojega Gospoda;“ moli z drugimi sv. roženkranc. Nad sto romarjev je bilo pričujočih; ona jim pripoveduje svoje veliko, dolgoletno terpljenje in svoje sedanje ozdravljenje.

Čudno pa je bilo tudi to, da žena se je le to spomniti zamogla, da je želela priti do te čudne jame; od vsega družega ni vedela nič. Ko jej pripovedujejo, zdi se ji vse kot sanje. Le to je vedela, da vsa omedlela, je imela roženkranc v roki, da je zadremala, pa stoječa z odpertimi očmi pred Marijino podobo se zbudila. Svoj voziček je v spomin pri tej jami pustila.

Predragi častivci Matere Božje! Vsak zmed nas ima kako nadlogo; saj smo vsi v solzni dolini. Prosimo našo ljubo Gospo presvetega Serca, prosimo jo tako stanovitno, tako zaupljivo, kakor ta žena, in uslišani bomo. Ali kaj so vsi križi tega sveta. Ko bi vse križe le eden zmed nas mogel nositi; vendar vse to ni nič ozeroma na večno terpljenje v peklu. O zato prosimo našo ljubo Mater Božjo, naj nas ona varuje in obvaruje večnega terpljenja; ali še bolj jo prosimo, naj nas varuje in obvaruje vzroka večnega pogubljenja, to je, nesrečnega greha, zlasti smertnega. In ker to nas vse zadeva, pokleknimo danes še enkrat pred podobo naše ljube Gospe in iz dna svojega serca molimo: Pod tvojo pomoč pribežimo i. t. d. In za srečno zadnjo uro in milostljivo sodbo trikrat Očenaš in Češčena si Marija.

31. dan.

O d n e b e s.

1. Zadnji dan Marijinih Šmarnic! Imeniten dan! Še danes smo pred altarjem naše ljube Gospe presvetega Serca; nekako milo se stori človeku, posloviti se od Marijinega altarja. In vendar bomo danes res končali to lepo, toliko priljubljeno obiskovanje. Kaj hočemo še danes premišljevati, da bi svoje serce bolj vpodobili presvetemu Jezusovemu Sercu, da bi ne pozabili sklepov, ktere smo z Božjo pomočjo delali ta Marijini mesec.

Podajmo se v duhu tje, kjer je Marija, nebeška kraljica; podajmo se v duhu tje, kjer je Jezus Kristus sam in se svojim izvoljenim vekomaj vživati daje. Podajmo se v duhu v sv. nebesa.

Nebesa! o lepa, prelepa beseda! — Pisano je: „Oko ni videlo, uho ni slišalo, in v serce človekovo ni prišlo, kar je Bog pripravil tem, kateri ga ljubijo.“ (I. Kor. 2, 1.) Kdo bo nek dopovedal neskušnim, kaj so nebesa, kjer ni nobenega zla, kjer je le dobro v vsi obilnosti? Ni tam nobenega truda, nobene žalosti, nobene skušnjave, nobene nevarnosti; vse to je s tem življenjem prešlo, in nastopil je popolnoma mir, večno veselje, nekaljen pokoj in večna gotovost.

Tam ni ne mraza ne vročine, ne nestanovitnosti vremenske, ne spremina letnih časov, ne neprijetnih dni, ne temnih noči; ker to blaženo domovanje razsvetljuje večna slava Božja, razveseljuje ga bliščoba Božjega obličja, oživlja ga neskončna sladkost Jezusovega presvetega Serca; tako da vse v čisti, vedno novi luči le veselja igra.

O blagor jim, ki tam gori stanujejo! oni niso ne lačni ne žejni; nimajo nikakoršne zopernosti, nikakoršne bolezni. Nasiteni, prenapolnjeni so z nali-

vom Božje radosti; oni cvetijo v večni mladosti, so neumerjoči, se svetijo svetlejši, kot solnce skozi vso večnost.

2. Tam bomo videli in gledali Boga, kakor je, gledali ga bomo v preljubeznjivi bliščobi njegovega veličastva, gledali od obličja v obličje. Njegove neskončne popolnosti vsi prevzeti bomo prenapolnjeni z nebeško radostjo, in ravno v polnosti tega veselja bomo njegove neskončne popolnosti častili in povzdigovali.

Takrat bomo spoznali tudi globokost verskih skrivnost, pa tudi skrivnost cele nature. Vsa vednost posvetne modrosti je nevednost v primeri z najnižjo stopinjo nebeškega spoznanja. Videli bomo vso razgernjeno krasoto večnega kraljestva, njegove nezmerne zaklade, njegovo večno slavo in njegovo neskončno radost. In ko bomo take in tako velike čudeže gledali, bomo v preserčni ljubezni vsi vneti do svojega Boga.

3. Takrat še le bomo Boga res ljubili, ljubili popolnoma, ljubili z nerazdeljenim srcem, brez pomanjkljivosti, brez nehanja, brez konca in kraja. Zdaj nas vedno skerbi, ker ne vemo, smo li ljubezni ali sovraštva vredni, takrat pa bomo v svoje neizmerno veselje brez skerbi, gotovi, da nas Bog ljubi, in da nas bo večno ljubil. In ta gotovost bo naše veselje neskončno množila. Takrat bomo v popolni gotovosti počivali na presvetem Jezusovem Sercu, in s celim svojim srcem bomo okušali, kako sladko je, ljubiti Boga in se tako rekoč topiti v ljubeznji njegovi.

Obilno, preobilno radosti bomo kakor pijani in sami iz sebe. Z angelji in svetniki bomo plavali v morji Božje ljubezni, bomo večno se veselili, in pesmi Božje ljubezni bomo prepevali. Taka bo večnost, hrepenenje zmiraj ljubiti in večna sreča v nasitenji tega hrepenenja.

4. Boga samega bomo posedli, njega vso večnost

vživali, in to bo polnost zveličanja našega. Mi bomo vsi v Bogu in Bog bo v nas, ter ga bomo v vedno novem, vedno presladkem pokoju vživali. V Bogu bomo dobili, bomo imeli vse dobro, kar si le želeli zamoremo.

Premisli in razumi, kolikor moreš, kako lepo, kako čudno, kako sladko je tam vse; gledati neznano lepoto in veličastvo nebeško, bivati med angeljskimi kori, večno se veseliti z vsemi svetniki, gledati in ljubiti preblaženo Devico Marijo, prečastno kraljico nebeškega kraljestva, pa tudi vživati njeno presveto ljubezen. Kako ljubeznjiva so ta prebivališča! kako prijetna ta družba! kako radostno to zveličanje! in vse to skozi celo večnost.

Glej duša moja! to je preobilno plačilo njim, ki Bogu s celim srcem služijo. More li svet kaj tacega dati? more li kaj tacega obljubiti? Povzdigni toraj svoje oči proti svetim nebesom in poglej in premišluj, kaj te čaka, ako Bogu do konca stanovitna ostaneš.

Serčnost, le serčnost, duša moja! očisti svoje serce popolnoma; ohrani se v tej čistosti, kolikor ti je s pomočjo Božjo in z lastno voljo mogoče. Nič nečistega, tudi najmanjši madež v nebesa ne more. Bolj si čist tukaj na zemlji, bolj veličasten boš tam v nebesih, bližej Božjega sedeža, ljubši presvetemu Sercu njegovemu, bližej nebeški kraljici!

M o l i t e v.

O Jezus! blagor njim, kateri so pri tebi in pri tvoji Materi tam v nebesih! O blagor že tukaj njim, kateri ti s čistim srcem služijo! Kakšno nezmerno veselje bodo še tam pri tebi v nebesih vživali! Saj ga ni že na

zemlji bolj srečnega, kot čista, nedolžna duša, ki s celim srcem tebe ljubi!

O srečna služba Jezusova, ki toliko plačilo ima! lahko in sladko je vse, kar pelje v to neskončno veličastvo, v večno zveličanje. O presladki Jezus! zapovej mi, kar hočeš, da za te storim, za te terpim. Vse radovoljno sprejmem, da ti tukaj dopadem, enkrat pa te vekomaj posedem.

O Jezus! pri tvojem presvetem Sercu te prosim, vodi me srečno in pripelji me v svoje kraljestvo, po katerikoli poti hočeš; da te le enkrat z angelji in svetniki gledam, ljubim in vživam od vekomaj do vekomaj. Amen. —

O Marija! naša ljuba Gospa presvetega Serca! kaj in kako te hočemo danes prositi? Celi mesec smo se zbirali pred tvojim altarjem; o blažene ure, ktere smo prebili tukaj pred tvojo podobo! Premišljevali smo lepoto presvetega Serca tvojega Božjega Sina; lahko smo pa tudi spoznali, kakšno naj bo serce naše, da bo vredno, sklenjeno biti s tem svetiščem Božjem, s presvetim Sercem Jezusovim. Prepričali smo se, da do tega svetišča najložej pridemo skozi tvoje premilo Serce, ker ti si Mati ne le Jezusova, ti si tudi naša Mati, ter nam toliko rada pa tudi lahko pomagaš, ker tvoja prošnja je zares mogočna.

O sladka, o usmiljena naša Mati! glej tebi posvečeni mesec je pri kraji. Kako lju-

beznjivo smo se ta čas pogovarjali s teboj; kakor dobri otroci s svojo ljubljeno materjo! Britko-milo nam je pri sercu, se ločiti od tebe. O naša ljuba Mati! 31 dni smo zaljšali tvojo podobo; lepe dišeče cvetlice smo pokladali k tvojim nogam; vsaki dan smo te častili in marsikaj prosili. Akoravno zdaj ne bomo več hodili pred tvoj altar, pa veš o Marija! svoje serce hočemo danes postaviti na tvoj altar, da vedno pri tebi ostane, da ga ti zaljšaš, ti varuješ, ti svojemu Božjemu Sinu izročuješ. Res, spoznati moramo, da je revno; morebiti nesnažno, terdo in posvetno to naše serce; pa preljuba Mati! ako ga le ti sprejmeš, ga boš vedela tako ozaljšati, da bo vendar Jezusu dopadlo. Sprejmi toraj, o Marija! ta dar v znamenje svete zaveze s teboj. O srečni, presrečni bomo, ako bo naše ubogo serce v tvojem varstvu! Ne satan, ne svet, tudi lastno meso nas zapeljalo ne bo. Ja, naša ljuba Gospa presvetega Serca! ki te je Bog izvolil, da si v svojem naročji in iz svoje prečiste kervi vpodobila presveto Serce Jezusovo, pelji nas sama k temu presvetemu Sercu, čigar zapovednica in gospodovalka si ti. Odpri nam njegove zaklade ljubezni in usmiljenja, in stori, da mi vsi iz tega studenca vseh milost zajemamo spreobrnjenje, gorečnost in zveličanje. Deni in shrani ti naše serce v presvetem Jezusovem Sercu, da bo s teboj in z Jezusom vekomaj sklenjeno. Marija! tvoja

moč, pa tudi naše zaupanje v te je neskončno; kakor si pa upanje naše, bodi tudi življenje naše in tolažilo naše, zdaj in vselej in na vekomaj. Amen.

O naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Z g l e d.

Kar človek rad ima, od tega se težko ločiti da. Marsikdo zmed nas se bo danes, že gredé iz cerkve, le še ozerl na ozaljšani Marijini altar, na njeno lepo podobo; pa bo le še zdihnul k njej iz dna svojega serca. Preden se toraj ločimo od priljubljenih Marijinih Šmarnic, postavil bi vam za odhod le nektera vprašanja:

1. Ali si, ljubi kristjan! s to pobožno službo kaj posebnega prosil našo ljubo Gospo presvetega Serca? Ali nisi tega storil? Ako si hodil k Marijinim Šmarnicam le iz navade, ali ker so drugi hodili, ali ker ti je bilo zaukazano, ter si to službo Marijino bolj tlačansko opravljal; potem je škoda le tvoja in ti si milovanja vreden, ker je za te zopet pretekkel lep čas milosti Božje in si zamudil, zapravil velik dobiček za večnost.

2. Ako si pa storil, kar si mogel, iz dobrega namena; če si prosil tudi kako posebno milost; potem je vprašanje: Si li uslišan ali ne? Ljuba Mati Božja te ni uslišala, ali pa si dosegel, kar si želel.

Ako te Marija ni uslišala in nisi dosegel, kar si prosil, ne bodi zato užaljen ali celo nevoljen in naj ti zato ne upade serce. Ako imaš kaj res posebnega in iščeš posebne milosti, ne jenjaj; tudi še naprej zdihuj in prosi. Začni doma devetdnevnicu v čast naši ljubi Gospej presvetega Serca in ako ena ne

zadostuje, začni še drugo. V več zgledih, ktere si slišal ta mesec, si se prepričal, da Mati Božja ni precej uslišala; da marsikdo je prejel milost še le po opravljenih mnogoterih molitvah, in kar v prvič in drugič ni dosegel, je dobil pri tretji ali četerti pobožnosti. Nekteri nadložni so morali celo večkrat iti na to ali uno Božjo pot, da so bili nadloge rešeni, ali da so dosegli zaželjeno milost. Torej le serčnost in le še prosi. Reci ljubi Materi Božji, kar je reklo prav preserčno zaupljivo majhno bolno dete v Lurdu: „O ljuba Mati Božja! ti si predobra, da bi me uslišati ne hotla.“ — Vsa sključena reva je v svoji priprostosti celo rekla: „Marija, ti me moraš uslišati. Drugače ni mogoče. S svojimi bergljami ne grem več nazaj.“ Oba sta bila uslišana, dete in žena. Lepo prosi in terdno pa ponižno zaupaj.

Ako pri vsem tem vendar uslišan ne boš, misli si, da je za te boljši tako. Zastonj gotovo nisi prosil. Marija ti bo kaj boljšega sprosila. Le njej pripusti, in enkrat boš gotovo zadovoljen.

Ako si pa uslišan, ako si zadobil, kar si želel; o potem veseli se, pa nikdar ne pozabi svoje velike nebeške dobrotne. Vedi milost, ktero ti je skazala, je zastava le še večih milost. Ona ti ne bo sprosila le časnih dobrot, tudi večne ti hoče pridobiti. Danica in večernica je le ena zvezda; le sveti v raznih časih. Marija ta ljuba in mila zvezda, ki tako ljubeznjivo gleda na te od zibeljke skozi vse tvoje življenje, bo še sijala na tvojo mertvaško posteljo, ter te bo na večer tvojega življenja razveseljevala in te bo, kot svoje dete, za roko v nebesa prepeljala. Takrat še le boš videl, kaj je vse za te storila in hvalo in zahvalo jej boš vedel skozi celo srečno večnost.

K sklepu le še eno kratko prigodbo. 8. malega serpana leta 1869. leze počasi in težko sključena ženica ter se baše na dveh bergljah skozi gnječo ljudi proti čudodelni jami Matere Božje v Lurdu. Mala

deklica se sili pred njo ter jej prostor dela. Žena se vsem smili. Bila je vsa uboga, revna udova, imela je doma dvoje nepreskerbljenih otrok. Ko je svoji stari bolni materi stregla, so se jej noge vse sključile. Kaj če reva z otroci, ko sama še hoditi ne more. Serce ji poka. K Mariji se zateče in prosi: „Ljuba Mati Božja! sprosi mi zdravje, ali pa naj umerjem. Le tebe imam, pomagaj mi; če nisem vredna, da me ozdraviš, pa naj umerjem; svojih otrok ne morem gledati, kako bodo lakote umerli.“ Z zaupanjem se omiva z Lurdsko vodo, in toliko se okreпча, da se na Božjo pot poda. Po trudapolnem potu prileze do Lurda; tukaj ji dobra žena da deklico, ktera jo do jame pelja. Za zadnje krajcarje kupi malo svečico, da jo Materi Božji daruje. Prav serčno zdaj moli in zdihuje k Mariji ter sebe in svoje otročiče popolnoma v njeno mogočno varstvo izroči. Umije se s čudodelno vodo, in po koncu se postavi ter je terdna, popolnoma zdrava. — Poklekne pred Marijino podobo in serčno jo zahvaljuje. Množica jo obsuje ter sili v njo, naj pove, kako je ozdravela. Ko pove svojo nadlogo in svojo srečo, sklene s temi lepimi besedami: „Nikdar ne morem Matere Božje zadosti zahvaliti! O kako dobra je vendar Mati Božja! Kdor le prav moli, vse prejme od nje. Jaz sem prav vse zadobila, karkoli sem prosila. Revna uboga žena sem na svetu; pa Mati Božja me ljubi.“ Lahko je šla domu. Mala deklica pa je pred njo nesla eno bergljo, ki je bila večji, kakor ona; drugo bergljo je pa v spomin v jami pustila.

In tako naj bo končano naše pobožno opravilo; končane letošnje Šmarnice!

Še enkrat se serčno ozrimo na Marijino podobo in združeni zdihnimo:

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!
Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

II. Del.

Pobožna opravila.

Jutranja molitev.

Čast bodi Očetu, Sinu in sv. Duhu! Kakor je bila v začetku, zdaj in vselej in na vekomaj. Amen.

Angelj Gospodov je oznanil Mariji, in je spočela od sv. Duha. Češčena si Marija itd.

Glej, dekla sem Gospodova, meni se zgodi po tvoji besedi. Češčena si Marija itd.

In Beseda je meso postala, in je med nami prebivala. Češčena si Marija itd.

O moja Gospa, o moja Mati! tebi se vsega darujem; in da se tebi vdanega skazem, ti danes posvetim svoje oči, svoje ušesa, svoje usta, svoje serce in sebe popolnoma vsega. Ker sem tedaj tvoj, o dobra Mati! varuj me, brani me, kakor svojo lastnino, in posestvo! (100 dni odpustkov. Pij IX. 1861.)

O nebeški Oče! lepo se ti zahvalim, da si me ohranil necojšnja noč. Ohrani me tudi današnji dan in varuj me vsega hudega na duši in na telesi. Vse moje djanje in nehanje

naj bo tebi v čast, meni pa v večno zveličanje.
Amen.

Jezus, Marija, Jožef, vam darujem svoje
serce, svojo dušo in svoje življenje! (100 dni
odpustkov.)

O Bog! verujem v tebe, ker si neskončna
resnica in modrost; poterdi mojo vero! O
Bog, upam v tebe, ker si neskončno do-
brotljiv in usmiljen; pomnoži moje upanje!
O Bog, ljubim te, ker si neskončna dobrota
in lepota; užgi mojo ljubezen!

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi
za nas! (100 dni odpustkov.)

Moj Jezus, usmili se me! (100 dni odpustkov.)

Sladko Serce Marijino, bodi moje varstvo!
(100 dni odpustkov.)

Angelj Božji, ki si moj varuh, razsvetli
me, varuj me, vodi me in vladaj me, ker
sem ti od Božje previdnosti izročén. (100 dni
odpustkov.)

Blagoslovi, o Gospod! mene in vse, za
ktere sem dolžan moliti, varuj nas vsega
hudega in pripelji nas v večno zveličanje.
Amen.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .
Verujem . . .

Večerna molitev.

Jezus, Marija! (50 dni odpustkov.)

Stoterna hvala vama bodi za vse dobrote,

za vso ljubezen in za vse milosti, ktere sta mi skazala današnji dan. O moj Jezus! bodi milostljiv, bodi usmiljen meni ubogemu grešniku. Odpusti mi vse grehe, s kterimi sem te danes razžalil; blagoslovi in varuj me ne-cojšnjo noč.

Večni Oče, darujem ti predrago kri Jezusa Kristusa v zadostenje za svoje grehe in v potrebo svete katoliške cerkve. (100 dni odpustkov. Pij VII. 1817.)

Presladki Jezus, ne bodi mi sodnik, ampak zveličar! (50 dni odpustkov. Pij IX. 1853.)

Sladko Serce Marijino, bodi moje varstvo! (100 dni odpustkov.)

O moja Gospa, o moja Mati! itd. (kakor zjutraj.)

Angelj Božji itd. (kakor zjutraj.)

Moj Jezus, usmili se me! (100 dni odpustkov.)

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas! (100 dni odpustkov.)

V tvoje roke, o moj Jezus! izročim svojo dušo.

Pod tvojo pomoč in varstvo pribežim, o Marija! prosi za me, ubozega grešnika, zdaj in na mojo smertno uro. Amen.

Jezus Nazareški, kralj Judov, sin Davidov, varuj me nagle in neprevidene smerti.

Sv. Jožef, patron umirajočih, prosi za me! Sv. Barbara, prosi za me! Sv. Alojzi, prosi za me! Vsi svetniki in svetnice Božje, prosite za me!

Presveto Serce Jezusovo, usmili se me!

(100 dni odpustkov.)

Neomadežano Serce Marijino, prosi za me!

(100 dni odpustkov.)

Očenaš . . . Češčena si Marija . . . Verujem . . .

V imenu Očeta, Sina in sv. Duha.

(50 dni odpustkov. Pij IX. 1863.)

Hvaljen bodi Jezus Kristus! Na vekomaj.
Amen.

Perva sveta maša.

Za splošne potrebe.

Pristop.

O Jezus najsvetejši! s ponižnim in skesanim srcem, in v duhu tvoje svete cerkve se želim vdeležiti te presvete daritve, katero ti, moj Bog in Zveličar, nekervavo nebeškemu Očetu zopet daruješ. Napolni me z duhom prave pobožnosti, da tvojo neskončno ljubezen do nas ubogih grešnikov spoznam, te hvaležno molim, svoje grehe serčno obžaljujem, da s to sveto daritevjo moč zadobim, svoje grešno življenje resnično poboljšati. — Dodeli mi vse zaklade svojega terpljenja in svoje smerti, ktere si shranil v daritvi sv. maše, da po tebi, ki si vir vse čistosti in svetosti, bom očiščen in posvečen, da postanem vreden večnega življenja.

Z največo hvaležnostjo, kakoršno v svojem serci obuditi zamorem, spominjam se pri tej sveti daritvi, o moj Jezus! tvoje neskončne ljubezni do grešnega

človeštva, ktera te je nagnila, da si nebesa zapustil, na zemljo se ponižal in si našo revno človeško natoro na se vzel. Zahvalim se ti za tvojo presveto rojstvo in blaženo detinstvo, za tvoje uboštvo in za tvojo ponižnost, za tvoje ponočno čuvanje in za tvoje molitve, za zaničevanje in zasramovanje, ki si ga iz ljubezni do nas prestal. Zahvalim se ti za Božje nauke, ktere si nam dal, in za presvete zglede, ktere si nam zapustil. Zahvalim se ti za tvojo smertno britkost na oljski gori, za nepopisljive bolečine tvojega kervavega bičanja in ternjevega kronanja, za tvoje presvete rane in za tvojo grozovito smert na sv. križi, s ktero si svet odrešil in nam nebesa zaslužil.

Kirie elejson.

Oče nebeški, zavoljo svojega Božjega Sina usmili se nas! — Jezus Kristus, Sin Božji, zavoljo svoje neskončne ljubezni usmili se nas! — Sveti Duh, resnični Bog, zavoljo ran in bolečin Telesa Kristusovega, kterega si Ti v Marijinem telesi vpodobil, usmili se nas! — Presveta Trojica, en sam Bog, ki si milostno sklenila, da je po Jezusu Kristusu svet odrešen, sliši in usliši glas svete rešnje Kervi Jezusove, ki za nas k tebi kliče, in usmili se nas!

Glorija.

Čast in slava ti bodi v svetih višavah, Oče nebeški, Gospod in Bog in Kralj večne časti, ker iz ljubezni do nas svojemu edinorojenemu Sinu nisi prizanesel, ampak si ga dal v odrešenje sveta. — Čast in hvala ti bodi, Jezus Kristus, Sin večnega Očeta, Jagnje Božje, umorjeno za odrešenje sveta. Slavo ti pojejo angeljski kori; hvalo ti dajejo Božji svetniki; v tvojem imenu se vklanja vse, karkoli je v nebesih in na zemlji in pod zemljo. — Čast in

slava ti bodi, sveti Duh, vir ljubezni in vse milosti, ki z Očetom in Sinom v nebesih kraljuješ, sveto cerkev na zemlji vladaš in serca vernih s svojo lučjo in tolažbo napolnuješ. Razlij Božji mir v serca vseh, ki so dobre in pravične volje, da, kadar sence tega življenja minejo, preblaženo obličje presvete Trojice brez zagrinjala gledamo, in tebe z Očetom in Sinom ljubimo, hvalimo, poveljučujemo in vživamo na vse večne čase. Amen.

M o l i t e v.

Usliši, o Gospod! našo ponižno molitev, in daj nam po našem stanu sveto živeti in svoje dolžnosti zvesto spolnovati. Ohrani naše dobrotnike in prijatelje in blagoslovi tudi naše sovražnike. Dodeli žalostnim tolažbo, skušanim zmago, bolnikom zdravje, umirajočim srečno smert, ranjcem večni pokoj; vsem pa blaženi mir, blagoslov in večno življenje. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

B r a n j e.

(Iz lista sv. aposteljna Pavla do Filipljanov, 4, 4—9.)

Ljubljeni bratje! „Veselite se vselej v Gospodu; še rečem, veselite se. Vaša spodobnost bodi znana vsem ljudem; Gospod je blizo. Nič naj vas ne skerbi, ampak v vsaki molitvi in priporočanji z zahvaljenjem naj bodo znane vaše prošnje pred Bogom. In mir Božji, kateri ves um preseže, varuj vaša serca in vašo pamet v Kristusu Jezusu. Sicer pa bratje! karkoli je resnično, karkoli sramožljivo, karkoli pravično, karkoli sveto, karkoli ljubeznjivo, karkoli je dobrega imena, če je kaka čednost, če je kako hvale vredno obnašanje, to mislite. Kar ste se tudi naučili, in prejeli, in slišali, in nad menoj videli, to storite; in Bog miru bo z vami.“

Evangelje.

Sveti Duh, razsvetli mojo pamet, da besede svetega evangelja prav umem, in pripravi moje serce, da jih z ljubeznijo sprejemem in po njih živim.

(Iz evangelja sv. Matevža, 7, 12—21.)

Tisti čas je rekel Jezus množicam: „Vse tedaj, karkoli hočete, da vam ljudje storé, tudi vi njim storite; zakaj to je postava in preroki. Pojdite noter skozi ozka vrata; zakaj široka so vrata in prostorna je pot, ktera pelje v pogubljenje, in veliko jih je, kateri po njej noter hodijo. Kako ozka so vrata in tesna je pot, ktera pelje v življenje! in malo jih je, kateri jo najdejo. Varujte se lažnjivih prerokov, kateri pridejo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so zgrabljivi volkovi. Po njih sadu jih bote spoznali. Se li bere grozdje s ternja, ali fige z osata? Tako rodi vsako dobro drevo dober sad; malopridno drevo pa rodi malopriden sad. Dobro drevo ne more malopridnega sadu roditi; tudi ne malopridno drevo roditi dobrega sadu. Vsako drevo, katero ne stori dobrega sadu, bo posekano in v ogenj verženo. Tedaj iz njih sadu jih bote spoznali. Ne vsak, kateri mi pravi: Gospod, Gospod! pojde v nebeško kraljestvo; ampak, kateri stori voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, tisti pojde v nebeško kraljestvo.“

V e r a .

O Gospod! ti edini imaš besede večnega življenja, ker si večna resnica. Zato verujem vse, kar si nam, ali sam razodel, ali nas učiš po svoji sveti cerkvi, katero si na skalo postavil, in ktere vrata peklena zmagale ne bodo. Zapeljivih glasov krivih učenicov, ki pravijo: „Tukaj je Kristus, ali tamkaj je,“ poslušal nikdar ne bom; ker dobro vem, da Kristus

živi in govori le v sveti katoliški cerkvi, ktero je ustanovil s svojo rešnjo Kervjo. Za to vero sem pripravljen tudi jaz svojo kri preliti. O Bog, ohrani in pomnoži v meni to sveto vero. Amen.

Darovanje.

Sprejmi, Oče nebeški! darove kruha in vina, ki jih bo mašnikov blagoslov spremenil v rešnje Telo in Kri tvojega Sina. Verujemo, da ima ta daritev pred tvojim obličjem neskončno ceno, in da zadostuje vsem našim potrebam in dolžnostim. Sprejmi tedaj, o ljubi Oče! to hvalno daritev, po kateri pričujemo, da si ti edini Bog, kralj nebes in zemlje, Gospod življenja in smerti, in da se tvoji postavi podvreči morajo vse stari v nebesih, in na zemlji in pod zemljo.

Sprejmi to zahvalno daritev, po kateri se ti dostojno zahvalimo za vse prejete dobrote na duši in na telesi; da si po svoji podobi nas posvetil, v sv. katoliško cerkev nas poklical, pogubljenja nas otel in za nebesa nas odločil.

Sprejmi to pravno daritev, ki naše grehe izbrisuje, naše duše očiščuje, naše dolgove plačuje in nas grešne otroke spravlja z razžaljenim Očetom.

Sprejmi to prosilno daritev, in spoznaj v njej glas svojega umirajočega Sina, ki za nas prosi milosti in blagoslova. Bolečin in solz in molitve svojega umirajočega Sina ne boš zaverigel. Naj se tedaj po tej daritvi tvoja milost razlije čez vse stvari, ki te spoznajo in ki te ne spoznajo; ki te ljubijo in ki te ne ljubijo. Verne poterdi, neverne razsvetli; nedolžne ohrani, grešnike spreoberni; omahljive krepčaj, terdovratne omehčaj; skušnjave odganjaj, nesreče nas brani. Daj nam tudi vsakdanjega kruha; blagoslovi delo naših rok, in pomnoži sad zemlje, da se tvojih dobrot veselimo, ki zaupamo v zasluženje tvojega Sina, Jezusa Kristusa. Amen.

S v e t o.

Daritev sv. maše podpira vernika na zemlji, tolaži duše v vicah in razveseljuje angelje in svetnike v nebesih. Zato vas vabim vse izvoljene Božje: Tebe Marija, nebeška kraljica, vas sv. Kerubimi in Serafimi in vse Božje svetnike in svetnice; pridite, da gremo Jezusu, ki se bliža, z veselim petjem naproti, rekoč: Svet, svet, svet si ti Bog Sabaot; nebo in zemlja sta polna tvoje časti. Češčen bodi, ki pride v imenu Gospodovem! Slava mu v nebesih in na zemlji!

Pred povzdigovanjem.

Ozri se toraj, Oče nebeški! na daritev, tebi že pripravljeno; v njej ti darujemo tvojega Sina, nad katerim imaš vse svoje dopadanje. Zavoljo njega blagoslovi najpoprej našo sv. katoliško cerkev, katero si je pridobil s svojo kervijo. Madežev jo očisti; nevarnosti jo brani; s čednostmi jo okinčaj; po vsem svetu jo razširi, da pride že skoraj preblazeni čas, ko bode ena čeda in en pastir. — Napolni z močjo in obilnostjo sv. Duha svetega Očeta, rimskega papeža, našega škofa, naše dušne pastirje in vse, ki širijo tvoje Božje kraljestvo na zemlji. — Razsvetli in v dobrem poterdi našega vladarja in vse deželske gosposke, da tebe, kralja vseh kraljev, ponižno spoznajo, sebi izročena ljudstva po tvoji postavi vladajo, in z mogočno roko svoraznike vere in čednosti berzdajo.

Spomni se zlasti onih, za ktere sem posebno dolžan moliti: mojih staršev, bratov in sester, prijateljev in dobrotnikov; poverni jim stokrat na tem in na unem svetu, karkoli so meni dobrega storili. Spomni se onih, ki so moji skerbi izročeni, in milostno dostavi, kar sem jaz pri svojih dolžnostih zamudil. Spomni so tudi onih, ktere sem kedaj kako pohujšal, ali sem kriv bil, da so tebe razžalili; pelji

jih zopet nazaj na pravo pot, in nikar ne dopusti, da bi bili zavoljo moje hudobije pogubljeni.

Spomni se slednjič tudi mene, ki sem tvoja najnevrednejša stvar, nikakor vreden, da izrečem tvoje Ime in se prikažem pred tvojim obličjem. Prav zato pribežim pod priprošnjo preblažene Device Marije, svetih aposteljnov in mučenikov, sv. spoznovalcev in devic in vseh svetnikov Božjih. Zavoljo njih priprošnje me usliši! Serce mi očisti, dušo mi ozdravi, v vojski me podpiraj, k zmagi me pripelji; in ker sem s svojimi grehi večno pogubljenje zaslužil, mi po Jezusovem zasluženji večno življenje dodeli. Amen.

Med povzdigovanjem.

Ponižno Te molim, o Jezus! edinorojeni Sin večnega Očeta, živi kruh angeljski, hrana izvoljenih, popotnica umirajočih, zastava večnega življenja. Daruj terpljenje svojega rešnjega Telesa nebeškemu Očetu v odrešenje moje grešne duše! Amen.

Ponižno te molim, presveta rešnja Kri Jezusova, na svetem križi za nas prelita! Kliči za mene grešnika pred Božjem sedežem, naj mi bo milostjiv in usmiljen. Očisti moje serce in napoji mojo dušo s sladkostjo Božje ljubezni.

O Jezus, v tebe verujem, v tebe upam, tebe ljubim. Tebi živim in tebi umerjem; tvoj sem živ in mertev. Amen.

Po povzdigovanji.

Oče nebeški! ne gledaj zdaj na nas, tvoje nevredne, grešne otroke; ampak ozri se na obličje svojega Sina, kateri je zdaj med teboj in med nami, kakor naš srednik in priprošnik, kakor viši duhoven nove in večne zaveze, v rokah deržeč kervavo daritev

svojega terpljenja in svoje smerti, ki jo tebi daruje v spravo naših grehov, in v zveličanje naših duš.

Zavoljo te daritve večni Bog! se usmili zlasti mene, ki sem pri njej osebno pričujoč, da v polni meri njenega sadu deležen postanem. Verujem, da je Jezus Kristus za grešnike umerl in jim s svojo smertjo novo življenje zaslužil. Zato te prosim, dodeli tudi meni, da bode moj dosedanji grešni človek s svojim grešnim poželenjem in djanjem s Kristusom vred na križ pribit, križan in umorjen; in da po tej skrivnostni smerti presajen v svete rane Jezusove, ki so vir novega življenja, se tudi jaz prenovim k novemu življenju, ter postanem nova stvar, ki je po Bogu vstvarjena v vsi pravičnosti in svetosti. Nikar ne dopusti, da bi se kedaj od Kristusovega križa zopet odločil in v prejšnje grehe povernil.

Hvaležen za te milosti se pa s toliko bolj sočutnim srcem spominjam vernih duš v vicah; zlasti onih, za ktere sem še posebno dolžan moliti. . . . Slišim jih v duhu, kako nas usmiljenja prosijo, da bi jim na pomoč pritekli, zlasti z daritevjo svete maše. Zapovej toraj, o večni Oče! svojim angeljem, da vzamejo kelih presvete rešnje Kervi Jezusove, ga nesejo na kraj terpljenja in ga čez verne duše razlijejo, da se ohladi pekoči ogenj, in duše po njej očiščene se radostno na kraj večnega počitka preselijo. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Vse te prošnje povzamem v tisto sv. molitev, ktero nas je Jezus sam moliti učil, ter molim po njegovem povelji: Oče naš, kateri si v nebesih. . .

Sveto Obhajilo.

Miza Gospodova je pogernjena; Jagnje Božje je zaklano in nam v jed pripravljeno. Že slišim glas, ki nas k sveti večerji vabi, rekoč: „Pridite k meni vsi, ki terpite in ste obteženi, in jaz vas bom po-

živel.“ O neskončna ljubezen! kako sem zamogel biti tako slep in tako hudoben, da sem tebe, o sladki Jezus! tolikrat pozabil in te tako gerdo in nehvaležno žalil. Iz celega serca obžaljujem to slepoto, objokujem svoje grehe in ponovim še enkrat sklep, da hočem popolnoma poboljšati svoje življenje. S takó skesanim srcem ti grem naproti in zdihujem: Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas! — Ker pa, o Gospod! zdaj nisem vreden, da v tem presvetem zakramentu pod mojo streho greš, te prosim, reci le eno besedo in ozdravljena bo moja duša. Izreci to besedo, pridi v Duhu k meni ter se z mojim srcem skleni na vse večne čase.

Upam, da si to moje prošnjo uslišal in zato te še prosim: Razsvetli in poterdi mojo dušo, da te nikdar ne pozabim, tvoje nauke vedno premišljujem, tvoje zglede zvesto posnemam, vse križe in težave iz ljubezni do tebe voljno prenašam, za té delam, živim in umerjem. Moj Božji Zveličar! kadar omagujem, podpiraj me; kadar sem skušan, brani me, in očisti in posveti vse moje misli, in besede in djanja. Tvojemu presvetemu Sercu izročim vsa opravila svojega celega življenja; vladaj in vodi jih po svojem svetem dopadajenji. Varuj moje serce in moja usta, da nič ne mislim, in nič ne govorim, kar bi bilo duhu svete vere nasproti. Daj mi, da brez madeža potujem po tej solzni dolini, smertno uro milost najdem pred tvojim obličjem in v svetem raji te ljubim in vživam na vse večne čase. Amen.

Poslednja molitev.

Naj ti dopade, večni Bog! ta sveta daritev, ki smo ti jo v imenu svete cerkve darovali; pa dodeli nam vse gnade, ktere si kedaj svojim najzvestejšim služabnikom pri daritvi svete maše dodelil. Daj nam, da za naprej na tem svetu tako živimo, da nebes ne

pozabimo, in časne dobrote tako uživamo, da večnih ne zgubimo, in da med vsemi spremembami minljivega življenja se naša serca vedno obračajo tje, kjer je edino pravo veselje. To vse nam dodeli po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Blagoslov.

Blagoslovi nas vsegamogočnost Očetova, modrost Sinova in milost svetega Duha! Blagoslovi nas vse vladajoča presveta Trojica zdaj in našo smertno uro. Amen.

Zahvala.

Zahvalim se ti, o Bog! za tvoj blagoslov, in ž njim previden grem veselo na svoj dom. Ta blagoslov naj me spremlja po vseh potih, pri vseh opravilih in naj me varuje vsake nesreče. — Odpusti mi vso mlačnost in vse razstrešne misli mojega serca, in kar je manjkalo moji pobožnosti in moji ljubezni, iz neskončnega zaklada Jezusovega zasluženja milostno dostavi.

O Marija, bodi danes in vselej moja Mati in pomočnica! Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!
Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!

Druga sveta maša.

V čast presvetemu Marijinemu Sercu.

Priprava.

Moj preljubeznjivi Zveličar Jezus Kristus! Tvoja neskončna ljubezen me vabi, da naj pijem iz studenca žive vode, iz kterega tekó vsaktere obilne milosti vernim otrokom tvoje svete cerkve; ker tu na altarji ponavljáš zopet tisto presveto daritev, katero si nekđaj na Kalvariji kervavo opravil. Moj Gospod in moj Bog! ponižno te prosim, dodeli mi, da bom pri tej sv. maši pobožno, spodobno, s preserčno žalostjo zavoljo storjenih grehov, pa s terdnim zaupanjem v tvoje neskončno zasluženje. Užgi v meni ogenj sv. ljubezni, postavi mi pred oči svoje bitko terpljenje in svojo grenko smert, ki se zopet na altarji nekervavo obhaja. Sprejmi moje revno serce in daruj ga s svojim presvetim Sercem in s prečistim Sercem svoje preljubljene Matere nebeškemu Očetu v njegovo poveličanje, v zahvalo vseh že prejetih dobrot, v odpuščenje mojih grehov in v zadobljenje tistih milost, kterih najbolj potrebujem.

Usmili se tudi, o moj predobrotljivi Bog! mojih staršev, bratov in sester, mojih rodovincev, dobrotnikov, prijatlov; usmili se svoje sv. katoliške cerkve, svetega Očeta, Rimskega papeža, škofov, mašnikov, vseh revnih grešnikov in vernih duš v vicah.

O Marija, prečista Devica, Mati milosti in pribežališče grešnikov! Sprosi s svojo mogočno, s svojo materno prošnjo pri svojem Božjem Sinu, da se grešnikom in krivovercem oči odprejo, da se vernejo na pot resnice, pravice in življenja.

O naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

P r i s t o p.

S ponižnim duhom in s skesanim srcem klečim pred tvojim sv. altarjem vsegamogočni večni Bog! Iz globočine svojega serca spoznam, da nisem vreden, da sem v tem svetišču pred tvojim presvetim obličjem; ker veliko, veliko je mojih grehov in moja hudobija kliče maščevanja z nebes.

Tebe, vso svetost in neskončno dobroto sem razžalil, samopašno sem prelomil tvoje zapovedi, prederzno sem grešil pred tvojimi vsegavidejočimi očmi. Zares velika je hudobija moja, vendar še večji je usmiljenje tvoje, o predobrotljivi moj Oče! Skesanega in potertega serca nikdar ne zaveržeš. Pohlevno te toraj prosim, milostljivo mi prizanesi po neskončnem zasluženju svojega edinorojenega Sina, in po prošnji prečiste Device Marije in vseh svetnikov prizanesi mi in odpusti mi vse moje grehe. Z vso močjo se hočem prizadevati, da te nikdar več tudi z najmanjšim grehom razžalil ne bom. Zato te ponižno prosim, moj Bog in Gospod! pošlji mi potrebno pomoč po tej daritvi, katero zdaj tvoj Božji Sin opravlja, da bom zamogel spolnovati, kar sem ti obljubil.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

„Pridite k meni vsi, kateri se trudite, in ste obteženi, in jaz vas bom poživel“, si rekel ti, o Jezus, večna resnica! Glej, jaz ubogi grešnik pred teboj klečim in prosim milosti in usmiljenja, tolažbe in pomoči. Kako bi mogel skozi ozka vrata v nebesa s toliko težo svojih grehov, če mi je ti ne odvzameš, o Gospod! In kako pojdem po tesni poti, če me ti ne uterdiš! Zato stavim vse zaupanje v tvoje britko terpljenje, v tvojo grenko smert in v tvoje neskončno zasluženje, o moj Zveličar! Le po tebi upam priti v nebeško kraljestvo, kjer bom tebe in Očeta in sv. Duha z Marijo, svojo Materjo in z vsemi zveličanimi duhovi gledal, hvalil in častil.

Marija, Mati Božja! zavoljo svojega usmiljenega Serca mi izprosi to milost pred sedežem Božjim! Amen.

O Marija, ti visoko češčena Mati Božja! Kolikošno terpljenje ti je neskončno modri Bog odmenil, ko te je izvolil v Mater svojemu preljubeznjivemu Sinu. Angelj Gospodov te je imenoval polno milosti, in vendar je bilo vse tvoje življenje polno revščine, polno nadlog in terpljenja. Kako britke so ti bile Simeonove besede: „Meč bo tvojo dušo prebodil.“ O terpeča Mati! to grenko prerokovanje se je nad teboj resnično spolnilo. Zato si pa zdaj povzdignjena nad vse mučenike, ker si bila v vseh britkostih vedno vsa vdana v voljo Božjo. Prosi, o moja ljuba Mati! da bom tudi jaz v vseh križih in težavah stanovitno v Boga zaupal in se njegovi sveti volji popolnoma podvergel, po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Molitev.

V duhu združeni z mašnikom, z vsemi pričujočimi, z vsemi svetniki v nebesih in z vsemi pravičnimi na zemlji kličemo k tebi, o nebeški Oče! ozri se milostljivo s sedeža svojega veličastva na izvoljeno ljudstvo tvoje, ktero je tvoj Sin s svojo predrago Kervjo odrešil. Razsvetli naš um, da spoznamo tvojo presveto voljo; vžgi naša serca, da želimo in iščemo le, kar ti hočeš; poterdi našo voljo, da vse tvoje zapovedi spolnujemo. Usmili se toliko zaslepljenih nevernikov in krivovercev, ki še zmiraj po krivih potih hodijo, da spoznajo tebe, in ktereга si poslal, Jezusa Kristusa, da tebe in njega ljubijo in v tej ljubezni večno zveličanje dosežejo. — Večni Bog! ponižno ti darujemo vse terpljenje, ktereга je terpela presveta Mati Marija, ko je z Božjim detetom pred grozovitim Herodom bežala, in pohlevno te prosimo, obvaruj nas vseh težav, ako je tvoja sveta volja in je to naši

duši v zveličanje. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Sladko Serce Marijino varuj in brani me!

Branje.

O moj preljubeznjivi Zveličar! ti si svojim učencem zapovedal, naj oznanujejo vsem ljudem pokoro in spreobrnjenje; in ravno ta nauk se še vedno glasi po vsi katoliški cerkvi. O Gospod! dodeli nam to milost, da se ta zveličanski glas prijema naših serc in da obrodi dobri sad za zdaj in za vekomaj. — To nam sprosi ti preljuba Mati Božja! ki si vse besede Jezusove v svojem Sercu ohranila in jih premišljevala od ravno tega Jezusa, svojega usmiljenega Sina. Amen.

Neomadežano Serce Marijino, prosi za nas!

Evangelij.

O Božji učenik! sveti evangelij, kterega si ti oznanoval in katoliški cerkvi ohranil, je prižgal v naših sercih luč pravega spoznanja ter je pregnal temo zmote in nevere. Iz vsega serca se ti zahvalimo za to preveliko milost. Daj nam pomoč, o Jezus! da vedno po tvojem svetem zgledu živimo. Varuj nas s svojo mogočno roko, da poti resnice ne zgrešimo, in da ne zabredemo v zmote. Sveti nam in vsem ljudem z lučjo sveto vere, da po zvestem spolnovanji tvojih zapoved pridemo tje gori v nebesa, kjer si ti o Jezus! večna luč, in kjer ne bomo več ne verovali, ne upali, ampak le ljubili in tebe od obličja v obličje vekomaj gledali, hvalili in častili. Amen.

O Marija, naša ljuba Mati! spomnimo se velike britkosti tvojega Maternega Serca, s katero si svojega Božjega Sina tri dni iskala, da si ga v Jeruzalemu v hiši Božji našla. Zavoljo tega terpljenja nam sprosi

to milost, da, ko smo z grehom tudi mi zgubili ljubega Jezusa, ga zopet iščemo s skesanim in potertim srcem in da ga zopet najdemo. Po ravno tem Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Sladko Serce Marijino bodi naše varstvo!

Darovanje.

Sveti Oče! vsegamogočni večni Bog! glej prijazno na dar, ktereга zdaj po mašnikovih rokah položimo na tvoj sv. altar. Blagoslovi kruh in vino, ktereга ti daruje tvoj mašnik, kakor nekđaj Melkizedek, da bodo leti darovi spremenjeni v presveto Telo in v presveto Kri tvojega Božjega Sina in da bomo po tej daritvi očiščeni vseh grehov in rešeni vsega hudega. Spomni se tudi, o nebeški Oče! tiste nezmerne ljubezni, ktero je imel Jezus Kristus do nas grešnikov in jo še zmiraj ima. Glej, iz ljubezni do nas je na Oljski gori smertne britkosti terpel; iz ljubezni do nas je pripustil, da so ga vjeli, zvezali in pred krivične sodnike peljali; iz ljubezni do nas je pripustil, da so ga neusmiljeno bičali, s ternjem kronali in celo na križ pribili; le iz ljubezni do nas grešnikov je v neizrečenem terpljenji svojo dušo izdihnil! O moj ljubeznivi Odrešenik! spoznamo velikost tvoje ljubezni, pa spoznamo tudi težo svojih pregreh. O moj Jezus! priserčno mi je žal, da sem tako dolgo v grehah živel, ponižno pa te prosim, sprejmi milostljivo to presveto daritev v odpuščenje vseh mojih grehov.

O Marija, žalostna Mati moja! v britkosti svojega serca spoznam tvojo neizrečeno žalost, ko si svojega preljubeznjivega Sina s težkim križem obloženega srečala. Kako globoko je ta pogled tvoje Materno Serce presunil! Kako milo si zdihovala k nebeškemu Očetu in si britke solze točila! O žalostna Mati! ponižno molim s teboj Božje naredbe; zakaj obdaril

te je večni Bog s svojo močjo. Bodi hvaljen in češčen
Gospod Bog na vekomaj! Amen

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

S v e t o.

S ponižnim srcem te častim in molim, večni Bog! ker ponavlja se zdaj veliki čudež tvoje nezmerne dobrote in ljubezni; ponavlja se prečastitljiva skrivnost, pred katero se nebesa in zemlja v prah ponižajo. Zares je spodobno in dolžnost, prav in dobro, da ti vselej in povsodi nebesa in zemlja hvalo dajejo, sveti Gospod, vsegamogočni Oče, večni Bog! po Kristusu Jezusu, Gospodu našem; po katerem tvoje veličastvo hvalijo angelji, ga molijo gospodstva, pred njim trepečejo oblasti in ga nebeške moči in zveličani Serafi z družnim petjem povzdigujejo. In zato hočemo tudi mi tukaj zbrani tebi, večni Bog! hvalo zapeti in te slaviti v Jezusu Kristusu in v spominu njegove žalostne Matere, v ktere presveto Serce je toliko globoko širil meč bolečin, ko je videla svojega preljubeznjivega Sina na križu viseti ter ga je slišala z umirajočim glasom klicati: „Dopolnjeno je!“

O moj Bog! ta prečudna daritev se zdaj tukaj ponavlja. Zato z najponižnejšim češčenjem to skrivnost molim in veselo svoj glas z angeljskim petjem sklenem, rekoč: Svet, svet, svet je Bog, Gospod vojskinih trum! Hvaljen bodi Jezus, Sin Božji, kateri pride v Gospodovem imenu!

Nemadežano Serce Marijino, prosi za nas!

Pred povzdigovanjem.

O moj Jezus! zopet se tu na altarji v podobi kruha in vina daruješ svojemu nebeškemu Očetu v zveličanje naše. Ponižno te prosim, sprejmi moje revno serce, pa skleni ga s svojo presveto daritevjo,

in položi ga pred obličje svojega nebeškega Očeta, kateri bo potem moje prošnje zavoljo tebe zanesljivo uslišal, ki ž njim in s sv. Duhom živiš in kraljuješ Bog vekomaj. Amen.

Sveta Marija, Mati Božja! sprejmi in položi svojemu Sinu na visoki altar vse moje potrebe, moje prošnje in želje, in vse potrebe tistih, za ktere sem posebno dolžan moliti, in zavoljo svojega presvetega Serca sprosi nam milost, da se v polni meri vdeležimo zasluženja presvete daritve tvojega Božjega Sina in da zadobimo odpuščenje vseh grehov, ki jih resnično sovražimo in priserčno obžalujemo. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Med povzdigovanjem.

O Jezus, Sin Božji! molim te v podobi kruha s ponižnostjo in češčenjem. O Jezus, bodi mi milostljiv! O Jezus, odpusti mi moje grehe! In vdeleži me svojega terpljenja in svoje smerti!

O presveta rešnja Kri mojega Odrešenika Jezusa Kristusa! očisti me mojih grehov! O predraga Kri, zbriši mi moje hudobije! O milosti polna Kri, zadobi mi milost in usmiljenje! O Jezus, v tebe verujem; v tebe upam; tebe ljubim iz vsega serca! — O Marija, prosi za nas!

Po povzdigovanji.

O Gospod, naš Bog! prečudna je tvoja neskončna milost. Presveto in prečisto Jagnje Božje, Jezus Kristus, je zdaj tu na altari, on pravi Bog in pravi človek, naš Odrešenik in Zveličar. O čudež, o nezapopadljivi čudež Božje vsegamogočnosti in ljubezni! Angeljske trume obdajajo ta sedež tvoje milosti ter molijo z najponižnejšim češčenjem kralja nebes in zemlje v podobah kruha in vina. O moj Jezus! s to množico zveličanih duhov sklenem tudi jaz svoje češčenje in

s ponižnim srcem molim tebe, svojega Gospoda in Boga. Priserčno te zahvalim za to presveto daritev, ki jo po svojem mašniku opravljaš in te prosim, moj usmiljeni Jezus! ozri se po svoji neskončni ljubezni milostljivo na me ubozega grešnika. Spoznam, da me s svojimi milostljivimi očmi pogledaš. Ali kam se hočem obrniti, če se me ti ne usmiliš? Zaupljivo se toraj k tebi zatečem, in te ponižno prosim, razsvetli mojo slepoto, ozdravi mojo slabost in očisti moje omadežano serce.

O sveta Marija, moja žalostna in zapuščena Mati! kako oster meč strašnih bolečin je presunil tvoje presveto Serce, ko si pod križem stala in si svojega preljubeznjivega Sina v neizrečenem terpljenji umirati videla; vendar nisi omahovala v svoji stanovitnosti, ampak terdno si zaupala v nezapopadljivo previdnost Božjo. Glej, o mila moja Mati! tvoj ljubeznjivi Sin je zdaj tukaj na altariji pričujoč ter se vnovič daruje svojemu nebeškemu Očetu za nas. Zavoljo tvojega britkega terpljenja pod križem te prosim, izprosi nam to milost, da bo naše serce čisto in belo kakor sneg, da presveta Kri Jezusova za nas ne bo zgubljena; ampak da bomo ž njo očiščeni, dosegli veselje večnega življenja. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Spomin za mertve.

Spomni se, o neskončno usmiljeni Bog! svojih služabnikov in služabnic, ki so šli pred nami z znamenjem vere in spijo v miru. Še posebno se spomni . . . Tem in vsem, kateri v Kristusu počivajo, daj, te prosim, večni mir in pokoj; in večna luč naj jim sveti! — O Marija, preljuba naša Mati! prosi za nje, da skoraj že gledajo in vživajo Boga, po katerem toliko zdihujejo in neprenehoma hrepenijo.

Oče naš.

Oče naš! vsi izvoljeni v nebesih te gledajo in uživajo. Kakor angelji in svetniki tam v nebesih tvoje ime časté in povikšujejo, in tvojo presveto voljo na tanko spolnujejo, tako hočemo tudi mi tukaj na zemlji tvoje ime vedno posvečevati in tvojo presveto voljo spolnovati, dokler ne pridemo v nebeško kraljestvo, ktero si nam pripravil. Daj nam vsakdanjega kruha za naše telo. Daj nam svojo pomoč, da storimo vse, kar in kakor ti hočeš. Odpusti nam naše grehe; saj tudi mi radovoljno odpuščamo vsem, ki so nas razžalili. Varuj nas, da nas skušnjave ne premagajo; in reši, očisti in obvaruj naše duše vsega hudega, vsega greha. Amen.

Neomadežano Serce Marijino, prosi za nas!

Pred sv. Obhajilom.

O dobrotljivi Jezus! ti prijatelj človeških otrok, ki si na križu še po smerti svojo sveto stran prebosti dal; presuni tudi moje terdo serce, da se vendar že enkrat v tvoji ljubezni vname. Ti si rekel: Vzemite in jejte ... vzemite in pite — moje telo in moja kri! oh, očisti moje oserčje, da se saj v duhu sklenem s teboj. Moje serce koperni po tebi, ki si pravi živi Bog v podobah kruha in vina, želi se s teboj skleniti, dasiravno zavoljo svojih brezštevlnih pregreh nisem tega vreden. Zato pa pridi v moje serce saj z obilnostjo svojih milost in svoje ljubezni, ter pripravi sam moje serce, da te bo smelo tudi resnično prejeti. — To nam sprosi Marija, ti prečista Devica! ki toliko želiš, da se s tvojim Sinom sklenemo; o prosi za nas, da on ozdravi naše bolne duše in spreoberne naša serca, da bodo s teboj vred njega ljubila vekomaj! Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Med sv. Obhajilom.

Bog Sin, ti neomadežano Jagnje Božje! ki te mašnik zdaj zavživa, prosim te ponižno, naj bom tudi jaz deležen te angeljske hrane. Žal mi je, da sem tolikrat žalil tebe, ki si sama čistost, ljubezen in svetost; zato nisem vreden prejeti tvojega presvetega Telesa. Vendar ker te iz serca želim ljubiti, pridi v moje serce saj s svojo milostjo in pre naredi ga, da bo za naprej tebe ljubilo in vsak greh sovražilo. — O preblážena Mati! grenke bolečine je terpelo tvoje Serce, kadar so ti križano telo tvojega Božjega Sina v tvoje naročje položili! Kako britek je bil pogled na njegove obilne rane! In v koliki britkosti se je topilo tvoje presveto Serce, ko si svojega mertvega Jezusa spremila k grobu! Zavoljo tega britkega terpljenja te prosim, sprejmi in nesi moje želje in prošnje na visoki altar svojega Sina, kateri zdaj v spomin svojega pokopa gre v mašnikovo serce. Prosi ga, da na duhovno k meni pride; prosi ga, naj mi dodeli to milost, da ga v resničnem Obhajilu vselej s čistim in gorečim srcem prejmem. Po ravno tistem Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, našem Gospodu. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Po sv. Obhajilu.

Presveta, milostljiva Trojica! sprejmi to sveto daritev, ki smo jo pred očmi tvojega veličastva opravili, in vdeleži nas vseh milost, ki izvirajo iz te daritve svete maše.

Sveta Marija, visoko češčena Mati našega Gospoda Jezusa Kristusa! Prosi za nas, da bomo po tvojem zgledu živeli tukaj na zemlji, da naša vera ne opeša, da se naše upanje ne omaja in naša ljubezen ne ohladi; in da bomo v britkosti, v križih in težavah

po tvojem zgledu v voljo Božjo vdani. Posebno te še prosimo, o pribežališče grešnikov! bodi naša pomočnica ob naši zadnji uri, da pod tvojim maternim varstvom v večno veselje pridemo. Po Jezusu Kristusu Gospodu našem. Amen.

Sladko Serce Marijino, bodi moje varstvo!

Pri blagoslovu.

Tvoj blagoslov, presveta Trojica! bodi vedno nad menoj ter me poterdi zoper vse skušnjave, da svoje sovražnike premagam in tvojo presveto voljo vselej spolnim. V imenu Očeta, in Sina in sv. Duha. Amen.

Zahvalna molitev po sv. maši.

Moja duša poveličuje Gospoda in moj duh se razveseljuje v Bogu, mojem Zveličarji; zakaj velike reči mi je storil on, ki je vsegamogočen in je sveto njegovo ime. Jezus Kristus, Jagnje Božje, se je za nas daroval ter nas je po tej daritvi svojega neskončnega zasluženja vdeležil. O moj Jezus, preserčno se ti zahvalim za vse, kar si za nas storil in terpel; pa te pohlevno prosim, dodeli mi, da bo ta presveta daritev moji duši v zveličanje, da bom s tvojo mogočno pomočjo vterjen, vse svoje misli, želje, besede in djanja vedno v té obračal; da bom vse iz ljubezni do tebe in v tvojo čast storil in svoje serce vsega madeža čisto ohranil.

O Mati Božja! prežalostna si stala pod križem in vsak zdihljaj tvojega umirajočega Sina je kakor oster meč prebodil tvoje preljubeznjivo materno Serce. Zavoljo teh britkost in bolečin te prosim, nadomesti pri svojem ljubem Sinu vse, kar sem preslabo ali pomanjkljivo pri tej sv. daritvi opravil. Sprosi mi vse tiste milosti in dobrote, ktere

potrebujem, in zlasti, za ktere sem prosil. Saj tebi tvoj Božji Sin nobene prošnje ne odreče; zato upam po tvojem prečistem Sercu doseči vse, kar mi je potrebnega, da zveličanje dosežem. O bodi mi vedno srednica in besednica pri Jezusu, svojem Sinu, Gospodu našem. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

Tretja sveta maša.

Za uboge duše v vicaH.

Priprava.

O presveta Trojica, en sam Bog! sprejmi to sv. daritev Telesa in Kervi našega Gospoda Jezusa Kristusa, ktero jaz nevredni služabnik zdaj po mašnikovih rokah darujem tvojemu Božjemu veličastvu. Darujem ti pa to daritev, zedinjeno z vsemi sv. mašami, kar se jih opravlja danes ta dan, zedinjeno s tisto presveto daritevjo, ktero je opravil Jezus Kristus nekervavo pri zadnji večerji, kervavo pa na lesu sv. križa. Darujem ti to presveto daritev, o nebeški Oče! po namenu našega Gospoda Jezusa Kristusa, po namenu naše ljube Matere Marije, in po namenu sv. katoliške cerkve: 1. v vedni spomin Jezusove smerti na križi; 2. v češčenje tvojega Božjega veličastva; 3. v zahvalo za vse človeškemu rodu skazane dobrote; 4. v spravo in zadostenje naših grehov; 5. v zadobljenje tvojih milost in dobrot in v rešenje vsega hudega; in 6. za uboge duše v vicaH; zlasti za duše svojih staršev, bratov in sester, prijatlov in znancev; posebno pa še . . .

Danes, o Gospod! ti zasluženje te presvete daritve še posebej darujem: 1. za tisto dušo, za ktero

zdaj tvoj mašnik hoče opraviti to sv. daritev; 2. za tisto dušo, ktera je tu na zemlji imela največo ljubezen do sv. maše in do najsvetejšega zakramenta; 3. za tisto dušo, ktera je skazovala največe češčenje preblaženi Materi Božji; 4. za tisto dušo, ki je najbližje nebes; 5. za tisto dušo, ktera največ terpi v vicah; 6. za tisto dušo, ktera je že najdalje v vicah; 7. za vse tiste duše, ktere so najbolj zapuščene, kterih se nihče na zemlji ne spominja; 8. za tisto dušo, za ktero sem dolžan posebej moliti in 9. še za tisto dušo, ktero hoče Marija najpoprej rešiti.

O preusmiljeni Oče nebeški! po tej presveti daritvi, po priprošnji in zasluženji preblažene Device Marije in vseh svetnikov, reši milostljivo iz goreče ječe vse te duše, ter jih pelji v veselo deželo večnega miru in pokoja. Amen.

P r i s t o p.

O Gospod, daj jim večni mir, in večna luč naj jim sveti!

Tebi se spodobi hvalna pesem, o Bog! na Sionu; in tebi naj se opravi obljuba v Jeruzalemu. Usliši mojo molitev; k tebi naj pride vse meso. (Ps. 64.)

O Gospod, daj jim večni mir, in večna luč naj jim sveti!

K i r i e.

Gospod, usmili se jih! Gospod, usmili se jih! Gospod, usmili se jih! Kriste, usmili se jih! Kriste, usmili se jih! Kriste, usmili se jih! Gospod, usmili se jih! Gospod, usmili se jih! Gospod, usmili se jih!

M o l i t v e.

1. V dan pogreba. O Bog, ki ti je lastno, vselej usmiliti se in prizanesti, pohlevno te prosimo za dušo tvojega služabnika J., katero si poklical s tega sveta; ne daj je sovražniku v roko, ne pozabi je do konca; temuč angelji naj jo spremijo in peljejo v rajsko domovino, da, ker je v te zaupala in verovala, ne okuša peklenskih kazni, temuč vživa večno veselje. Po Kristusu Gospodu našem.

2. Za pokojne starše. O Bog, ki si nam zapovedal spoštovati očeta in mater, usmili se dobrotljivo duše mojega očeta in moje matere, in odpusti jim grehe, meni pa dodeli, da jih vidim v veselji večne bliščobe.

3. Za pokojnega mašnika. O Bog, ki si med aposteljskimi duhovni svojega služabnika J. obdaril z mašnikovo častjo, dodeli, da bo tudi tam v večnosti prištet njihovi družini.

4. Za vse verne duše v vica h. O Bog, stvarnik in odrešenik vseh vernih! dodeli dušam svojih služabnikov in služabnic odpuščenje vseh grehov, da milostljivo odpuščenje, kterega so vselej želeli, po bogaboječih prošnjah dosežejo. Kteri živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

Branje.

(Iz družih Makabejskih bukev. 12, 42—46.)

Junaški Juda „je napravil bero, in je poslal dvanajst tavžent drahem srebra v Jeruzalem, da bi se daritev opravila za grehe mertvih, ker je dobro in pobožno mislil od vstajenja; (ako bi namreč ne bil upal, da bodo ti, kteri so bili pobiti, vstali, bi bilo nepotrebno in prazno moliti za mertve;) in ker je premislil, da ti, kteri so v pobožnosti umerli, imajo prav veliko milost prihranjeno. Sveta in dobra je

tedaj misel, moliti za mertve, da bi bili grehov rešeni.“ — Hvala Bogu!

O Gospod, daj jim večni mir, in večna luč naj jim sveti! Večen spomin ima pravični in obrekovanja se mu ni bati.

O Gospod, reši duše vseh pokojnih vernikov vsake grešne vezi! Pošlji jim v pomoč svojo milost, da bodo vredne spoznane, ubežati sodbi tvojega serda in uživati zveličanje večne svetlobe.

Strašen dan je dan plačila! zemlja bo se v prah zdrobila, priča David in Sibila. . . . Daj jim Jezus, naš pastir, večni pokoj, večni mir! Amen.

Evangelij.

(Sv. Janez 6, 37—40.)

Tisti čas je Jezus Judovskim množicam to govoril:

„Vse, kar mi da Oče, bo k meni prišlo, in kateri k meni pride, ga ne bom vunkej vergel. Ker z nebes sem prišel, ne da bi delal svojo voljo, ampak voljo tistega, kateri me je poslal. To je pa volja Očeta, kateri me je poslal, da od vsega tistega, kar mi je dal, nič ne zgubim, temuč da obudim tisto poslednji dan. To je pa volja mojega Očeta, kateri me je poslal, da ima slehern, kateri vidi Sinu in vanj veruje, večno življenje: in jaz ga bom obudil poslednji dan.“

Darovanje.

O Gospod Jezus Kristus, kralj veličastni! reši duše vseh vernih mertvih kazni spodnjega sveta in iz te globcke ječe; reši jih levu iz žrela, da jih brezno ne požre in ne padejo v temo; temuč da jih vojvoda, sveti Mihael, spremi v sveto luč, katero si nekdam obljubil Abrahamu in njegovemu zarodu.

V. Hvalivne daritve in prošnje ti darujemo, o Gospod! Sprejmi jih za duše tistih, katerih se danes

spominjamo. Dodeli, o Gospod! da iz smerti gredo v življenje, katero si nekdamj obljubil Abrahamu in njegovemu zarodu.

V. O Gospod, daj jim večni mir in večna luč naj jim sveti!

V. Odrešenik vseh vernih duš, pošlji jim sv. arhangelja Mihaela, da jim razterga verige teme, in jih pelje v naročje Abrahamovo, v večno svetlobo.

V. V duhu ponižnosti in s potertim srcem te prosimo, sprejmi nas, o Gospod! Naj bo naša daritev pred tvojim obličjem taka, da dopade tebi, Gospod Bog!

Ti ha molite v. Prosimo te, o Gospod! bodi milostljiv dušam svojih služabnikov J. J., za ktere ti to daritev opravljamo, in za ktere ponižno kličemo k tvojemu veličastvu, da bodo zavoljo te pravne daritve vredne, iti v večno življenje. Po Jezusu Kristusu, Sinu tvojem, Gospodu našem. Amen.

S v e t o.

O predobrotljivi, neskončno usmiljeni Oče nebeški! sprejmi to presveto daritev iz mašnikovih rok, zedinjeno s tisto sveto daritevjo, katero ti je daroval tvoj preljubeznjivi Sin v vsem svojem življenji, pri zadnji večerji in tam na križi. Sprejmi jo za me in za vse, kakor se je tudi on daroval za vse. Glej obličje svojega Maziljenca; saj je tvoj ljubeznjivi Sin, nad katerim imaš vse svoje dopadenje. Zavoljo večne ljubezni, s katero si me toliko ljubil; zavoljo neskončne ljubezni tvojega edinorojenega Sina, zavoljo njegovega včlovečenja in prihoda, rojstva in obrezovanja, zavoljo njegovih solz in britkost, zavoljo njegovega truda in terpljenja, zavoljo njegove smerti in neskončne ljubezni, s katero je za me toliko storil, učil in terpel; in zavoljo zasluženja vseh svetnikov in pravičnih — zavoljo vsega tega te prosim: glej milostljivo na njenega poglavarja, rimskega papeža, na škofe, du-

hovne, in vse cerkvene stanove in rede. Spomni se milostno mojih staršev, bratov in sester, dobrotnikov in prijatlov; pa tudi tistih, ki so se meni posebej priporočili, J. J.; ki so me kaj razžalili, ali ktere sem jaz kdaj kaj žalil ali v nevoljo pripravil.

Vseh teh se usmili, o ljubi Oče nebeški! po svoji modrosti in po svoji sveti volji, ter jim dodeli milost, da ti bodo vsi dopadljivi, da spoznajo, ljubijo in poveljujejo tebe in tvojega ljubega Sina in sv. Duha zdaj in na vse večne čase. — Po ravno tem svojem Sinu se pa tudi usmili vseh ubogih duš pokojnih, ktere so moji molitvi posebno priporočene, J. J. in vseh tistih, za ktere ti hočeš, da še posebej prosim. Dodeli jim milostljivo odpuščenje in večni pokoj, da hvalijo in poveljujejo na vekomaj tebe, ki si sam vreden vse hvale in časti. Amen.

Med povzdigovanjem.

O Jezus, bodi jim milostljiv! — O Jezus, bodi jim usmiljen! — O Jezus, odpusti jim vse grehe! — O Jezus, polajšaj jim njih terpljenje! — O Jezus usmili se jih! — O Jezus, reši jih iz vic!

Po povzdigovanji.

1. O usmiljeni Oče! Bog vse tolažbe, zavoljo drage Kervi, ktero je pretil tvoj ljubeznjivi Sin, naš Odrešenik, ko je na Oljski gori kervav pot potil, te prosim, reši uboge duše iz terpljenja v vicah; zlasti te prosim za tiste, za ktere se najmanj moli. Reši jih, in pelji jih v svoje kraljestvo, v svojo svetlobo, da te tam na vekomaj hvalijo, poveljujejo in časté; meni pa sprosijo živo vero, terdno zaupanje in gorečo ljubezen, in pravo žalost nad vsemi grehi in dar pobožne molitve. Tega te prosim po tisti molitvi, ktero je Jezus opravil na vertu Gecemani, po njegovem

kervavem potu, in po zasluženji njegove grenke smerti. Amen.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . . O Gospod daj jim večni mir; in večna luč naj jim sveti!

2. O usmiljeni Oče, Bog vse tolažbe! zavoljo drage Kervi, katero je pretil tvoj ljubeznjivi Sin, naš Odrešenik Jezus Kristus, pri strašnem bičanju, te prosim, reši uboge duše iz terpljenja v vicah; zlasti te prosim za tiste, ki so moje rodovine. Pelji jih v svoje prebivališče, da te tam gledajo in ljubijo na vekomaj; meni pa sprosijo dar čistosti in resničnega spokorjenja. Tega te prosim po Jezusovem kervavem bičanju in po zasluženji njegove smerti na križi. Amen.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . . O Gospod, daj jim večni mir; in večna luč naj jim sveti!

3. O usmiljeni Oče, Bog vse tolažbe! zavoljo drage Kervi, katero je pretil tvoj ljubeznjivi Sin, naš Odrešenik Jezus Kristus, pri grozovitnem kronanji s ternjem, te prosim, reši uboge duše iz terpljenja in žalosti v vicah; zlasti te prosim za tiste, za ktere moliti sem najbolj dolžan. Pelji jih v mir in veselje večnega zveličanja; obriši jim solze, ter jih nasiti z čednostmi, ki so mi potrebne po mojem stanu: Pravičnost, zmernost, krotkost in popolnoma vdanost v tvojo sveto voljo. Tega te prosim po Jezusovem kronanji, po njegovi takrat pretili Kervi in po zasluženji njegove britke smerti. Amen.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . . O Gospod, daj jim večni mir, in večna luč naj jim sveti!

4. O usmiljeni Oče, Bog vse tolažbe! zavoljo drage Kervi, katero je pretil tvoj ljubeznjivi Sin, naš Odrešenik Jezus Kristus, pri sramotljivem križanju, ktera je tekla iz ran na rokah in nogah, te prosim, reši uboge duše iz strašnega plamena v vicah; zlasti te prosim za tiste, ktere največ in že najdalje terpé. Pelji jih v bliščobo svoje luči, da tam tebe in tvojega Sina in sv. Duha hvalijo in časté; meni pa sprosijo

ponižnost v sreči, zaupanje v nadlogi, ob smerti pa dušno tolažbo. Tega te prosim po grozovitem križanji Jezusa, tvojega Sina, po njegovih peterih svetih ranah in njegovi preliti Kervi, ktera je tudi zdaj tu na altariji pričujoča, in po zasluženji njegove smerti na križu. Amen.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . . O Gospod, daj jim večni mir, in večna luč naj jim sveti!

5. O usmiljeni Oče, Bog vse tolažbe! zavoljo drage Kervi, ktero je pretil tvoj ljubeznjivi Sin, naš Odrešenik Jezus Kristus, ktera je poslednjič iz njegovega presvetega Serca z vodo vred tekla, kadar so mu po njegovi smerti s sulico še odperli njegovo stran, te prosim, reši uboge duše iz temne ječe v vicah; zlasti te prosim za tiste, ktere so v svojem življenji posebno častile presveto Jezusovo Serce in neomadežano Serce njegove preblazene Matere. Pelji jih v družbo svojih izvoljenih, da pojejo z vsemi zveličanimi duhovi nebeške pesmi, meni pa sprosijo otroško češčenje najsvetejših Serc Jezusa in Marije, in stanovitnost v dobrem do konca mojega življenja. Tega te prosim po preliti Kervi in vodi iz Jezusove presvete strani in zavoljo zasluženja njegove smerti na križu. Amen.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . . O Gospod, daj jim večni mir, in večna luč naj jim sveti!

Po sv. Obhajilu.

O usmiljeni Oče! ozri se na duše v vicah; saj so delo tvojih rok. O Sin Božji, Jezus Kristus, Zveličar sveta! glej, koliko terpé uboge duše v vicah; glej, saj so cena tvoje Kervi! Sveti Duh, naš Tolažnik! glej uboge duše v vicah, saj so neveste tvoje, s kterimi si se bil pri sv. kerstu zaročil. O presveta Trojica! usmili se jih! — O Marija, Mati milosti Božje! in vsi nebeški, prebivalci! prosite za nje, da

se skoraj z vami veselé v večnem miru in pokoji.
Amen.

Libera ali male bilje.

O. Reši me, o Gospod! večne smerti tisti strašni dan, kadar se bo treslo nebo in zemlja. Ko prideš z ognjem sodit svet.

V. Tresem se in se bojim, ko pride preiskovanje in prihaja jeza. Kadar se bo treslo nebo in zemlja.

V. Tisti dan, dan jeze, stiske in reve, dan veliki in pregrenki. Ko prideš z ognjem sodit svet.

V. O Gospod, daj jim večni mir, in večna luč naj jim sveti!

O. Reši me, o Gospod! večne smerti tisti strašni dan, kadar se bo treslo nebo in zemlja. Ko prideš z ognjem sodit svet.

Gospod, usmili se! Kriste, usmili se! Gospod usmili se!

Oče naš . . .

V. Peklenskih vrat,

O. Reši, Gospod, njih duše!

V. Naj v miru počivajo!

O. Amen.

V. Gospod, usliši moje molitev,

O. In moje vpitje naj k tebi pride.

M o l i m o.

O Bog, iz čigar usmiljenja duše vernih počivajo, daj svojim služabnikom in služabnicam, kateri v Kristusu počivajo, milostljivo odpuščenje grehov, da od vseh pregreh odvezani, se s teboj brez konca veseliti zamorejo. Po ravno tistem Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Duše vseh vernih kristjanov naj po milosti Božji v miru počivajo. Amen.

Devetdnevnica,

v čast Jezusu, Mariji in svetemu Jožefu.

(Kadar si v kaki veliki sili, ali hočeš sprositi posebno milost, opravi pobožno, pa ves vdan v voljo Božjo, to devetdnevnico.)

Priprava.

Blagor jim, ki po zgledu svete družine, Jezusa, Marije in Jožefa, lepo mirno skupaj živijo in se vsi v tem družijo, da z vsem svojim djanjem in nehanjem iščejo le časti Božje ter delajo združeno za zveličanje svoje in sebi izročeni duš. Ako želiš res Bogu služiti in le njemu dopasti, imaš v sv. družini najlepši zgled pobožnega življenja. Ako tudi popolnosti Jezusove, Marijine in Jožefove razumeti, še manj doseči ne moreš; vendar si prizadevaj z vso močjo, da jih, kolikor mogoče, posnemaš. Uči se od te presvete družine, da nisi nikdar brez dela, ampak da se ukvarjaš zdaj z nebeškimi, zdaj s pozemeljskimi, zdaj z resnobnimi, zdaj z razvedrilnimi, vendar vselej z dobrimi rečmi. Vadi se, da si zadovoljen z malim, z navadnim in le potrebnim. Posti se, čuj, moli in stori vsem dobro, kolikor premoreš po svojem stanu in premoženji. Ker v tej sv. družini nimajo ne hlapca ne dekle, želi in hrepeni, da te Jezus, Marija in sv. Jožef sprejmejo med svoje. Radi te bodo vzeli za svojega, ako hočeš svoje misli in želje, besede in djanja vsako jutro zediniti z mislimi in željami, z besedami in djanjem te sv. družine. — Ako si pa tako ud te sv. družine, boš pa toliko bolj gotovo zadobil vse, karkoli boš prosil, kolikor zvestejši ud te družine boš.

Dobro bo, ako opravljaš devetdnevnicu pred kako podobo sv. družine, ali pred podobo Matere Božje. Prav bo, ako to podobo nekoliko ozaljšaš, ali pred njo tudi svečo prižgeš, da si v duhu bolj zbran in je vse bolj slovesno.

Ne pozabi pa, da si v stanu prijaznosti Božje; ker veš da te Bog uslišati ne more, ako si v smertnem grehu.

Vsakdanja molitev pred premišljanjem.

O presveta družina: Jezus, Marija in Jožef! pozdravim, častim in hvalim vas. Serčno se veselim vaših preimenitnih čednost, pa tudi vaše izvišene svetosti. Kadarkoli slišim vaša presladka imena, se napolni moje serce s sv. veseljem in je vse vneto v prelepi ljubezni do vas. Da vam to svojo otroško ljubezen nekoliko skažem in da svoje veliko zaupanje na vašo pomoč toliko bolj uterdim, sem se namenil, opravljati to devetdnevnicu v povikšanje vaše časti in v zveličanje svoje in sebi izročeni. Devet dni hočem prositi vaju o Marija in sv. Jožef, da mi pri svojem nebeškem Sinu, Jezusu Kristusu, sprosita vse meni potrebne milosti Božje. Ker sem pa ravno zdaj v posebni sili, mi sprosita še to le posebno milost..., ako je v Božjo čast in zveličanje moje.

V to svojo pobožnost združim vse svete pobožnosti, ktere so v vašo čast že kedaj opravljene bile, ktere pobožni ljudje zdaj opravljajo ali jih bodo še v prihodnje opravili. — O ve presvete tri osebe! ozrite se milostljivo na to moje otroško pobožno opravilo in dodelite mi to posebno milost, da z vami zedinim vse svoje misli, besede in djanja, da bo tako moje življenje vašemu življenju enako postalo. Čez vse to želim, da bi v svojem sercu imel ljubezen vseh vaših zvestih častilcev, da bi vas toliko vrednejše počastil in vam toliko serčnejše zaklicati mogel: „Jezus,

Marija, in Jožef! vam darujem svoje serce, svojo dušo in svoje življenje!“

1. dan.

Premišljevanje.

Podajmo se v duhu v sveto deželo — v mali Betlehem — v zapuščeni hlev — k lesenim jaslicam. Tam kleči preblažena Devica pred revnimi jaslicami, v Boga vsa zamaknjena gleda nam nerazumljive skrivnosti Božje; ona vidi preimeditne namene Božje v njegovih prečudnih delih, in krona tistih je presveto včlovečenje Sinu Božjega. Vsa ponižna, v zahvalo vtopljen, se verže pred sedež presvete Trojice, jo zahvali v imenu vseh Božjih stvari ter zopet zdihne k veličastvu Božjemu in prosi novih milost in novega razsvetljenja, da bi bila vredna Mati edinorojenega Sinu Božjega, da bi to presveto Dete prav varovala; ponižno spozna, da ni vredna tolike časti, da ni vredna take službe, ktere celo najviši Serafimi prav opravljati niso zmožni. Vsa vneta je v svetem hrepenenji, da bi skoraj videla in gledala z obličja v obličje Njega, kterege so želeli vsi rodovi, kterege so kot obljubljenega Mesija pričakovali toliko stoletij vsi pravični — da bi gledala Sinu živega Boga. Svetloba okoli presvete Device je vedno večja; lučica, ktero je prižgal sv. Jožef, ne sveti se več. Marija Devica kleči proti jutru obrnjena, na svojem popotnem pertu.

O polnoči je v molitvi zopet zamaknjena. Povzdignjena derži navskriž čez persa svoje roke. Svetloba se le še množi; vse, celo mertvo okoli nje, je veselo prevzeto; bilo je, kakor da bi celo kamniti strop, steno in tal svetloba oživel. Svitla rida obdaja presveto Devico, ter seže do visokih nebes in je vedno svetlejša. Bilo je, kakor da bi se bližali

vsi nebeški kori v svoji časti in bliščobi. V tem zamaknjenji gre nebeški ženin iz svoje počivalnice, kakor posveti solnčni žarek skozi steklo, ki ga ne pokvari, ampak ga toliko ljubeznjivšega, toliko svitlejšega stori. Brez vsega omadeževanja presvetega devištva svoje na duši in telesi prečiste Matere, stopi Sin Božji in Sin Devica iz njenega naročja, kakor je po svojem vstajenji skozi zaperta vrata stopil. Preblažena Devica je porodila ne le brez vseh bolečin, temuč v radosti nebeškega zamaknjenja. Devica pred porodom, Devica v porodu in Devica po porodu je edina zmed Evenih hčer sklenila krono devištva z Božjim materstvom.

Ktera še tako pobožna misel bi zamogla umeti, kateri človeški jezik bi zamogel dopovedati, kako nezumno je bilo veselje, katero je prevzelo preblaženo Devico, ko je zagledala svoje nebeško Dete pred seboj na tleh ležati. Njeno deviško - materno Serce se je vse topilo v presladki ljubezni in sveti molitvi. Tako je ležal naš Zveličar na revnem pertu pred nogami presvete device, kakor bliščeeče majhno Dete, ki je s svojo svitlobo vso drugo bliščobo presijalo. Presveta Devica je še en čas vsa zamaknjena. Občuduje to nerazumljivo skrivnost Božjo, in v češčenji in spoštovanji novorojenega Zveličarja vsa prevzeta, poklekne predenj in ga moli.

Zdaj pokliče sv. Jožefa, ki je še pobožno molil. Jožef se bliža nebeškemu Detetu, pade poln svetega veselja ponižno na svoj obraz, in ko ga Marija še opomni, naj ta sveti dar najvišega Boga veselo in hvaležno na svoje serce pritisne, se skloni, prejme Božje Dete v svoje roke in hvali Boga s solzami nebeškega veselja. Sveta Devica povije zdaj Dete v plenice. In tako povit je ležal Jezus lep in bliščeeč na pertu. Položita ga potem v jasli, ki so bile s senom in s slamo postlane; oba pa stojita v veselih solzah zraven jaslí.

N a u k.

Najsvetejša, največa radost je v plenice poviti Zveličar. Blagor jim, ki so bili tako srečni, da so ga smeli v svoje naročje vzeti, mu svete kušljeje dati; pa ne manj sveto, sladko in zveličansko, kakor to telesno objemanje, je duhovno sprejemanje Jezusa v naročje naših serc. Poskusi in okusi to sveto radost. S ponižnim pa skesanim sercem verzi se svoji prečudni Materi Mariji k nogam, in obudi enako hrepenenje po tem Božjem Detetu, kakor deviška Mati. Dober je naš majhni kralj, mila je Marija, Jožef je poln ljubezni; nič ne dvomi, tvoja želja se ti bo spolnila, če si le čist na duši in na telesi. — Sin Devica se ne dá dotakniti, kakor le njim, ki so dobrega in čistega serca; on se dá poviti le v čiste plenice. Po premišljevanji te skrivnosti izženimo iz svojega serca vse posvetno in hrepenimo le po duhovnem, resničnem blagru. „Blagor jim, kateri so čistega serca, ker oni bodo enkrat Boga gledali. Išcite najprej Božjega kraljestva in njegove pravice, in vse drugo vam bo priverženo.“

Zdihljej.

Čast in molenje naj bo tebi, nebeško Dete!
Hvala in zahvala naj ti bo o Zveličar sveta, ki si v obilnosti svojega usmiljenja nas uboge obiskal!

Vsakdanja molitev po premišljevanji.

O večna modrost nebeškega Očeta, naš Učenik in Zveličar, premili Gospod Jezus Kristus, in ti preblažena Devica in Božja porodnica Marija, pa tudi ti, čisti ženin in zvesti oskerbnik sv. Jožef, v zaupanji na vašo prečudno dobroto in ker toliko serčno želim, vam služiti, se izročim zdaj in za vselej

v vašo sveto družbo, akoravno spoznam, da sem tega nevređen. Pred vsem nebesom spoznam Jezusa Kristusa za svojega učenika, pomočnika in Zveličarja; si izvolim njegovo sveto Mater Marijo v svojo milostljivo in prvo priprošnico, in sv. Jožefa v svojega patrona v vseh dušnih in telesnih nevarnostih, zlasti še v svoji smertni uri. Želim in terdno sklenem, danes in vse dni svojega življenja po vašem zgledu živeti in umreti, ter vam vse svoje žive dni pobožno in zvesto služiti. In kolikor bom premogel, bom tudi druge napeljeval, da po vašem zgledu živijo in vas spodobno častijo.

Zato prosim tvojo neskončno dobroto, moj Gospod Jezus Kristus, in tudi tvojo preblaženo Mater, presveto Devico Marijo in njenega svetega ženina Jožefa: da me milostljivo sprejmete v svojo sveto družino med svoje izvoljence. Pa vas tudi ob enem prosim, da mi v tej britkosti . . . v tej sili . . . pomagate in me celo moje življenje varujete, da z Božjo pomočjo v vseh svojih mislih, besedah in v vsem svojem djanju po nauku Kristusovem in po vašem svetem zgledu živim. Sprejemite me v svoje sveto vodstvo, in nikdar ne pripustite, da bi kdaj v kaki velik greh privolil; varujte in vterjujte me vseh nevarnosti, slabih priložnost in vseh skušnjav. Odvernite od mene vse zaslužene kazni in nikar me ne zapustite na mojo smertno uro, da brez terpljenja v vicah naravnost pridem v vašo sveto družbo v sveta nebesa. Amen.

2. dan.

Premišljevanje.

Kdo je bil za Marijo in Jožefom prvi tako srečen, da je gledati, objeti imel včlovečenega Boga? Nedolžni, ubogi, priprosti pastirji so bili. Čudna bliščoba jih obsije; angelj Gospodov se jim prikaže in

jim oznani rojstvo Zveličarja sveta. Še se ozerajo proti nebu, še slišijo nebeško petje. Ko pa bliščoba svetih duhov zgine in temna noč zopet zemljo krije, se začudeno pogledujejo in veseli dejo: „Pojdmo do Betlehema, in pogledjmo to reč, ktera se je zgodila, ki nam jo je Gospod na znanje dal.“ Na vse zgodaj se podajo proti zapuščenemu hlevu, in seboj nesejo svoje darove. Boječi in strahoma poterljajo na prislonjena vrata, in sv. Jožef jim stopi naproti. Urno mu pripovedujejo, kaj jim je sam angelj o polnoči oznanil in da so prišli počastit Dete Božjih obljub, in mu podat svoje revne darove. Prinesli so mu tičev, jaje, medu in preje raznih barv in so imeli nekaj kozličkov seboj. Sv. Jožef prejme s ponižno hvaležnostjo te darove ter se čudi temu, kar mu pripovedujejo.

Sv. Jožef pelje pastirje v jamo k sveti Devici, ki je pri jaslicah na pertu sedela. In našli so Dete, kakor jim je bil angelj oznanil. Pastirji, s palicami v rokah, pokleknejo ponižno pred Jezusa; veselja se zjokajo, in v sveti pobožnosti dalje časa ne čerknejo besedice ne; zdaj ponovijo angeljsko petje in še en psalm. In oni gledajo njega, od kterega so angelji nebeški rekli, da je Kristus, Gospod. To Dete je toraj Gospod angeljev, Gospod vseh nebes; angelji pa, ki so v taki bliščobi se prikazali, so le hlapci njegovi.

Akoravno v tem zapuščenem hlevu ni družega, kakor gola revščina in največa zapuščenost, so ga pastirji vendar spoznali; ker iz obličja novorojenega Zveličarja je sijala Božja luč, ki jim je oči in serca razsvetila ter jih s sladkim veseljem in s sv. ljubeznijo napolnila. Akoravno je bil Gospod še le majhno Dete v svojem presvetem človeštvu, bil je vendar tudi vsegamogočni Bog in je skazoval svoje veličastvo zdaj tako, kakor je njemu dopadlo.

Čudne reči so videli pastirji, spoznali so neskončne skrivnosti, ktere so bile modrim prikrite, pa tem

priprostim in ponižnim možem razodete. S tolikimi milostmi vse prevzeti so glasno častili Boga, ter so od tega govorili s toliko vnemo, da so se čudili vsi, ki so jih slišali. Kar so od prikazni angeljev, od njihovega prečudnega petja in veselega oznanila pripovedovali, je deviško Božjo Mater in sv. Jožefa še v večje čudenje pripravilo ter je njuno sveto veselje množilo. Marija pa je vse te besede ohranila in v svojem sercu premišljevala. Predenj so se vernili, jim je presveta Devica po versti svoje nebeško Dete v naročje djala in oni so solze svetega veselja točili in se ločili. Gospod je te pobožne pastirje si izvolil v prve oznanovalce svojega časnega rojstva, in po njihovem zvestem pripovedovanji so Judje sem ter tje zvedeli, da je Mesija že rojen. Večkrat so ti pobožni možje se vračevali k tej sveti votlini ter se z domačimi darovi lajšali revščino svete družine. Čisto malo pa je potrebovala sv. družina; veči del teh darov je zopet drugim ubogim razdelila.

N a u k.

Kaj hočemo bolj občudovati: Nezumno ponižanje novorojenega Zveličarja, ki se je najpoprej ubogim pastirjem prečudno razodel in ki je hotel, da so ga oni prvi molili in častili; ali pa hočemo se čuditi preveliki sreči, katero so imeli ubogi pa pobožni možje, in neznano radost, katero so občutili, ko so to Božje Dete molili? — Kdo bi si vendar serčno ne želel, da bi enako milost vžival? — Ti pastirji in Marija te učijo, kaj in kako stori, da boš milosti Božje deležen.

1. Pastirji so urno vbogali glas Božji, ki jih je k jaslicam klical, ter so se za to med seboj še vneli. Oni Zveličarja iščejo, ga najdejo, ga tudi drugim oznanujejo ter so Bogu serčno hvaležni za prejete milosti. — Posnemajmo te pobožne pastirje; urno

spolnujmo razodenje Božje; z lepim zgledom, s spodbudljivim govorjenjem napeljujmo druge k dobremu; in bodimo Bogu hvaležni za prejete milosti, da jih sebi in bližnjemu v zveličanje obračamo.

2. Marija je ohranila in v svojem Sercu pre-mišljevala vse besede, ktere je slišala od svojega Sina. — Učimo se od nje, da spoznane Božje resnice pridno premišljujemo in s to nebeško hrano svojo dušo v duhovnem življenji krepčamo in ohranimo.

Tudi ti se te sreče lahko vdeležiš. Obišči večkrat svojega, v najsvetejšem zakramentu pričujočega Zveličarja; poklekni, kakor pobožni pastirji, z vso ponižnostjo predenj; hvali in časti Jezusa v tej presveti skrivnosti; toči solze preserčne ljubezni, ter ga tako počasti in moli. Dosegel boš enake milosti in tolažbe, kakor nekdanj pobožni pastirji, ki so Jezusa v jaslicah molili.

Zdihljej.

V prah se ponižam in ti darujem svoje češčenje ter ti obljubim zvesto ljubezen, o Jezus, moja edina ljubezen!

3. dan.

Premišljevanje.

Modri, kralji iz Jutrovega so prišli v Jeruzalem, in skerbno poprašujejo, kje je novi kralj rojen? Ko po pismih zvejo, vzdignejo se na vse zgodaj iz mesta. Radovedna množica jih spremi pred mesto, pa se verne nazaj. Zdajci pa zagledajo prečudno zvezdo, ktero so na Jutrovem videli; vesel glas zaženejo in prepevaje gredó urno za njo. Zvezda, ki je po noči svitla bila, bila je po dnevu kakor luna, ter se je včasih za oblaki skrila. V Betlehem pridejo pred hišo, kjer je bilo popisovanje; ta hiša je bila nekdanj

Davidova hiša; bila je velika; pred hišo je stalo nekaj drevja, tudi studenec je bil tu. Več rimskih vojakov je bilo tam. Ko pridejo ptujci, zbere se okoli njih precej velika množica radovednih ljudi. Nekoliko se vstavijo, da se živina ohladi in napoji, ne vedoči, kam bi se obernili, ker zvezda se je zopet skrila. Kmalopaz zagledajo na Betlehemeski strani bliščobo na nebu, kakor da bi luna izhajala. Zasedejo zopet svoje živinčeta in za razpadenimi zidovi Betlehemeskega mesta pridejo na kraj zapuščenega hleva.

Zvezda pa svetla in bliščéča ostane nad gričkom; v njej zagledajo prelepo Dete, kakor so na Jutrovem že videli. Odkrijejo se, stopijo s svoje živine in gredo po griču do vrat zapuščenega hleva. Gospodar odpre vrata in vidi jamo nebeško razsvetljeno in vidi prečisto Devico z Detetom sedečo. Jožef jim stopi naproti; priprosto mu povedó, da so prišli, molit in darovat novorojenega kralja Judovskega, čegar zvezdo so na Jutrovem videli. Prijazno jih sprejme Jožef. Zdaj slovesno ogernejo si dolge in široke, bele plajše, ki so bili rumenkasto bliščéči, kakor s sirove svile, in ktere so navadno pri duhovnih opravilih nosili. Prepasani so bili z večmi pasovi, na kterih so imeli pripete zlate mošničke in verižice. Vsak treh kraljev je imel seboj nekaj znancev in prijatlov in tudi nekaj služabnikov.

Jožef jim odpre vrata. Ko vstopijo, bili so polni pobožnosti in vsi prevzeti in razsvitljeni od bliščobe, ki je bila po vsi jami. Marija je sedela na pertu in je imela svoje nebeško Dete s širokim pregrinjalom zagernjeno v svojem naročji. Pervi pristopi Gašpar; ponižno poklekne pred Dete, ves ginjen razodene svojo odkrito glavo in ima navskriž svoje roke čez persa. Dete se blišči polno ljubeznjivosti. Svoje darove položi pred Dete, in iz močnika na svojem pasu potegne eno pest, za perst dolgih, zlatih palčic, ter jih presveti Devici kazaje položi k Detetu, kakor

svoj dar. Hvaležno ona sprejme ta dar. Daroval mu je zlata, da ga spozna kralja vseh kraljev. — Zdaj pristopi zagoreli Baltazar. Na oba kolena poklekne in ponižno pa ljubeznjivo ponudi svoj dar, ter položi pred Jezusa zlati kadilni čolniček, ki je napolnjen z malimi, zelenkastimi kadilnimi zercni. Podal mu je kadila, ker spoznal je v Detetu edino pravega, vsega-mogočnega Boga nebes in zemlje. — Za njim pride sivi Melhior, najstareji. Zavoljo starosti ni mogel poklekniti; pripognjen stoji in poda zlato posodo, napolnjeno z lepo zelenim zeliščem in belimi cveticami. To je bila mira, v znamenje, da Sin Božji je tudi človek, in v spomin njegovega prihodnjega terpljenja in njegove smerti. Pripovedujejo Detetu, da so videli na Jutrovem njegovo zvezdo, da verujejo, da je on kralj vseh kraljev in so ga prišli molit in mu svoje darove prineset. Sebe in svoje mu izročé in solze svete radosti obljevajo njih obraze. Ljubeznjivo sprejme Mati Božja te darove, ter se vsacemu posebej prijazno zahvali. Tudi služabniki so po versti pristopili in so nebeško Dete ponižno molili. Marija in Jožef pa sta bila polna presladkega veselja. Združena s kralji sta Jezusa molila ter se njegove časti serčno veselila.

N a u k.

Zares čudno je obnašanje teh nevernikov iz jutrove dežele, pravi sv. Ludovik Granaški. Niso se spodtikali nad revnostjo zapuščenega hleva, ne nad uboštvo jaslic, tudi ne nad malim Detetom Jezusom. Gledali so ga v bliščobi nebeškega spremljevalca, v zvezdi, in za terdno so verovali, da je pravi Bog. Ako je pa njihova radost tako nezmerno velika bila, ko so ga po dolgem popotovanji našli in gledali v zapuščenem hlevu, v tolikem poniževanju, v toliki revščini; kako nezmerno večja bo še enkrat radost

in veselje pravičnih, ko bodo, po končanem popotovanji skoz to zemljo, ga našli v njegovem večnem kraljestvu; ne v revnih jaslicah, ampak na sedežu svojega veličastva; ne v prevelikem ponižanji, kteremu se je podvergel, da je v nesrečnem napuhu pregrešeno človeštvo rešil, ampak gledali ga bodo v nebeški slavi njegovega neizrečenega veličastva, s katerim vse svoje skoz celo večnost razveseljuje in osrečuje.

Tudi se mi veselimo zdaj Jezusovega ponižanja, da ga enkrat v njegovem veličastvu dobimo in se ž njim radujemo. Pokleknimo ponižno s pobožnimi kralji pri jaslicah in darujmo mu ž njim vred zlata, kadila in mire; zlata, to je čisto serce, polno ljubezni Božje; kadila, to je pobožna in preserčna molitev, ki naj se proti nebu vzdiguje; in mire, to je zatajevanje svojih posvetnih nagnjenj. Tako se gotovo ne bomo ločili brez tolažbe od svojega Zveličarja, ampak vdeležili se bomo tiste milosti in radosti, ki je nekđaj napolnila serca teh pobožnih romarjev, sv. treh kraljev.

Zdihljeje.

O moj Jezus, milostljivo spremeni celo moje serce v zlató — v sv. ljubezni do tebe! spremeni ga vsega v kadilo — v vedni molitvi! spremeni ga v miro — v zatajevanji mojih čutil; potem pa ga dobrotno sprejmi v svoje mogočno varstvo in s svojim premilostljivim Sercem mu reci: Jaz sem tvoje zveličanje na vekomaj. Amen.

4. dan.

Premišljevanje.

Herodež, ta neusmiljeni trinog, je po treh modrih zvedel, da je Zveličar sveta, novi kralj

Judov, rojen. S svojo potuhnjeno zvijačo ga je povsodi iskal; pa zastonj. Ko se pa trije kralji ne vernejo nazaj k njemu, se njegov serd do hudega vname in prestrašen sklep stori, pomoriti vse fante v Betlehemu in okrog Betlehema, do dve leti stare, da bi ja ne zgrešil edinega, kterega je končati hotel. Po noči pa se prikaže angelj Gospodov Jožefu v spanji in mu zakliče: „Vstani, vzemi Dete in njegovo Mater, in beži v Egipt; in bodi tam, dokler ti ne porečem: zakaj Herod bo Deteta iskal, da bi ga končal.“ (Mat. , 13.) Urno vstane Jožef, zbudi Mater, ki je sladko počivala zraven jasic, kjer je spalo njeno Božje Dete. Hitro vstane tudi presveta Devica, pospravi v naglosti svoje malenkosti, nekaj plenice in oblačilcev, ki so jih na begu potrebovali, vzame spijoče Dete v svoje naročje, ki je bilo zdaj zibeljka Sinu Božjemu, hiti za Jožefom, da bi skoraj grozovitemu Herodežu odšla.

Kako hudo in bitko je moglo déti presveti družini, ki je vedela, da Herodež išče njeno presveto Božje Dete, da bi ga umoril! Strah in groza, da bi jih kdo ne izdal, jih urno žene naprej. Tiho hitita po temnih mestnih ulicah; pri nikomur se ne poslovita, v vedni skerbi, da bi trinoškimi Herodovimi hlapcem ubežala. In v tem strahu sta mogla še več dni popotovati skoz deželo, čez katero je Herodež svoj morilni meč stegoval. Naprej je šel sv. Jožef; v roki je nesel košek, v katerem sta svoje malenkosti imela; za njim je šla preužaljena Mati z Detetom v naročji; zares sladko breme, ki je ravno zato toliko več skerb delalo deviški Materi. Večkrat se skerbno ozera Jožef nazaj, če ga li preblažena Mati dohaja; in, akoravno boječ, da bi izdan ne bil, si vendar ne upa opomniti, da bi urnejše šla; saj se sama podviza, kar le more, da bi poprej ušla grozovitim rokam neusmiljenih morilcev.

Bilo je v merzlem času, pravi sv. Bonaventura,

in majhno Dete je bilo morebiti komaj dva mesca staro; in sveta družina je mogla po pustih, najbolj samotnih in zapuščenih stezah popotovati. Kje je bilo za nje kako prenočišče? kje kraj ali zavetje malega počitka? kje najpotrebniši obed, da bi svoje zdelane moči nekoliko okrepčala?

O duša! preišluj to težavno popotovanje. Dokler sta po Herodovih deželah hodila, sta prenočevala po temnih jamah, ktere sta po zaraščenih stezah z velikim trudom poiskala. Nista si upala potrebnega živeža si preskerbeti; izdajcev sta se vedno bala; dobro sta namreč vedela, da čudni prihod modrih in preroške besede Simeona in Ane v tempelju, vse to je dalječ okrog oznanovalo, da njuno Dete je pričakovani kralj Judov. Zato je bilo treba vse previdnosti, da sta skrita ostala; in zato sta celo lakoto in žejo terpela.

Poslednjič vendar dospejo vtrujeni popotniki do meje iz Herodeževih dežel. Nekoliko mirneje diha užaljena Mati in hiti kar le more, da skoraj prestopi čez mejo, kamor ne seže pregrozovita roka gerdega trinoga. Tukaj zadenejo, kakor se pripoveduje, na druge popotnike, kateri jim pripovedujejo in popisujejo kervavo morijo nedolžnih otrok. Neizrečeno hudo je to bilo občutljivi duši deviške Matere. S strahom in grozo vidi spolnjene besede prerokove, ki pravi: „Na visokem se je zaslišal glas plakanja, žalovanja in joka Rahelinega, ki objokuje svoje otroke, in se ne da potolažiti zavoljo njih, ker jih ni več.“ (Jer. 31, 15.) S prešerčno materno ljubeznijo pritisne svoje nebeško Dete k sebi, v svojem Sercu potolažena, da ga še ima in hiti z novo močjo iz dežele, ktera je bila z nedolžno kervjo napojena, da bi na ptujem toliko potrebni mir vživala. Sv. Brigiti je Marija razodela: Moja bolečina ni bila ena manjših bolečin, ko sem s svojim Sinom v Egipt

bežala in sem slišala, kako je Herodež nedolžne otroke umoril in mojega Sina preganjal.

Marija in Jožef popotujeta naprej, ali prav za prav bežita naprej vsa trudna in revna. Pobožnemu Jožefu je bilo hudo, ne toliko zavoljo svojega terpljenja; veliko huje mu je bilo, ker Jezusu in Mariji potrebnega preskerbeti ni mogel, kakor bi bil serčno rad. Tudi Marija je občutila svoje težave, ali veliko boljše jej je bilo, ker svojemu Božjemu Detetu zadostno postreči ni mogla; pa tudi jej je hudo bilo zavoljo terpljenja svojega svetega tovarša, ki jo je dozdej tako srečno vodil. S sveto ljubeznijo sta se ljubila, nasprotno terpela, pa tudi se tolažila pri pogledu in sladkem radovanji večne Besede, ki je med njima prebivala, akoravno so terpeli veliko pomanjkanja, britkost in težav. Marsikdaj je morbiti zadostila suha skorjica kruha, katero so pomočili v srečno najdeni studenček; ali pa je kaka zemeljska koreninica vtrujene moči nekoliko pokrepčala.

Pa sv. Bonaventura pravi: Od tega, kako se jim je skoz puščavo gredočim godilo, ne bom govoril, ker malo resničnega vemo. Tako tudi mi le v mislih spremimo sv. družino skoz arabsko puščavo, katero so prehoditi mogli, da so v Egipt dospeli. Če je tudi ni več podil morilni strah preganjalcev, vendar je bilo britkost, terpljenja in težav vsake verste preobilno veliko.

N a u k.

Kadar cerkveni učeniki premišljujejo ta beg v Egipt, se poprašujejo: Zakaj je pač Kristus bežal? saj je imel mnogo družih potov in pripomočkov, da bi se bil zalezovanju Herodovemu odtegnil; prav lahko, brez vsega truda, bi se bil ubranil temu kervozeljnemu sovražniku. Saj bi bil, ako bi bil le hotel,

z edinim dihljejem tega svojega preganjalca umoril. Zakaj je vendar bežal? — Kristus, pravijo sv. cerkveni očetje, ni bežal za se, ampak za nas; to je, on je bežal, da nam je zgled dal in nas učil, da je nam beg velikokrat potreben. Kristus je bežal pred nevarnostjo časnega življenja, da mi bežimo, kadar je naše duhovno, večno življenje v nevarnosti. Tudi nam večkrat velja: „Beži, le v begu je rešenje.“ Sveto pismo nam omeni več begov. Kajn je bežal pred obličjem Gospodovem. Jonaz je bežal, ker povelja Božjega spolniti ni hotel. Zgubljen sin je bežal z očetove hiše. Tako marsikdo beži, kakor Kajn, od molitve, od pridige, iz cerkve. Marsikdo beži, kakor Jonaz, pred navdihljejem Božjim. Marsikdo beži, kakor zgubljeni sin, pred Bogom Očetom z zanikernim, zapravljivim in razuzdanim življenjem. Tacega bega nas Kristus ne uči. — Bežal je pa tudi Abraham iz svoje dežele, zapustil je svojo žlahto, svoje znance, in Bogu je dopadel. Bežal je Lot, če tudi ne rad, iz Sodome, in rešil se je. Bežal je egiptovski Jožef spred obličja hudobne gospodinje, ki ga je v greh napeljevala; popustil je svoj plajš, če ravno si je tako veliko terpljenje napravil. Tudi Elija je bežal pred obličjem nališpane Jezabele. — Tako bežati nas Kristus uči.

Zdihljej.

Kaj hočem družega? svoje oči bom povzdignil na visoko, od kodar mi pomoč pride. K tebi, o Gospod! povzdigujem svojega duha, in na te zaupam; na vekomaj naj ne bom osramoten.

5. dan.

Premišljevanje.

Po dolgem popotovanji pride sveta družina v mesto Heliopol, kar bi se po našem reklo solnčno

mesto. To mesto je bilo eno največih egiptovskih mest, kjer so v starodavnih časih Izraelci prebivali in kjer je Ozija imeniten tempelj postavil. Na tem popotovanji se je Božja moč Deteta Jezusa prečudno razodevala. Na mnogoterih krajih, kodar so šli, so maliki se zgrudili. Zlasti po Tebajskem in v Hermopoli, kjer so v velikem tempeljnu vsi maliki se zdrobili in so hudobni duhovi rjoveče bežali, ko je sv. družina tje prišla. Tako pričujejo Evzebij, Origen, Atanazij in drugi.

Tako se je spolnilo prerokovanje preroka, ki pravi: „Glej, Gospod se bo vsedel na lahek oblak, in pojde v Egipt; in tresli se bodo egiptovski maliki pred njegovim obličjem, in Egiptu bo serce vpadlo v njegovi sredi.“ (Iz. 19, 1.) Ta lahek oblak, v kterega je Gospod zakril svojo Božjo natoro, pomeni njegovo detinstvo.

Sveta družina, pravi izročilo, je mirno šla v mesto in blizo velicega malikovalskega tempeljna v nekem starem zidovji, kjer je bilo več praznih prostorov, pripravil je Jožef majhno stanovanje. V začetku so pomanjkanje terpeli; ker to neverno ljudstvo je vse ptujce zaničevalo. Tudi presveta Devica je cele noči pridno delala, da so si potrebni živež preskerbeli, ker delo njenega svetega ženina ni zadostovalo. Jožef je večkrat tudi pri družih delal in utice postavljaj. Marija je pletla pertove in druga imenitna dela, kakor se je v tempeljnu naučila. Cele dneve je pri delu prebila in Dete Jezus je zraven nje v spleteni zibeljiki ležalo. Blizo tega mesta so stanovali nekteri Judje v deželi Gosen, kjer so tudi svoj tempelj imeli. Eni zmed njih so bili znani s sveto družino, in Marija je tem ljudem razna ženska dela storila in je zato kruha in družega živeža od njih dobila. Presveto Devico, ki je bila toliko prijazna, ljubeznjiva, tako krotka, ponižna in ljuba, so kmalo občudovali in jo rado imeli. Ti Judje so

skoraj vso vero že zgubili. Sveta Devica pa je govorila s toliko nebeško vnemo in tako lepo od edinopravega Boga, da so njene svete besede globoko segle v zaslepljena serca in veliko se jih je k pravemu Bogu nazaj obrnilo. Tudi več malikovalcev, ko so videli vsegamogočnost tega nebeškega Deteta, s katero so se porušili mnogoteri maliki, so šli v se in so se spokorili in pravega Boga spoznali. Tudi sveto življenje in lep zgled svetega Jožefa je veliko serc spreobrnilo. Drugi pa so razrušenje malikov pripisovali coperniji, kakor da bi bogovi se jezili; zato so, nadraženi od hudobnega duha, večkrat preganjali sveto družino, celo tako, da je iz mesta šla in si drugod stanovanja iskati morala.

Čez kako poldrugo leto je sveta družina zapustila mesto Heliopol zavoljo pomanjkanja dela in zavoljo hudobnega preganjanja. Prišla je v Mataro, ki je vas ne dalječ od poprejšnega mesta. Tu še današnji dan kažejo studenec, ki ima po presveti Devici svoje ime. Pripovedka lepih starih časov nam pripoveduje začetek tega studenca; in sicer tako-le: Ko je naša ljuba Gospa, Mati Božja po pustih krajih prišla na omenjeni kraj, je položila našega Gospoda na tla in je tam okoli iskala vode. (V Egiptu je malo vode, ki bi bila dobra pijača.) Zalostno se nazaj verne k svojemu ljubemu Detetu, ki je na pesku ležalo, pa je s svojo majhno peto obilen studenec dobre in sladke vode izkopal. Nad tem je bila naša ljuba Gospa silno vesela in se je našemu Gospodu zahvalila. Tako pravi pripovedka.

V prvih časih keršanstva so verni tukaj postavili čedno cerkev; pozneje pa Mohamedani svojo mošejo, in obedvoji, kristjani in turki so hodili k Marijinemu studencu, zdravja prosit v svojih boleznih. Studenec še dan današnji teče, kristjani in

turki ga še obiskujejo, cerkve in mošeje — turške molivnice — pa ni več.

Naši afrikanski misijonarji pripovedujejo, da blizu tega studenca je velikansko staro drevo, kateremu sploh pravijo Marijino drevo, ki ima precej velika peresa, pa čisto majhen sad, kakor naše drobnice. Pod tem drevesom je Marija svoje Božje Dete velikokrat pestovala in ž njim se radovala.

Tudi tukaj je sveti družini terda bila; najpotebnejšega jej je manjkalo. Sčasoma je Jožef dobil več dela. Domačinom je hiše pletel ter jim pomagal, kar je mogel. Tukaj je ostala sveta družina dalje časa v samotnem kraji.

N a u k.

Sveta družina je živela dalječ proč od svoje domovine, proč od svoje žlahte, na ptujem, v sredi gerdega malikovanja; in vendar je bila najsvetejša družina, ki je najlepše Bogu služila. Tedaj ne kraj, ne stan, ne služba nam opanerati ne more, ako hočemo Bogu služiti. Nikjer ne bomo svetejše živeli, kakor tam, kjer nas Bog imeti hoče. Tudi v posvetnem šumu smo lahko v duhu z Bogom zbrani. Kdor namreč na svetu z grešniki se ne pajdaži; kdor pozemeljsko ima in vživa, kakor da bi nič ne posedel; kdor svet le za memogredočo peno ima in na vse posvetno ne navezuje svojega serca, ter se le Boga derži in oklepa; kdor z živo vero in serčno ljubeznijo Božjo voljo, kar le premore, na tanjko spolnuje: on živi samotno in skrito v sredi šuma posvetnih otrok. On živi med svetom, pa ne posvetno; on ima svoj namen vedno pred očmi ter se skerbno prizadeva, da bi ga dosegel. Samotno življenje ni v tem, da bi lenobo pasli, pravi sv. Alfonz. Duhovna samota ni ne lena ne posvetna; ona je prav koristna in sveta. Sv. Alfonz še pravi: „Pobožni

kristjani morajo biti kakor čebelice, ki se ne vtrudijo in vedno med delajo v svojem satovji; tako tudi mi ne smemo zgubiti nobenega trenutka, ampak kakor sveta družina v Egiptu, moramo moliti ali delati; ker lenoba uči veliko hudega.“ In sv. Jožef Kalasanski pravi: „Satan lovi lene kristjane in vedno preži, kje bi katero dušo brez dela dobil.“ In sv. Bonaventura méni, da delavni človek ima eno skušnjavo, lenuha pa napadajo tisučere skušnjave. Zato sta Marija in Jožef tako pridno delala, da nas učita, da se tudi mi z delom posvečujemo in Boga častimo.

Zdihljej.

O ljubeznjivi Gospod Jezus! naj ti dopade malenkost mojih del, in pomagaj mi, da še več dobrega storim, kakor je to tudi tvoja sveta volja.

6. dan.

Premišljevanje.

Več let je sv. družina živela v Matari. Med tem je Božje Dete rastlo, začelo govoriti in hoditi in se je enako družim človeškim otrokom, radovalo in igralo. Božji modrosti je dopadlo, da je bil Jezus v vseh rečeh nam enak, razun greha. Kdo pač, pravi sv. Tomaž Vilanovski, kdo bo dopovedal gorečo vnemo deviškega Serca Matere Božje, ko je svoje, premilo Dete gledala, kako je pred njo igralo, s preljubeznjivim obrazom se jej nasmehljevalo in še negotovih stopinj v njeno materno naročje hitelo.

O presrečna Mati in Devica! kako je bilo mogoče, da se ni stopilo tvoje, serafinske ljubezni prenapolnjeno Serce! O kako sveti, čisti in ljubeznjivi so bili kušljeji, s kterimi si ti preserčno in prečastito

kuševala njegove ustnice, njegove lice in njegovo čelo! Premilo in s sladko otroško ljubeznijo je sveto Dete pogledovalo tudi sv. očaka Jožefa, ki je tako zvesto in ljubeznjivo skerbil zanj. Ko je le govoriti pričelo, je z ljubim glasom ga zaklicalo: „Oče, moj ljubi oče!“ Te besede Božjega Sina so serce svetega očaka prenapolnile z nezmerno ljubeznijo, z veseljem in spoštovanjem in v sv. ponižnosti se je zahvalil svojemu v otroški podobi bivajočemu Bogu, ki je blagovolil s tem imenom počastiti njega, ki je bil le njegov rednik. Mali Jezus pa, ko je veči prihajal, je svojim staršem opravljal mnogotera dela z vso pazljivostjo in previdnostjo. Večkrat je nesel kako orodje Jožefu, ako ni predalječ kje delal; ali je deviški Materi iz bližnjega studenca v mehu vode prinesel. Marija je bila neizrekljivo vesela vselej, ko ga je pri takem delu pogledala ali ga je priti videla.

Tako je pretekel čas, ktereга je sveta družina v Egiptu prebila. Ko je večna modrost dopolnila svoje namene nad Egiptom ter ga je s čudeži svoje vsegamogočnosti k novi luči sv. vere pripravila, pokliče sv. romarje spet nazaj v njihovo pozemeljsko domačijo. Herodež je bil že dalje časa mertev. Serd Božji je grozno zadel tega divjega trinoga. Nekatere mesce pozneje, ko je nedolžne otroke pomoriti ukazal, ga napade neozdravljiva bolezen; na živem telesu so se červi zaredili in ves zbeگان je v obupnosti žalosten konec storil.

Svetemu Jožefu je bilo vedno težavnejše, bivati v Egiptu. Ljudje so gerdo malikovali, celo Judje, tam bivajoči, so se malikovanja navzeli. Neki dan, silno vžaljen, poklekne in moli preserčno, potoži Bogu svojo nadlogo in ga prosi pomoči. Prihodnjo noč stopi angelj Gospodov predenj in mu pravi: „Vstani, in vzemi Dete in njegovo Mater, in pojdi na Izraelsko zemljo; zakaj pomerli so, kateri so Detetu

po življenji stregli.“ (Mat. 2, 20.) Veselo sprejme Jožef to oznanilo ter ga urno prěsveti Devici pově. Pokorno in naglo pripravita vse za popotovanje nazaj v domovino. Drugo jutro, ko se je nagloma zvedelo po okolici, da sveta družina hoče zapustiti Egipt, se zbere več ljudi, ki prinesejo raznih darov in žalostno jemljejo slovo od njih. Drugi pa so bili veseli, da odhajajo, ker oslepljeni so jih težko gledali. Ko je Jožef najpotrebnejše reči spravil na oslička, so kmalo nastopili daljno pot, in prijatelji so jih nekaj časa spremili.

To popotovanje je bilo skoraj še težavniše, kakor prvo. Ko so v Egipt šli, bilo je Dete le kakih sedem tednov staro; toraj sta ga Marija in Jožef lahko nosila; zdaj pa štiriletno, ali kakor nekteri mislijo, sedemletno Dete je bilo težavno za nošo, pa za hojo prešibko. V stari povestnici se bere: Jezus, Marija in Jožef so imeli na glavi tanjko lubje zavoljo žgečega solnca. Jezus je imel rjavo-rudečo suknjico, ktero mu je deviška Mati spletla, in čevljice iz ličja, ktere mu je Jožef napravil. Marija je nosila le podplate. Hudo jo je skerbelo, ker Jezus je po razbeljenem pesku težko hodil. Večkrat so morali počivati, da mu je Marija pesek iz čevljev iztresla. Večkrat se je na tovor vsedel, da se je nekoliko opočil. Marija je poleg njega šla. Večkrat pa je Dete s palico v roki šlo in zdaj ga je Marija, pa zopet Jožef peljal za roko. Vse trudno je tudi solze točilo. Tako so le počasi hodili v velikih nadlogah in težavah. Večkrat so na planem, v pesku prenočili; ne piti ne jesti niso imeli. Marija in Jožef sta sicer vse rada prenesla, ali mali Jezus se jima je serčno smilil. — Tako so vendar dospeli do palestinske meje. Tu pa Jožef zve, da namesto Herodeža kraljuje na Judovskem njegov sin Arhelaj, ki je bil ravno tako grozovit, kakor njegov oče. Skerbelo ga je in prosil je Boga za razsvetljenje.

In zopet se mu angelj v spanji prikaže ter mu zapove, naj gre v Nazaret, da se je pismo spolnilo, ki pravi: „da bode Nazarejec imenovan.“ (Mat. 2, 23.) In šli so v Nazaret.

N a u k.

Veliko veselje je občutil sveti Jožef, ko mu je angelj oznanil, da naj se poverne nazaj v deželo svojih očetov. V ptuji deželi je zadosti dolgo žalostno in milo zdihoval po svoji domovini. — Tudi mi smo tukaj na zemlji na ptujem, v dolini solz in britkost, v sužnosti minljivega prahu. Tudi mi povzdigujmo svoje oči, nam kliče sv. Lavrenci Justinijanski, v tisto višavo, kjer so lepa nebesa, kjer je naš pravi dom, kjer je vse veličastno, vse popolnoma, vse veselo, vse zveličansko. Veliko je mesto Božje; popolnoma je neumerjočnost duše in po vstajenji tudi srečno ž njo sklenjenega telesa; vesela je sladka edinost nebeških prebivalcev, ki v ljubezni združeno sveto veselje uživajo; in zveličansko je prebogato nasitenje naših priserčnih želj v gledanji presvete Trojice. In to sveto mesto Božje, pravi še ta učenik, je prijazno našim očem, zavarovano pred vsemi sovražniki, prosto vseh bolečin, gotovo vsega nepokoja in smerti ni v njem. V tem mestu Najvišega in njegovih svetnikov ni nič nečistega, nič pokvarjenju podverženega; zakaj vse v njem je s pravim življenjem v Bogu navdano, vse se blišči v luči sv. miru, vse je dopadljivo, vse zveličansko. Ni treba tam ne solnca ne lune, ker nezmerina svetloba Božja vse razsvetljuje; njegova luč je Jagnje Božje, ki odjemlje grehe sveta. In ta luč sveti svetlo, cvete ljubo, ostane večno, se razširja v nezmernosti, je lepa brez primere, veličastna brez madeža in polna večnega miru. Če te, o duša! velikost tega plačila veseli, ne vstraši se potnega truda v to zveličanje; zakaj brez boja ni krone, in

še le po popotovanji zadobimo pokoj v Bogu. Nihče, ki ni bil skušan in ni skušnje častno preстал, ne bo spuščен v kraljestvo kralja vsega veličastva; in le, kdor bo slavno premagal vse skušnjave, bo sprejet na duhovno ženitnino večne Besede.

Zdihljej.

O ti moje veselje, Gospod moj Bog! kako dolgo bom še čakal, da bom gledal Tebe z obličja v obličje?

7. dan.

Premišljevanje.

Po trudapolnem popotovanji pride sveta družina na Galilejsko; veselo zagleda mesto Nazaret, ki je bilo, kakor krona na prijaznem gričku zidano. Tudi njihovo tiho hišico je Božja roka obvarovala; našli so jo, kakor so jo zapustili. Nihče si ni upal kako poškodovati hišice, kjer se je godilo toliko skrivnost. Priserčno se zahvalijo Najvišemu, ki jih je tako prečudno nazaj pripeljal. Stanovali so zdaj v svoji mali hišici v največi revščini in v skriti ponižnosti. Sveti Jožef je hodil zopet po svojih navadnih opravilih. Vesel je bil, da je delal za ohranjenje ljubljencev Božjih in ljubljencev svojega serca. Deviška Mati pa je delala in premišljevala; domača dela je opravljala pa v nebeškem veselji premišljevala, kako njeno Božje Dete raste in močnejše prihaja polno modrosti in milosti Božje. V svoji presladki ljubeznjivosti pa vendar nikoli ni pozabila, da Jezus je Sin nebeškega Očeta, da je pravi živi Bog v človeški podobi; in le deklo njegovo se je imenovala. Kakor neskončno veličasten pa je bil Jezus, Sin Božji nad Devico, je pa vendar po svoji človeški natori ves pokoren bil njej, ki ga je rodila in tako

skerbno redila. Ravno tako prijazen in pokoren je bil tudi svojemu redniku, ter mu je v vsem z otroško ljubeznijo postregel. V vseh delih svete ponižnosti se je vadal; in ker ni prišel na ta svet, da bi mu stregli, ampak da bi on drugim stregel, je pomagal, kakor pravi sv. Bonaventura, svoji deviški Materi pri vseh opravilih; mizo je pregernil, hišo pometal in druge domače opravke prevzel. Ko je Jožef na delu bil, pomagal mu je, oblanice poberal. Ako yode ni bilo, vzal je verč in šel na studenec po njo. Še današnji dan kažejo ta studenec in ga „Jezusov studenec“ imenujejo. Kako presladko in presveto veselje je pri pogledu takih čednost prevzelo Serce Marijino in Jožefovo!

Tako je Božje Dete doživelo svoje dvanajsto leto. Kakor v letih, je rastle v modrosti in milosti pri Bogu in ljudeh. Vsi, ki so Dete videli, so občudovali njegovo nebeško modrost in njegovo obnašanje je vsacemu veliko spoštovanje obudilo.

Do tega leta Jezus ni bil nobenkrat v Jeruzalemskem tempelju, kakor le, ko so ga starši štirideset dni starega v tempelj prinesli; ker Jeruzalem je bil do tri dni hoda od Nazareta in Jožef je hotel počakati, da je nebeško Dete to pot peš storiti zamoglo. Njegovi starši pa so vsako leto romali v Jeruzalem o velikonočnem prazniku. Ko je pa Jezus dvanajst let star bil, vzeli so ga seboj v mesto. Pač težavna je bila ta pot za še čisto nežno Dete, ker pota so bila pusta in sterma. Ker je bilo pa to romanje v čast in poveličanje Božje, je Jezus rad prevzel vse britkosti in težave ter je vse svoje stopinje daroval za pregrešno človeštvo. Tiho in pobožno je opravil to težavno pot v sveti družbi svojih staršev. Kdo pa ve, kako priserčne molitve so ti presveti romarji proti nebu pošiljali, in kakšne nebeške pogovore so imeli! Kdo še le bo vedel serčno pobožnost, gorečo

ljubezen in nebeško svetost, s katero so Jezus in njegovi sveti starši v tempeljnu k Najvišemu molili!

Ko je sveto godovanje minulo, bili so prazniki končani, so romarji zapuščali sveto mesto in v trumah se podali nazaj na svoj dom. Tudi sveta družina se odpravi proti domu. Po prečudni naredbi Edinorojenega večnega Očeta brez vsega zadolženja Marije in Jožefa sta Jezusa zgrešila. Romarji so namreč v trumah šli iz svetega mesta, po lepi navadi možje skupaj in ženske skupaj; otroci pa zavoljo svoje nedolžnosti so se pridružili, komur so hotli. Sveti oče Jožef je tako mislil, da Dete Jezus gre v družini z Marijo svojo Materjo; Marija pa ni nič dvomila, da toliko pazljivi oskerbnik ima Dete pri sebi. Brez posebne skerbi popotujeta oba do vasi Mahmas, kjer je bilo odločeno prvo prenočevanje. Ta vas je bila štiri ure od Jeruzalema na precej visokem hribu, kjer so Galilejci navadno prvi večer obstali, ker so že pozno sveto mesto zapustili. S priserčnim hrepenenjem pričakuje deviška Mati svojega svetega ženina, v gotovi nadi, da pride z Detetom Jezusom, ktereга je bolj kot svoje lastno življenje ljubila. Ko pa v družbi družih mož pride, pa priserčno ljubljeneга Sina nima seboj, jej v strahu beseda zastane. Tudi Jožef obledi, ko Božjega Deteta pri Materi ne dobi. V nezmerni žalosti se pogledata; vsak si v svoji ponižnosti sebi očita in toži svojo neskerbnost, da ga je spred oči pustil. Z veliko skerbjo sta naglo pri žlahti in pri znancih popraševala po njem; ali vse je bilo zastonj. Nihče ga ni videl; nihče ne ve nič o njem. Solze oblijejo preblaženo deviško Mater in zdihovati začne tako ali enako: Oh, Jezus, moj Sin, kje si? Kam si, moja presladka ljubezen? ti luč mojega življenja! ti edino tolažilo moji duši! Morebiti te je grozoviti Arhelaj po svojih vohunih dobil in v temno ječo vergel? O moj Sin, kako hudo kaznuješ s svojim odtegovanjem svojo

Mater, ki milosti tvoje pričujočnosti zadosti ceniti ni vedela! — Tako je zdihovala prečista Mati in je britke solze točila, in to brez tolažbe, brez nehanja.

N a u k.

Kako prelep zgled nam je naš Božji Zveličar že v otročjih letih zapustil! Pisano je o njem: „On je bil svojim staršem pokoren.“ Pomislimo, kdo je on, od ktereга je rečeno: „Je bil pokoren.“ Ta je Gospod nebes in zemlje, po katerem je vse storjeno, kar je storjenega. On je večna modrost Očeta, v katerem so shranjeni vsi zakladi modrosti in spoznanja. On je, ktereга so modri in postavodajalci v tempeljnu zavoljo njegove modrosti občudovali. — Pomislimo tudi, komu je bil pokoren? Umerljivim ljudem; Mariji, svoji Materi po človeški natori in Jožefu, svojemu krušnemu očetu, ki sta bila oba revna, pred svetom skrita, ki sta živela od dela svojih rok in sta stanovala v revni hišici. Zato so Jezusu rekli, da „je sin tesarja Jožefa in Marije.“ (Mark. 6, 3.) In takim ubogim staršem je bil pokoren Edinorojeni Sin Božji. In ta beseda: „Je bil pokoren,“ pravi imeniten cerkveni učenik, veliko več pomeni, kakor beseda, da je ubogal. Pokoren je bil, kakor da bi bil svojo voljo zatajil in se je ves njuni volji podvergel. Pokoren jima je bil, ko je vse njune želje natanjko in urno spolnoval; pokoren, ko je ž njima revščino in uboštvo prenašal; pokoren, ko jima je pomagal vsakdanji kruh služiti. Pokoren jima je bil ne le nekaj časa, ne le nekaj let; ampak do tridesetega leta. Tako je bil on, Bog od vekomaj do vekomaj, ki je podobo hlapca na se vzel, pokoren revnim, umerljivim staršem. Tako je Jezus v svoji mladosti, v svojem skrivnem in tihem življenji spolnoval četerto zapoved Božjo. Po pravici piše sv.

apostelj Kološanom: „Otroci! bodite pokorni staršem v vseh rečeh; zakaj to je dopadljivo v Gospodu.“ (3, 20.) Otroci naj toraj svoje starše častijo, ljubijo in naj jim bodo pokorni; tako bodimo vsi pokorni svojim vikšim, da dosežemo milost Božjo v časnih in večnih rečeh.

Zdihljej.

O moj Bog, dodeli mojim staršem, svojim služabnikom, vse, kar jim na duši in telesi koristi, da te po vsi svoji moči ljubijo, in v priserčni ljubezni storijo, kar je tebi dopadljivega. O Gospod! dodeli pa tudi meni to milost, da sem vedno pokoren tvoji sveti volji! Amen.

8. dan.

Premišljevanje.

O presveta hišica, kjer je stanovala toliko sveta družina! Kdo bi ne želel biti priča tega presvetega hiševanja? Podajmo se v duhu v to svetišče in v svoje podučenje in v svojo tolažbo se s pobožnim srcem ogledimo po njem. Saj rad pusti Jezus svoje zveste učence k sebi v svojo hišico; celo vabi nas, kakor nekdam Andreja in tovarša njegovega. Ko sta ga vprašala: „Rabi (učenik), kje stanuješ? jima reče: Pridita in poglejta. Sta prišla in videla, kje stanuje; in sta pri njem ostala tisti dan.“ (Jan. 1, 38, 39.) Tako se oglasi tudi ti, in gotovo boš sprejet. Ni je bilo in je ne bo svetejše hiše na zemlji, kakor je ta, kjer je bil pravični Jožef gospodar, nebeška kraljica hišna Mati, in Jezus domači Sin. Vsi deviško čisti in vsi sveti. V tej blaženi hišici ni bilo nobene nepotrebne besede, nobenega zamujenega trenutka, ja celo nobene nezasluživne misli ne. Hvaljenje

Božje, ljubezen in potreba je sveto molčanje razvezala. Vsem ni bilo družega mar, kakor le čast Božja in zveličanje bližnjega.

Ker Jezus ni prišel, postavo zavreč, ampak spolnit, spolnovali so on, njegova deviška Mati in sveti Jožef, ne le natanjko vse, kar je bilo zapovedanega, ampak tudi dobrih in koristnih navad so se skerbno držali. Vsako saboto in o praznikih so hodili v sinagogo ali učilnico, ter so z vso pazljivostjo poslušali brati in razlagati Božjo postavo. Jezus je sedel med učenci, med nevednimi in ni nikdar kaj očitno bral. Zato, ko je v svojem tridesetem letu začel očitno učiti, so se Judje čudili in rekli: „Kako umé on pisma, ker se ni učil?“ (Jan. 7, 15.) Te presvete tri osebe so bile vedno v Bogu popolnoma zbrane. V očitnih in skrivnih molitvah ni bila pri Zveličarju in pri deviški Materi mogoča nikakoršna raztresenost ali razmišljenost. Pa tudi sv. Jožefu ta posebna milost ni bila prikrajšana. V učilnici in doma so z najprijetnejšimi glasovi hvalne pesmi in psalme prepevali; zakaj bili so z vsemi natornimi darovi, toraj tudi s prijetnimi glasovi prebogato obdarovani. Večkrat so se postili in dolgo v noč čuli. O svojem času pa so bili pri delu. Presveta Devica je preskerbela hišo z obleko in hrano; Jezus, od otročjih let delaven, je pomagal svojemu oskerbniku pri mizarskem in tesarskem delu, ter je tudi druga hišna opravila prevzel; ker ni le na se vzel podobe hlapca, ampak je tudi delaven hlapec bil.

Ako si v duhu v tej presveti hišici, ne hodi tako hitro venkaj. Preglej nekoliko to palačo, mizo, obleko, stole, tudi postelj tega Božjega Salomona, pa primeri s tem ono, kar se je po sv. pismih posemeljskemu kralju Salomonu vsak dan pripravljalo. V mali Kristusovi hišici ne boš nič našel, kakor le revščino, revno obleko, kakoršno delavci nosijo, kakoršna je ubožna suknjica, ktero mu je deviška Mati

spletla; tudi le ubožno mizo, na kateri je malokdaj kaj družega, kakor vsakdanji kruh in verč hladne vode. Pohištva je čisto malo; vse le komaj za potrebo in nobena nečimernost ni imela tu prostora. Salomon naj svoje razuzdane samopašnosti le za se ohrani; srečen — presrečen bi bil, ako bi od mize Jezusa, Marije in Jožefa le drobtinico dobil.

N a u k.

Blagor jim, kateri po zgledu Jezusa, Marije in Jožefa v mirni edinosti skupaj živé in so ene misli v tem, da iščejo le edino Božje časti ter pospešujejo zveličanje svoje in družih duš. Ako res želiš Bogu služiti in njemu dopasti, imaš tu prelep zgled svetega življenja. In akoravno popolnomosti Jezusa, Marije in Jožefa še prav razumeti, še manj pa doseči ne moreš, vendar se prizadevaj, da jo po svoji moči pridobiš. Ta sveta družina naj te uči, kako vedno delaj in skerbi zdaj za časno, zdaj za večno; bodi z malim, z navadnim in potrebnim zadovoljen. Posti se, čuj in moli in stori dobro po svoji moči. Terkaj pobožno in zaupljivo na vrata te presrečne hišice; usmiljen je Sin Božji, mila je Marija, ta deviška Mati in dober je sveti Jožef. Radi te bodo sprejeli, ako si ponižen, z malim zadovoljen in v voljo Božjo ves vdan.

Zdihljej.

O Jezus, Marija in Jožef! vam darujem svoje serce, svojo dušo, in svoje življenje. (100 dni odpustkov.)

9. dan.

Premišljevanje.

Perve žarke svojega nauka je solnce pravice v Jeruzalemskem tempeljnu posijalo ter je Izraelovim

učenikom z mogočno lučjo posvetilo. Potem pa se je zopet zakrilo, dokler ni prišel čas njegovega očitnega razodenja. Kaj pač je večna modrost toliko let počela v zaničevanem Nazaretu? O globočina Božjih sklepov! Sin Najvišega se je podvergel ljudem, da je svoje stvari pokorščine učil. Zares, pokoren je bil do smerti; pokoren brez odgovora, pokoren v ponižnosti, pokoren v ljubezni, pokoren v vseh rečeh. Čudno so nekteri veliki svetniki živeli; zlasti samotarci po puščavah. Pa vse čednosti, vse duhovne vaje in vsa zunanja pokorila, kterakoli so imeli, so se jih naučili v Kristusu, kteri je vse to najprej in najbolj popolnoma storil. Ker je Gospod vedel, da njegovo življenje naj bo v zgled vsem ljudem, je tudi tako živel, da se vsi ljudje po njem ravnati zamorejo. Pred vsem nam je hotel dati lep zgled največe ponižnosti in zatajevanja. Vidimo Sinu Najvišega v delavnici ubozega tesarja. In ko je Nazarečane v svoji ljubezni razsvetliti in v zveličanje klicati hotel, so zaslepljeni in nehvaležni, zaničljivo djali: „Ali ni ta tesar, Sin Marije?“ (Mark. 6, 3.)

Da so le moči njegovega nežnega telesa pripustile, hodil je s svojim svetim oskerbnikom v delavnico, je vzel sekiro in je delal kot Sin človekov v potu svojega obraza, tesal brune in je svojemu ostarelemu krušnemu očetu pomagal, ko sta stavila hiše ubogim ljudem. O prečudna ponižnost Sinu Božjega! Se li spodobi tako delo tebi, o Božja modrost! Oh, kam si prišel! Zares preseže to človeški um! — Pa kaj hoče modrost Božja umirajoče ljudi na zemlji učiti, ako ne ponižnosti, pokorščine, molčljivosti in pogovora z nebeškim Očetom, kar vsa naša dela posvečuje? Vsa njegova dela so bila posvečena s priserčno molitevjo. Tako nas uči novi Adam, kako naj s pokorjenjem in z delom iščemo in najdemo lepi raj, kterega je stari Adam s nasitjenjem in z lenobo zgubil. Tako je Jezus

živel revno, zaničevano, pred svetom skrito in neznano, ter nam je pokazal, da sveto uboštvo in ljuba ponižnost sta nebeški biseri. On je povzdignil uboštvo v žlahten stan, v častno znamenje vsem, ki ga hočejo posnemati, ter je tako pokazal, da ves blišč, vsa čast, vsa imenitnost, vsa bogastva, in vsa posvetna slava pred Bogom nima nobene veljave in je vse to le nečimernost; da pa nasproti čisto in nedolžno serce, ozaljšano s ponižnostjo in ljubeznijo, pred njim čast in pravo veljavo ima. Tudi Marija in Jožef, kot prva in najpopolnša posnemalca Jezusa Kristusa, sta zato najraje revno, nepoznano in delavno živela. Kdo pa bo naštel vse druge čednosti, vsa dela ljubezni in usmiljenja, ktera je ta nebeška družina na skrivnem storila? Krotko in nebeško milo je ljubeznjivi Jezus učil nevedne, tolažil žalostne, obiskoval bolne in nadložne, uterdoval dvomljivim in stregel umirajočim. Mnoge je s svojo skrivno močjo ozdravil; razsvetlil je vse, ki so ga s pobožnim srcem poslušali; razveseljeval je terpeče ter jim dodelil mir in pokoj serca.

Tako je presveta družina v tihi samoti med nebeškimi opravili v prečudnem miru preživela svoja leta, da je Jezus moško starost dosegel. Med tem pa so svetega očaka Jožefa moči zapuščati jéle; in čutil je, da se približuje konec njegovega življenja. Ker je že toliko britkost in težav prestal, ga je Bog hotel poklicati iz te solzne doline in mu dati krono nebeško. Prišel je tudi čas, ko je Jezus svoje življenje spremenil, začel očitno svoj nebeški nauk oznanovati in njegove pomoči več potreboval ni. Tudi je Najviši v svoji modrosti sklenil, naj bi sveti Jožef ne videl grozovitih terpljenj in zaničevanj, ktere je Božji Sin prestati moral. Bil je Jožef poln nebeške tolažbe; Jezus sam je tolažil svetega in pravičnega, ktera je zmed vseh ljudi zvolil v rednika svojega, in zato ga je tudi ljubil s posebno ljubeznijo ter mu je v duhu pokazal veličastno plačilo, ktero ga čaka. Njegova

deviška nevesta mu noč in dan s priserčno sočutnostjo streže. Prav težko jej je bilo, da se bo ločila od tako svetega in toliko zvestega tovarša in varuha svojega življenja. Gotovo je tudi Jezus pri njegovi smerti točil solze človeškega sočutja; saj je tudi o smerti svojega prijatla Lazarja jokal. Sveti očak pa je, v Božji ljubezni zamaknjen, svojo dušo v roke svojega stvarnika srečno izročil, v naročji svojega neskončno ljubljenega rejenca Jezusa in svoje deviške neveste Marije. Vsi sveti očaki in preroki in vsi pravični, ki so do takrat pomerli, sprejeli so ga z nezmernim veseljem, ker prinesel jim je prvo jutranje pozdravilo večne luči ter jim je naznanil veselo tolažilo, da ura rešnja je blizo.

N a u k.

Do tridesetega leta je toraj Jezus svojemu svetu temu redniku zvesto služil; le en trenutek ni bil brez dela. Komaj rojen je duhovnim vajam se vdal, da je svojega nebeškega Očeta molil, častil, hvalil in ljubil. Od svoje mladosti pa do tridesetega leta je pridno s svojimi rokami delal, pa med tem vedno za naše zveličanje skerbil, kakor je to resnobno spoznal z besedami, ko pravi: „Moj Oče do zdaj dela in jaz delam“. (Jan. 5. 17.) Večkrat je bil v čisto Božjem zamaknjenji; večkrat v priserčni molitvi. Zadnja leta svojega življenja pa je šel ter je skerbno iskal nas uboge zgubljene ovce. O kaj vse ni storil, kaj vse ni preterpel! Jezus hoče, da tudi mi toliko delavnega duha imamo; zato ojstro posvari lenobne: „Kaj stojite tukaj brez dela celi dan?“ (Mat. 20, 6.) Nezvestega, lenega hlapca, ki je svoj talent zakopal, je v pekel obsodil.

Ko bo enkrat od vseh štirih krajev sveta se razlegal glas: „Pokličite delavce in daj jim plačilo!“ (Mat. 20, 8.), boš li takrat smel med delavce se vstopiti? —

Glej, glej, kako se otroci tega sveta vendar trudijo, da bi veliko minljivega skupaj nagrabili? Bog sam ti hoče, v plačilo biti, in ti zamoreš leno postopati? Vendar smejo tudi pobožne duše včasih od dela nekoliko prejenjati in se odpočiti; kdor nikdar ne miruje, dolgo ne deluje; ali počitek ne sme v lenobo zabresti. Kristjan, ki se pametno vedri, jé, pije, spi, i. t. d. on se odpočije, pa ni len, on vedno dela, še tudi brez truda, ter bo imel svoje plačilo zato. Ne zanemari tudi najmanjšega časa ne! Kaj bi dali, kaj bi storili pogubljeni, ako bi jim bilo dano le četertinka ene ure! Tudi zveličani v nebesih bi nezmerno radovali, ako bi jim bil dan še le kratek čas, da bi ga v Božjo čast obernili! Prijazno pa resnobno ti zakličem tiste Božje pretresljive besede, s kterimi je sam Bog po spričevanji papeža Gregorja sv. škofa Kasija opomnil, rekoč: „Stori, kar storiš; delaj, kar delaš; tvoja roka naj ne počiva; tvoja noga naj ne miruje; prišel boš k meni, in tvoje plačilo ti hočem jaz dati.“ To naj velja meni, naj bo rečeno tebi, to naj spolnujejo vsa pobožna serca! Proč z lenobo! po delu se sladko počiva. To kaže tudi smert svetega Jožefa.

Ker je Jožef vedno sveto živel, je bila njegova smert lepa, mirna, brez strahu, brez britkosti. In tako tolažbo bo občutil slehern, kterega bo sveti Jožef varoval, in ga branil pred napadom satanov, ki bodo gotovo bežali pred njim, kteremu je bil Bog sam pokoren. Blagor mu, kterega v tako imenitnem trenutku sveti Jožef podpera in varuje. Ker je sveti Jožef v naročji Jezusa in Marije umerl, in je majhno Dete Jezusa z begom v Egipt grozovite smerti rešil, zadobil je pravico, da je naš patron o smertni uri, in da svoje zveste služabnike večne smerti obvaruje.

Zdihljej.

Jezus, Marija, Jožef, storite, da mirno umerjem
v vaši tovaršiji. (100 dni odpustkov.)

Spoved.

Molitev pred izpraševanjem vesti.

O moj Bog! o moj Oče! ti vse ljudi razsvetljuješ, ki pridejo na ta svet; vlij v moje ubogo serce en žarek svete luči, resnične ljubezni in pravega kesanja, da bom vse svoje grehe prav spoznal, jih resnično obžaloval in se jih čisto spovedal.

Ti pa, o Marija! ki si pribežališče grešnikov, pomagaj mi s svojo mogočno prošnjo; saj sem tvoje, če tudi nesrečno dete; podaj mi svojo materno roko in pelji me k Jezusu nazaj!

O moj angelj varh, ti si priča bil, ko sem grešil; stoj mi tudi na strani, ko se spokoriti želim! — Vsi angelji in svetniki Božji, prosite za me, da vredni sad pokore storim. Amen.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

(Zdaj sprašuj svojo vest z vso skerbjo, da na tanko zveš, kaj vse si se pregrešil. Postavi se v pričujočnost Božjo; napravi oostro sodbo sam s seboj; ter si prizadevaj tako svojo vest izprašati, kakor bi bila ta spoved zadnja v tvojem življenji. Kdor sam sebe tukaj sodi, ne bo sojen. Pomisli najprej svojo zadnjo spoved, ali nisi kak greh morebiti iz svojega lastnega zadolženja — celo smertnega greha — zamolčal? Si li naloženo pokoro na tanko opravil? potem premišluj, kaj si se po svoji zadnji spovedi pregrešil? Pomisli, po katerih krajih si po zadnji spovedi hodil — s katerimi ljudmi si občeval in hodil, govoril ali delal — ktera opravila si imel — in ktere težave so te še posebej zadele. To ti bo pomagalo, da se boš ložej spomnil, kakšne misli si imel — kakšne besede si govoril, in kako si se obnašal na tem kraju, — v tej družbi — pri tem delu — pri tem terpljenji. Tako ne boš lahko kaj bistvenega spregledal. Zlasti imej ozir na

oni greh, kteremu si najbolj podveržen. Poprašaj se tudi, ali si nauke, ktere si pri zadnji spovedi prejel, ohranil in premišljeval v svojem sercu — (večidel se na te imenitne in toliko potrebne nauke premalo misli) — ali si storjene dobre sklepe imel vedno pred očmi — ali si naloženo pokoro prav in pobožno opravil — ali si sam si kaj za pokoro naložil. — Nikdar tudi ne pozabi, na tanko se izprašati, ali si — in kako si dolžnosti svojega stanu izpolnoval. Skušnja namreč kaže, da si prav mnogi z manj važnimi rečmi glavo belijo, in se jih na dolgo in široko spovedujejo, dolžnosti svojega stanu pa še v misel ne vzamejo, in vendar je morebiti prav dosti pomanjkljivega v tem, kar domače življenje zadeva. In to je večidel tudi uzrok, da pogostne spovedi dolgih let ne rodijo nobenega sadu boljšanja in napredovanja duhovnega življenja.

(Ako pa hočeš svojo vest še bolj na tanko izprašati, dolgo spoved delati, ali o velikonočnem času, ali o sv. letu, ali kadar svoj stan spremeniš, poišči si natančno ogledalo izpraševanja vesti, kakor ga dobiš v raznih, družih molitvenih bukvicah.)

1. Molitev pred spovedjo.

O moj Bog! kako sem vendar nezvest! kako sem omahljiv! Kolikokrat sem ti že obljubil, da te ne bom več žalil, pa sem le spet grešil! O moj ljubi Jezus! vendar spet le k tebi pribežim. Oh, kam drugam hočem iti? Ako me ti — po pravici — zaveržeš, kdo neki me bo sprejel? Ako me ti pogubiš, kje bom odpuščenje zadobil? Res, da sem že poprej terdno sklenil, po tvojih zapovedih živeti in greha se varovati, zlasti tega . . . pa, oh, moja premajhna pazljivost in moje slabo nagnenje in moja gerda poželjivost me je premagala in spet sem te zapustil. Oh, spet sem grešil! Kaj čem početi? Kam se obrniti, jaz nesrečni

grešnik? Kam drugam, o moj usmiljeni Jezus! kakor k tebi, ki si naša pomoč, naše življenje in naše vstajenje? O Gospod in moj Bog! ozri se milostljivo na me; kakor si se ozerl na Petra; kakor si bil milostljiv Magdaleni, usmili se tudi mene! O da bi mogel žalost svojega serca s toliko solzami pokazati, kakor Peter, kakor Magdalena! O Jezus! vse svoje zaupanje stavim na tvojo milost, ki je nezmerno večja, kakor je hudobija moja. Ne zaverzi me toraj spred svojega obličja. Reci moji duši: „Tvoja pomoč sem jaz.“ (ps. 34, 3.) Naj zaslišim tvoje mile besede: „Sin (hči) tvoji grehi so ti odpuščeni!“ (Mark. 2, 5.)

2. Molitev pred spovedjo.

Kje bom dobil solze, da objokujem svoje hudobije noč in dan? Kolikokrat, o moj preljubeznjivi Jezus! sem te razžalil s svojimi grehi? Kakor Peter jih objokujem, kakor Magdalena se veržem k tvojim nogam; s skesanim in potertim srcem jih objamem in kušnem, ter bitko zdihujem: Usmili se me! odpusti mi, o Gospod, odpusti mi! Oh, da bi mogel vse svoje grehe popolnoma zmiti s svojimi solzami, kakor Peter, kakor Magdalena! O Jezus, nadomesti moje pomanjkljive solzé s svojo presveto Kervijo, ki je tako obilno tekla za me na lesu svetega križa. Tvojih nog se oklenem in izpustil jih ne bom, dokler me ne blagosloviš, dokler ne slišim iz tvojih ust tolaživnih besedi: „Zaupaj sin (hči), odpuščeni so ti tvoji grehi!“ (Mat. 9, 2.)

(Ko si svojo vest na tanko izpraševal, svoje grehe serčno obžaloval, in storil terden sklep, da se boš resnično poboljšal, podaj se k spovednici, pred ta sodni stol milosti Božje. Bodi miren, poln zaupanja. Ne bodi maloserčen, ko bi se tudi kakega greha ne mogel spomniti; vedi da Bog gleda na tvojo voljo. Spovej se vseh svojih grehov odkritoserčno, kakor

da bi bila ta spoved zadnja tvojega življenja; kakor bi se Jezusu samemu spovedal. Ko se obtožiš greha, v kterega si že večkrat padel, stori še posebni sklep, da se ga za naprej bolj skerbno varovati hočeš. Dobro si zapomni nauke spovednikove ter posluži se vseh pripomočkov, ktere ti spovednik naznanijo, ali ktere še sam za dobre spoznaš, da boš ložej se greha varoval.)

1. Molitev po spovedi.

Čast in hvala, slava in zahvala bodi tebi, o Bog vse dobrote in usmiljenja! ker me nisi zaverigel po mojem zasluženji, ampak sprejel si me zopet za svojega otroka, ko si mi v zakramentu sv. pokore moje grehe odpustil. Pretergane so verige, s kterimi sem bil zvezan za večno pogubljenje. Spet sem prost; spet sem tvoj otrok; in nebeški mir je spet v mojem sercu. Oh, grehi so mi odpuščeni! večne kazni so mi zbrisane! Milost Božja me obdaja! O preblažena duša moja! hvali Boga, in vse, kar je v meni, naj slavi njegovo presveto ime!

Kdaj in kako sem zaslužil to preimenitno milost, ktero si mi ti, o predobrotljivi Bog, zdaj skazal? Kako ljubeznjivo, kako mило si gledal za menoj, ko sem po krivih in pregrešnih potih hodil; kako lepo, po očetovsko si me vabil k sebi! In zdaj, ko sem, kakor zgubljen sin, skesano in odkritoserčno se tebi in tvojemu namestniku vseh svojih grehov spovedal; oh, kako naglo in kako ljubo si se me usmilil in mi grehe odpustil! O moj Bog! zares te je sama ljubezen, in tvoje veselje je, usmiliti se in ljubezen deliti. Ti nočeš smerti grešnika, ampak da se spokori in živi. O večna, nerazumljiva ljubezen! presuni mojo dušo in vnemi moje serce, da te vendar že enkrat tudi jaz ljubim, in iz ljubezni do tebe vsaki greh in vse hudo studim, sovražim in zaničujem.

O moj usmiljeni Oče! odslej in vekomaj te hočem ljubiti; in kolikor mi bo mogoče, hočem popraviti, kar sem dozdej v svoji nesrečni slepoti in lenobi zamudil. Popravl bom s tem, da bom pravično živel, se tvoji sveti volji vsega vdal, sam nad seboj skerbno čul, svoje počutke berzdal, vse svoje dolžnosti na tanko in vse iz ljubezni do tebe, o moj Bog! spolnoval. Ti vidiš moje serce, ti veš vse, o Gospod! tudi veš, da te ljubim, da serčno želim, resnično se poboljšati in spokorno živeti. Le ti pomagaj moji slabosti; poterduj me v vojskovanji z nesrečnim grehom; oboroži me, da si s silo pridobim kraljestvo nebeško; vleci k sebi mojega duha, da iščem le to, kar je gori; daj mi, o neusahljivi studenec vsega dobrega, svojo mogočno milost, da ostanem res stanoviten v vsem dobrem, da ti v zvesti ljubezni služim vekomaj! Amen.

2. Molitev po spovedi.

(Sv. Avguščina.)

Pred teboj, o Gospod, spoznamo svoje grehe, in vidimo šibe, ktere smo zaslužili. Če premislimo grehe, ktere smo storili, vidimo, da je sila malo, kar terpimo, in sila veliko, kar zaslužimo. Bolj hudo je to, kar smo zagrešili, kakor to, kar terpimo. Kazen greha občutimo, vendar terdovratnosti ne opustimo. Pod tvojo šibo slabosti pojemljemo, ali od hudobije vendar ne odstopimo. Bolno serce medli, pa ošabna glava se ne vda. Duša v bolečinah zdihuje, ali v djanji se ne poboljša. Če nam prizanašaš, se ne spreobrnemo; če nas tepeš, ne zderžimo. Ko nas strahuješ, spoznamo, kar smo grešili; ko pa odjenjaš, hitro pozabimo, kar smo objokali! Če nam šibo kažeš, poboljšanje obetamo; ko jo pa iz rok deneš, hitro pozabimo, kar smo obetali. Če nas tepeš, vpijemo, da bi nam prizanesel; če pa prizanašaš, te zopet dražimo, da bi nas tepel.

Spoznamo, o Gospod, da smo kazeni zaslužili, in dobro vemo, če nam po milosti ne odpustiš, da nas po pravici pogubiš. Spomni se vsegamogočni Oče! da si nas iz nič vstvaril, daj nam toraj tudi brez zasluženja, za kar te prosimo. Po Kristusu Gospodu našem. Amen.

V. O Gospod, ne ravnaj z nami po naših grehah.

O. In ne povračuj nam po naših hudobijah.

M o l i m o.

O Bog, ki te greh žali in pokora potolaži, ozri se milostljivo na prošnjo k tebi kličejočega ljudstva, in šibe svoje jeze, ktere za svoje grehe zaslužimo, od nas odverni. Po Kristusu Gospodu našem. Amen.

3. Molitev po spovedi.

(K Materi Božji. Sv. Anzelma.)

Hvaljen bodi, Gospod Bog, ki me je spral v Kervi svojega Sina, in je na tvojo priprošnjo, o Marija! raztergal vezi mojih pregreh, ki so mi zdaj odpuščene! Zdaj smem v miru iti. Vsi ljubi svetniki naj s teboj namesto mene Boga neprenehoma častijo in hvalijo zavoljo njegove dobrote in njegovega neskončnega usmiljenja. Oh, da bi mogel zdaj s svojo pokoro Gospoda ravno tako neskončno častiti in oveseliti, kakor sem ga s svojimi grehi onečastil in žalil. O presveta Devica! ki si tako neizrečeno dopadljiva očem Najvišega, združi moje zadostenje z neskončno vrednim zadostenjem svojega Sina Jezusa Kristusa in pokaži ga s svojim preobilnim zasluženjem vred očem Božje pravice. Sprosi mi milost, da obrodim vreden sad resnične pokore. Sveta Marija! sprosi mi pri svojem ljubem Sinu dobrega duha in modrost svetnikov, da bo moje življenje po vseh postavah in zapovedih Božjih brez graje. Amen.

Sveto Obhajilo.

Pred sv. Obhajilom.

1. Božje čednosti.

Vera.

Verujem v tebe, pravi, trojedini Bog, Oče, Sin in sveti Duh! kateri si vse vstvaril, kateri vse ohranjuješ in vladaš, kateri dobro plačuješ in hudo kaznuješ. Verujem, da se je Sin Božji včlovečil, da nas je s svojo smertjo na križu odrešil, in da nas sveti Duh s svojo gnado posvečuje. Verujem in terdim vse, kar si ti, o Bog razodel, kar je Jezus Kristus učil, kar so aposteljni oznanovali, in kar nam sveta, rimska, katoliška cerkev zapoveduje verovati. Vse to verujem, ker si ti, o Bog! večna in neskončna resnica in modrost, ki ne moreš ne goljufati, ne goljufan biti. O Bog, pomnoži mojo vero! Amen.

Upanje.

Upam in se zanesem na tvojo neskončno dobroto in milost, o Bog! da mi boš po neskončnem zasluženju svojega edinorojenega Sina Jezusa Kristusa v tem življenju spoznanje, pravo obžalovanje in odpuščanje mojih grehov, po smerti pa večno zveličanje dal, in dodelil, tebe z obličja v obličje gledati, ljubiti in brez konca uživati. Upam tudi od tebe posebne pomoči, vse to doseči. Upam to od tebe, ker si ti to obljubil, kateri si vsegamogočen, zvest, neskončno dobrotljiv in usmiljen. O Bog, poterdi moje upanje! Amen.

Ljubezen.

O moj Bog! ljubim te iz vsega svojega serca čez vse, ker si največa dobrota, neskončno popolnoma in vse ljubezni vreden; ljubim te tudi zato, ker si do mene in do vseh stvari neskončno dobrotljiv. Želim iz vsega serca, da bi te ravno tako ljubil, kakor so te tvoji najzvestejši služabniki ljubili in te še ljubijo. Z njih ljubeznijo sklenem svojo nepopolno ljubezen; povikšaj jo v meni, o dobrotljivi Gospod! bolj in bolj. Ker te tedaj resnično in iz serca ljubiti želim in si to terdno prizadevam, mi je iz serca žal, da sem tebe, svojo neskončno dobroto, katero čez vse ljubim, tebe, svojega stvarnika, odrešenika in posvečevalca, razžalil. Žal mi je, da sem grešil, da sem tebe, svojega vsegamogočnega Gospoda, svojega najboljšega Očeta razžalil. Terdno sklenem, vse grehe in vse grešne priložnosti zapustiti, storjene grehe bolj obžalovati in nikdar več zoper tvojo sveto voljo ravnati. Sprejmi me spet za svojega otroka, in dodeli mi pomoč, ta svoj sklep dopolniti. Prosim te po neskončnem zasluženju tvojega Božjega Sina, našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa. Amen.

2. Molitev pred sv. Obhajilom.

O moj Jezus! koliko me vendar ti ljubiš! Odpustil si mi vse moje grehe, oblekel si me s svojo milostjo, in zdaj, o moj Bog! hočeš še sam priti v moje serce. Oh, kaj vse bi hotel dati, da bi te mogel tako ljubiti, kakor me ti ljubiš! Ali kaj pravim jaz nevredni grešnik? Kdo in kaj sem jaz — in kdo si ti, o Jezus! Jaz ubogi prah in pepel — ti neskončni Bog; jaz ves nečisti grešnik — ti najsvetejši Gospod! Jaz sem hudodelnik — ti nedolžno Jagnje, ki sem te jaz s svojimi grehi na križu umoril! In jaz se prederzujem, tebi bližati se in te celo v svoje serce pre-

jeti? Milost, o Jezus, milost! — Saj me ti sam ljubeznjivo vabiš: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil.“ O presladka beseda: Vsi! Tedaj tudi ja z smem priti. Da še več. Ti mi celo zapoveduješ, da naj pridem; če ne, ne bom imel deleža v tvojem kraljestvu. Ker me toraj vabiš, ker mi celo zapoveduješ, zato pridem in zdihujem: O Jezus, usmili se me! Če kedaj, zdaj čutim vso težo svojih pregreh, vso nečistost svojega serca, vso nehvaležnost svojega celega življenja. O zakaj sem vendar tako slep bil, da sem te pozabil, zapustil in te žalil! Zato že enkrat obžaljujem svoje grehe in še enkrat, v pričo nebes in zemlje ponovim svoj sklep: Gospod, rajše hočem umreti, kakor grešiti.

3. Molitev. Ravno pred sv. Obhajilom.

O duša moja! vzdigni se in hiti Jezusu naproti. Živo veruj, terdno zaupaj in tvoje serce naj se v sv. ljubezni topi. Glej, nebesa so že odperta, angelji Božji spremljajo večno Besedo, ki je za nas meso postala. Tvoj Jezus, tvoj Bog je na altari. Vzdigni se, poklekni in moli! — Le zaupaj; on, ki se želi s teboj skleniti, danes še ni tvoj Sodnik; on je zdaj tvoj Zveličar, tvoj ženin. — O serce moje! Kaj čakaš? razširi se! Tvoj Kralj pride in ž njim vse bogastvo njegovih milost. Vse moje telesne in dušne moči, urno se zberite, pripravite se, da spodobno sprejmete Jezusa in ga na sedež mojega serca spremite! — Pridi, o Jezus, moja ljubezen — ne mudi se — pridi — pridi! O Jezus! — O Marija! —

Po sv. Obhajilu.

(„Mene nimate zmiraj pri sebi.“ Zdaj pa je Jezus v tvojem sercu. O bodi sam z Jezusom v svojem

sercu. Ne beri precej po sv. obhajilu na bukvice; veliko bolje je, da saj nekoliko časa po sv. obhajilu zdihuješ k svojemu Bogu, ter se sam, kakor veš in znaš pogovarjaš s svojim Jezusom, ki je v tvojem sercu, kakor na sedeži milosti in ljubezni svoje, pričujoč kakor Bog in človek. O koliko milost si lahko pridobiš, če se po sv. Obhajilu sam pogovarjaš in raduješ s svojim nebeškim ženinom!)

1. Molitev po sv. Obhajilu.

„Kaj čem verniti Gospodu za vse, kar mi je dodelil?“ — (Ps. 115, 12.) Živo verujem v te, o večna resnica! Neomahljivo zaupam v te, o neskončna dobrotā! Ljubim te, o najljubeznjiviše Bitje! Dovolj mi, pa pomagaj mi, da te ljubim iz celega serca, iz cele duše, iz vse svoje pameti, iz vse svoje moči. Moj Bog in moj Gospod! tebi se vdam, tebe hvalim; in tebe ljubiti, tebe hvaliti zdaj in na večno želim.

Našel sem ga, ktereга ljubi moja duša. Deržim se ga, in nič več ga ne izpustim, da v resnici reči zamorem: „Jaz živim; pa ne jaz, ampak Jezus Kristus živi v meni.“ Ti, o Jezus, si moj mir, moje edino veselje, moje zveličanje! Moje serce se veseli, in moja duša se raduje v tebi. O Bog mojega serca! raje naj zdaj umerjem, ko upam, da sem resnično ves sklenjen s teboj; kakor da bi te še kdaj razžalil s kakim grehom.

O moja nezmerna ljubezen! molim te, hvalim te! Pa premajhno je moje serce, da bi te zadosti ljubil; preslab je moj jezik, da bi te zadosti hvalil. O da bi te zamogel tako hvaliti; kakor te ljubijo in hvalijo angelji in svetniki o nebesih! O moj Jezus! veliko ljudi je že bilo in veliko jih je še zdaj na zemlji, ki so te ljubili in te še zares ljubijo; o moj Bog! naj te jaz ljubim, tako kakor te je najlepša duša kdaj ljubila, in te še ljubi; o naj te ljubim, kakor te ljubi tvoja

najsvetejša Mati Marija, kakor te ljubi Bog Oče in sveti Duh! Pomnoži, o Gospod, mojo ljubezen!

O moj Bog! prišel si k meni, da bi se sklenil z menoj, da bi zasluženje tvojega britkega terpljenja mi dodelil in me posvetil. Stori to vse meni, da tvoj prihod ne bo zastonj v meni. Saj veš, kaj mi manjka; saj dobro poznaš moje slabosti: daj mi ponižnost, čistost serca, vdanost v tvojo sveto voljo, moč zoper vse pregrešne navade in poterpežljivosti, da vse zopernosti in britkosti iz ljubezni do tebe prenašam.

O moj Odrešenik! zavoljo tiste neskončne ljubezni, ktera te je na zemljo pripeljala in te v smert na križi gnala, dodeli mi, da vedno živiš v meni, in da jaz enkrat srečno umerjem v tebi.

O Bog moje duše! ljubim te čez vse. Zato se ti vsega prepustim; v resnični ljubezni in z vsem spoštovanjem se podveržem vsem tvojim naredbam, da se z menoj in nad menoj spolni vse, kar si mi od vekomaj sem odločil. In zato upam, da bom kdaj gledal tvoje Božje obličje in okušal pri tebi večno življenje.

Vsegamogočni Bog! ker sem sklenil, te zmiraj in čez vse ljubiti, te ponižno prosim: odvzemi mi vse, karkoli bi mi opovalo, tebe ljubiti, tebi služiti; odpravi od mene vse nespodobnosti in vso nezvestobo, in napolni me s svojo milostjo in svojo modrostjo.

O moj Bog! ko bi tudi pekla ne bilo, in bi ne bilo nobenih kazen odločenih za grešnike, bi te vendar le ljubil in vse iz ljubezni do tebe radovaljno preterpel. O Gospod! daj mi le pomoč, da vse spolnim, kar ti želiš. Ohrani mi serce le za to, da je tebi vdano, tebi pokorno; ohrani mi telo, da ga le tebi darujem, in ohrani mi življenje, da ga le tebi posvetim.

O preblažena Devica Marija, preljuba Mati Božja! sprosi mi od svojega Božjega Sina, kterega jaz ne-

vredno tvoje dete, zdaj v svojem sercu imam, sprosi mi to milost, da bom vsem njegovim navdihljejem zmiraj pokoren; uči me, da hrepenim po tistih čednostih, s katerimi si ti tu na zemlji toliko dopadanje Božje dosegla. O moja ljuba Mati! prosi in sprosi svojega Sina, da se ne loči več od mene, temuč da napolni mojo dušo z obilnostjo svojega blagoslova in ostane vedno v meni. Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

2. Molitev.

(Sv. Ignacija.)

Duša Kristusova, posveti me! — Telo Kristusovo, zveličaj me! — Kri Kristusova, napoji me! — Voda iz strani Kristusove, očisti me! — Terpljenje Kristusovo, poterdi me! — O dobrotljivi Jezus, usliši me! — V svoje svete rane skrij me! — Od tebe ločiti se, ne pusti me! — Pred hudobnim sovražnikom brani me! — O moji smertni uri pokliči me! — In zraven sebe posadi me! Da bom z angelji hvalil te vse večne čase. Amen.

3. Molitev. Darovanje samega sebe.

O moj ljubi Jezus! terdno upam, da si moj, da si ves moj. Ali pa morem, ali smem tudi tako terdno misliti, da sem jaz ves tako tvoj, kakor ti mene imeti želiš? Oh, moj Zveličar! zabrani mi ti, da ne bo svet priča take in tolike nehvaležnosti, da bi jaz kdaj ne hotel biti tako tvoj, kakor želiš ti, ki si zdaj popolnoma moje posestvo. Oh, nikdar, nikdar naj se to ne zgodi; in če se je poprej zgodilo, naj se vsaj zdaj več ne! Terdno, nepreklicano se ti od zdaj za naprej vsega darujem in popolnoma vdam. Za zdaj in za večno ti izročim svoje življenje, svojo voljo, svoje misli in želje, svoje djanje in nehanje,

svoje terpljenje in svojo britkost. In tako naj bom ves tvoj, naj bom tvoje resnično posestvo. Kakor klavni dar, posvečen edino tebi, o moj neskončni Bog! ti zagotovim, da se odpovem vsem stvarjem, da nimajo nikdar več nobenega in nikakoršnega deleža v meni. Povžij me ti v plamenu svoje Božje ljubezni! Nikoli se ne sme več zgoditi, da bi še kdaj kaka stvarica se polastila le količkaj mojega serca. O Jezus, milostljivo sprejmi ta dar in ga vekomaj ohrani.

O Marija, naša ljuba Gospa presvetega Serca! ki si bila vredna, v svojem svetem telesi nositi Stvarnika vseh stvari; ti, ki si spočela in rodila tistega Jezusa, ktereга sem tudi jaz uboga stvar v sv. Obhajilu zdaj prejel; oh, ti, ki imaš ključe do presvetega Jezusovega Serca; oh, ti mi odpri ta preblaženi, nebeški zaklad, pa položi celo moje serce vanj, ter ga skerbno varuj, kakor moja dobra Mati, da nikdar več ne bo nezvesto. O naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za me!

Z Jezuškom, o mila Mati moja! — Naj me blagoslovi roka tvoja! —

Jezušku in tebi vse podam, — kar je mojega in kar imam.

Molitev za odpustke.

(Po vsakem sv. Obhajilu zamoreš zadobiti popolnoma odpustke, ktere tudi za duše v vicah darovati zamoreš, ako klečé pred britko martro moliš naslednjo molitev, in jej pristaviš navadne očenaše ali kake druge molitve za odpustke.)

O dobrotljivi in najslajši Jezus! glej, pred tvojim obličjem se veržem na kolena, in te prosim in zarotim z vso gorečnostjo svoje duše: vtisni milostno v moje serce žive občutke vere, upanja in ljubezni, resnično žalost nad mojimi grehi, in terdni sklep poboljšanja; ko z globokim sočutjem in serčnim žalovanjem tvojih

pet kervavih ran pregledujem in v duhu preišlujem, ter si pred oči stavim, kar je že prerok David o tebi govoril: „Moje roke in noge so mi prebodli, vse moje kosti so razšтели.“ (Ps. 21, 17, 18.)

Duhovno obhajilo.

O moj Jezus! res nisem vreden, da bi ti — Božje veličastvo, k meni ubogemu grešniku prišel. Ker me pa vendar tako neskončno ljubiš in te jaz tudi ljubim; zato hrepenim po tebi in te zares želim zdaj prejeti v svoje serce, in sicer z vso svetostjo in čistostjo tvojega lastnega Serca in z ljubeznijo in gorečo željo tvoje presvete Matere; pa tudi želim, te prejeti tolikokrat, kolikorkrat ti želiš iti v serca tistih ljudi, ki te prejemati nočejo ali ne morejo. — Pridi toraj, o moj Jezus! moj Bog! in posedi moje serce!

Molitve k presv. Jezusovemu Sercu.

(Pri obiskovanji sv. Rešnjega Telesa ali pred misijonskim križem)

1. Posvečenje Božjemu Jezusovemu Sercu.

(Zveličane Margarite Alakokve.)

Moljeno Serce mojega preljubeznjivega Jezusa, sedež vseh čednost, nevsahljivi studenec vseh milost! Kaj si vendar vrednega našlo nad menoj, da si me tako nezmerno ljubilo, akoravno je bilo moje serce s tisučerimi zadolženji omadežano, in zato ni imelo družega, le nemarnost in oterpnost.

Tako veliki in nezmerni dokazi tvoje ljubezni, ktere si mi skazoval, o Jezus! ko te jaz nič ljubil

nisem, ti mi upanje dajejo, da boš moje posvečenje milostljivo sprejel. Sprejmi tedaj, moj preljubeznjivi Zveličar! mojo serčno željo, da se v čast in hvalo tvojemu presvetemu Sercu posvetim. Sprejmi milostljivo to darovanje, s katerim se ti vsega posvetim. Posebej še ti posvetim svojo osebo, svoje življenje, svoje djanje in nehanje, svoje britkosti in terpljenje. Ker ne želim nič drugzega, kakor da sem za naprej ves v tvojo čast posvečen dar, ki naj se v tvoji ljubezni vname, enkrat pa s tvojo dobroto v tem svetem plamenu popolnoma povzije.

Moj Gospod in moj Bog! darujem ti tedaj svoje serce z vsemi svojimi občutljeji, ter želim in zahtevam, da naj bodo ti moji občutljeji celo moje življenje tvojim občutljejem popolnoma enaki. Glej, toraj, o moj Gospod! posestvo sem tvojega Serca, ves sem tvoj.

O ljubi moj Bog! kako veliko je tvoje usmiljenje proti meni! Moj Bog, Bog vsega veličastva! kdo sem jaz, da ti dopade, sprejeti dar mojega serca? — To serce bodi za naprej vse le tvoje; stvari naj nimajo nobenega deleža na njem, ker tega niso vredne. Preljubeznjivi Jezus! bodi odsihmal moj oče, moj ljubljenec, moje vse. Od zdaj za naprej hočem le za te živeti.

O moljeni Zveličar človeški! sprejmi ta dar, ktereга jaz, najnehvaležniši zmed vseh ljudi, darujem tvojemu presvetemu Sercu, da popravim krivico, ktero sem delal do zdaj, ko njegovi ljubezni nisem zadostil. Spoznam in čutim, da mu malo dam; vendar mu dam vse, kar mu dati zamorem, in česar vem, da želi. In ko mu darujem svoje serce, ga mu dam, da bi ga več nazaj ne vzel.

Uči me, preljubeznjivi Zveličar! da se popolnoma vsega pozabim; ker je to edina pot, po kateri zamorem zadobiti zaželjeni vhod v tvoje presveto Serce; in ker bom za naprej vse le za to delal, stori, da bo vse tebe vredno, karkoli delam. Uči me, kaj naj

počnem, da bom dosegel čistost tvoje ljubezni. Dodeli mi tisto veliko ponižnost, brez ktere tebi nič dopasti ne more, in zverši v meni vso svojo sveto voljo zdaj in na vekomaj. Amen.

2. Popolnoma vdanost presvetemu Jezusovemu Sercu.

O Serce mojega preljubeznjivega Jezusa! vredno da te ljubim in molim; serčno želim, da bi nadomestil in uničil tolika in tako velika razžaljenja, ki so se tebi zgodila; in da bi vso hudobijo nehvaležnosti kolikor je na meni, zabranil, ti darujem popolnoma celo svoje serce z vsemi željami in vsega samega sebe. Zares, to naj bo moja čista in resnična želja, da hočem od te ure, od tega trenutka za naprej sebe in vse svoje zadeve pozabiti, da zamorem po odvernjenji vseh zadržkov iti v tvoje presveto Serce, ktero si mi po svoji posebni milosti odperl, da v njem z vsemi tvojimi zvestimi služabniki živim in umerjem.

V ljubezni do tebe ves vnet, rad darujem temu Božjemu Sercu vse zasluženje, vse zadostenje, karkoli bi ga imel v sv. mašah, v molitvah, v spokornih delih, v ponižnosti, v pokorščini in v družih čednostih, ki jih bom vse svoje življenje do zadnjega zdihljeja storil. Sklenem in hočem ne le, da se vse to oberne v čast in hvalo Jezusovemu presvetemu Sercu; ampak še posebej priserčno in ponižno prosim, da to presveto Serce milostljivo prevzame v popolnoma daritev vse to, in sicer tako, da z vsem dela po svoji želji, da vse to podeli, komur hoče, ali oberne v karkoli hoče. In ker sem ubogim dušam v vicah vse izročil, karkoli je v mojih djanjih zadostilnega zasluženja, želim, da bi tudi to po dopadenji Jezusovega Serca tem dušam v prid bilo. Ker mi pa to darovanje nikakor ne brani, da svete maše za druge darujem,

kakor to pokorščina in ljubezen tirjate, je tudi moj namen, ko se poslužim ptujih dobrot in tega, kar je Jezusovega Serca, da vse, kar s tem dobrega storim, je lastnina, dano in posvečeno le Jezusovemu presvetemu Sercu,

O presveto Serce! še enkrat te prosim, kaži mi pot, po katerem bom popolnoma pozabil sebe in bom zadobil čistost tvoje ljubezni, po kateri si mi ti to hrepenenje vlil. Sem sicer vnet v serčnih željah, da bi tebi dopadel; pa čutim, da doseči ne morem, po komur hrepenim, brez mogočne pomoči, katero mi le ti sam dati zamoreš. Delaj toraj v meni, o preblazeno Serce, karkoli hočeš, karkoli je po tvoji volji! Sicer čutim merzloto in zopernost; pa, ako se ne motim, to ni moja volja. Tvoje delo, o Jezus! je, da ti delaš, ti doveršuješ, in le tebi se bo prilastila, pripisala čast mojega posvečenja, ako se doverši. Tudi za naprej po svojem posvečenju ne bom hrepenel iz drugačnega namena, kakor le, da boš ti hvallen in češčen. Amen. Tako želim, tako hočem, tako naj se zgodi. Amen. Amen.

3. Kratko darovanje samega sebe Jezusovemu presvetemu Sercu.

O moj preljubeznjivi Jezus! da se tebi hvaležnega skazem in da popravim svojo nezvestobo, darujem jaz I. I. tebi svoje serce, ter se ti popolnoma posvetim in terdno sklenem, s tvojo pomočjo nič več ne grešiti.

(100 dni odpustkov vsaki dan. Pij VII. 1817.)

4. Darovanje vseh djanj v svete rane Jezusa Kristusa.

Predobrotljivi Jezus! v sladko rano tvoje češčene desne roke izročim vsa dobra djanja, ktera sem kedaj

storil ali jih bom s tvojo pomočjo še storil, ktere ti v tvojo čast tako za terdno posvetim, da naj njihovega zasluženja nikoli z nobeno nečimerno častjo zgubiti ne morem.

Predobrotljivi Jezus! v sladko rano tvoje češčene leve roke potopim vse svoje grehe in hudobije, ter te ponižno prosim, da jih s svojo predrago Kervjo izbrišeš, da me pred tvojo oestro sodbo ne bodo tožile in ne bodo klicale večne pogube čez me.

Predobrotljivi Jezus! v sladko rano tvoje češčene desne noge izročim vse, kar mi bo tvoja Božja roka srečnega in veselega v tem življenji naklonila, ker vse s tvojo Božjo voljo tako zedinim in ji tako podveržem, da naj me nobena stvar od tebe ločiti ne more.

Predobrotljivi Jezus! v sladko rano tvoje češčene leve noge potopim vsa terpljenja, britkosti in skušnjave, ktere mi bo tvoja Božja previdnost še v mojem življenji poslala. Zedinim jih zdaj in za vselej s tvojimi obilnimi težavami in s tvojim britkim terpljenjem, da so tebi toliko bolj dopadljive in meni toliko bolj zasluživne.

Predobrotljivi Jezus! v presladko rano tvojega prečeščenega Serca zaklenem svoje serce z vsemi njegovimi željami in nagnenji, da bode s teboj tako sklenjeno in očiščeno, da se za naprej nikdar več v pregrešne reči ne zaplete. Amen.

Б. Še eno darovanje presvetemu Jezusovemu Sercu.

(Zveličane Margarite Alakokve.)

Jaz I. I. posvetim in darujem presvetemu Sercu našega Gospoda Jezusa Kristusa svojo osebo, svoje življenje, svoje djanje, svoje britkosti in terpljenja, da se za naprej vsega vdam njegovi ljubezni in v njegovo poveličanje. Moj terdni in nepremakljivi

sklep je, da sem ves njegov, da vse iz ljubezni do Njega storim, in da se iz vse svoje duše odpovem vsemu, kar bi temu Božjemu Sercu dopadljivo ne bilo.

Zato edino tebe, o presveto Serce! izvolim za svojo ljubezen, v varha svojega življenja, v zagotovilo svojega zveličanja, v brambo svoji slabosti in v zadostilo vseh pregreškov svojega celega življenja.

O Serce vse milo in dobro! bodi mi gotovo pribežališče ob uri moje smerti; bodi mi opravičenje pred Bogom, in odverni od mene vso kazen njegovega pravičnega serda.

O Serce polno ljubezni! na te stavim vse zaupanje svoje. Ves moj strah je v moji hudobiji; vse moje zaupanje pa je v tvoji dobroti. Zateri v meni vse, kar bi tebi ne dopadlo, kar bi tebi nasprotovalo. Tvoja čista ljubezen naj se v moje serce tako globoko vsadi, da te nikdar pozabiti, nikoli se od tebe ločiti ne morem.

O Božje Serce! zarotim te pri tvoji neskončni dobroti, da naj bo moje ime globoko vtisnjeno v té; ker v tvoji sveti službi hočem živeti in umreti. Amen.

6. Zdihljeji k Jezusovemu presvetemu Sercu.

(Pri obiskovanji sv. Rešnjega Telesa.)

1. Pozdravljenje.

Hvaljeno in moljeno bodi brez vsega nehanja Serce Jezusa, mojega Odrešenika, v presvetem Zakramentu!

Terdno verujem, da je tvoje preljubezljivo Serce, o moj Jezus! v tem presvetem Zakramentu resnično pričujoče; zato te molim v ponižnosti svojega serca. Upam in se zanesem na tvojo neskončno dobroto in milost, da mi boš dal odpuščenje mojih grehov, ki

jih iz serca obžaljujem. Ljubim te iz vsega serca, ker si moja največa dobrota in ker si me ti poprej neskončno ljubil. Priserčno se ti zahvalim za vse milosti, in dobrote, ki si mi jih od začetka mojega življenja do zdaj skazal. Pozdravim, o Jezus! v tem presvetem Zakramentu tebe, svojega najboljšega prijatelja in najljubšega brata, tebe, svojega Očeta in svojo edino ljubezen. Hvalim in častim te, ker ti si moj večni Bog, ki vse stvariš in ohraniš. Le tebe, o neskončna dobrota, ki si moj Gospod, bom vselej ljubil, le tebi bom vedno služil, tebi dopasti si s tvojo pomočjo prizadeval. Daj mi to milost, o predobrotljivi Jezus! da v tvoji ljubezni živim in umerjem. Amen.

2. Češčenje.

Preljubeznjivo Serce mojega Zveličarja, bodi češčeno v presvetem Zakramentu! Iz vsega mojega serca bodi tisučkrat hvaljeno in češčeno, ti najsvetejše in prijetnejše prebivališče trojedinega Boga. Častim te presveto Serce Jezusa, kateri si Bog od vekomaj in po vsega mogočnosti sv. Duha Sin prečiste Device Marije. Gorečo ljubezen Marijinega Serca ti izročim in po njem te častim in hvalim, kakor te hvalijo in časté vsi zveličanski duhovi v nebesih in vse pobožne duše na zemlji. Tebi, Božjemu Sercu, bodi vsa hvala, čast in slava, na vse večne čase. Amen.

3. Ljubezen in obžalovanje.

O moj Jezus! ljubim te v tem Zakramentu iz vsega svojega serca, iz vse svoje duše, iz vse svoje misli — ljubim te čez vse. Priserčno te ljubim, moja največa dobrota, moja ljubezen. Oh, naj te ljubim, hvalim in častim, Bog Oče, Bog Sin in Bog sveti Duh! Svet, svet, svet je Gospod Bog nebeških trum! Goreče želim to ljubezen tolikokrat ponoviti, kolikor je peska pri morji, kolikor kapljic je v vodah,

listja na drevesih, zvezd na nebu, angeljev v nebesih in ljudi na svetu. O da bi te mogel ljubiti, kakor te ljubijo vsi angelji in svetniki v nebesih in vsi pravični na zemlji! Ž njih gorečo ljubeznijo sklenem svojo merzlo in nepopolno ljubezen. Oh, zakaj sem te vendar tako pozno začel spoznavati in ljubiti, ker si me ti ljubil, preden sem na svetu bil. Gorje tistemu času, v katerem je bilo moje serce ločeno od tebe, o preljubeznjivi Jezus! Zato žaluje vedno moje serce in terpi silne britkosti. Veržem se toraj k tvojim nogam, o mogočni Jezus! ter se vdarim, kakor očitni grešnik, na svoje skesano serce. O dobrotljivi Jezus! bodi mi nevrednemu in prevelikemu grešniku milostljiv, ki si iz ljubezni do grešnikov nebeško veličastvo zapustil, britko smert na križu terpel in se v presvetem Zakramentu vživati daješ do konca sveta! Ponavlja naj se vedno v meni čisti in sveti ogenj tvoje ljubezni, in v tem ognju vneto naj moje serce gori, da se vse znotranje očisti in razbeli, da v meni ne ostane nič grešnega, kar bi tvoje preljubeznjivo Serce žalilo. Izročim se tedaj v tvoje Božje Serce, o predobrotljivi, preljubeznjivi in presladki Jezus! — Ljubim te, o Jezus! ljubim te čez vse, moj Bog in moje vse!

4. Priprošnja.

O Jezus! kako daleč te je tvoja ljubezen gnala! Bolj ti je mar naše zveličanje, kakor tvoja Božja čast. Previdel si, kar mi zdaj vidimo, da le redki tebe v tem presvetem Zakramentu tako spoznajo in molijo, kakor je naša dolžnost in se tebi spodobi; o moj Bog in Gospod! in vendar si ga postavil našim dušam v zveličanje. Groza me obide, ko pomislim, kako velikokrat so ti neverniki silno nečast storili, ker so presveti Zakrament v vodo ali v ogenj vergli, ali na fla izsuli in z nogami taptali. Velika žalost me tudi obide, ker je veliko pravovernih kristjanov,

kteri te v presvetem Zakramentu nikoli ne obiščejo in ne molijo, pa te s svojim razuzdanim vedenjem brez strahu in prederzno žalijo. O moj Jezus! ko bi mi bilo dano, s svojimi solzami ali tudi s svojo kervijo tiste nesrečne kraje omiti, na katerih se je tvojemu presvetemu Rešnjemu Telesu nečast delala, bi zares rad to storil. Ker mi pa to ni pripuščeno, toraj sklenem, v prihodnje, kadar bom mogel, v presvetem Zakramentu te obiskati in te ponižno moliti, kakor te danes obiščem in želim, te v duhu ponižnosti in s spodobno častjo moliti. O da bi mi bilo dano, svoje lastne grehe zbrisati in popraviti vse tisto zaničevanje, kterega ti nehvaležni ljudje v tem presvetem Zakramentu delajo! Odpusti, o milostljivo Serce, meni in vsem človeškim sercem, kar so se zoper tebe pregrešila. Milostljivo jim prizanesi in ne prištevej jim tega greha. Usmili se nas, preljubeznjivo Serce, usmili se nas!

5. Upanje.

Moje serce se na te zanese, o Jezus! ker mi rana tvojega preljubeznjivega Serca pravi, da ne smem obupati. V njeno globočino denem celo versto in vso težo svojih grehov in zanikernost. Vanjo utopim dušo in serce. V to globočino tvojega usmiljenja položim in ti darujem ves svoj trud in vse prizadevanje. Izročim ti vanjo vse britkosti in težave, in karkoli mi pred teboj grenkosti dela. Terdno upanje v tvojo neskončno dobroto in milost me sili, da svoje oči zanesljivo k tebi povzdigujem in te pomoči prosim. Oh, sliši in usliši zdihljeje mojega serca, ker si serce samega Boga, kteremu je vse mogoče; samo to ne, da bi se revnega in potertega serca ne usmilil.

6. Prošnja.

O preljubeznjivo Serce Jezusovo! naj ti danes

svoje serce odprem. Največo čast in hvalo ti želim skazovati ter se sklenem v svojih molitvah z vsemi dušami v nebesih in na zemlji, ktere imajo pravo ljubezen do tebe. O prečisto Serce! očisti moje ubogo serce vse ljubezni, vsega nagnjenja do posvetnih reči in napolni ga s svojo presveto ljubeznijo. O presladko Serce! vzemi moje serce tako v svojo last, da bo odslej popolnoma tvoje. O presveto Serce! vtisni v moje serce grenke skerbi in britkosti, ktere si, o dobrotljivi Zveličar! ves čas svojega življenja na zemlji za moje zveličanje imel, da bom vselej, kadar se jih bom spomnil, za te kaj terpeti želel; ali da bom saj zopernosti, ki jih imam v svojem življenji prestati, voljno terpel. O najponižnejše Serce! vdeleži me svojega zaničevanja. O najkrotkejše Serce! dodeli mi svojo ljubeznjivo krotkost, ter vzemi iz mojega serca vso jezo in nepoterpežljivost. Prosim te tudi, o pokorno Jezusovo Serce! stori, da v prihodnje popolnoma v tvoji pokorščini živim in vedno po tvoji sveti volji ravnam. O Serce Jezusovo! bodi in ostani edini gospodar mojega serca, da, kar ti želiš, tudi jaz želim, hočem in ljubim vekomaj. Amen.

7. Duhovno obhajilo.

O ljubljenec moje duše! odpri mi vrata svojega Serca, ter vleci moje serce skozi presveto rano v dno svojega preljubeznjivega Serca, da se moje serce tako s tvojim Sercem zveže, da ti v meni in jaz v tebi prebivam. O Jezus, preljubi ženin moje duše! moja revna duša hrepeni po tebi, kakor žejen jelen po merzli vodi. O pridi, moj Jezus! s svojo milostjo in s svojo ljubeznijo v moje serce, ki v tebe veruje, v tebe upa in te ljubi čez vse. Pridi tedaj, o Jezus! pridi v moje serce; razveseli, potolaži, oživi me spet; ostani ti v meni, in jaz naj bom v tebi. O ne pri-

pusti, da bi bil kdaj ločen od tebe, o presladko in preljubeznjivo Serce Jezusovo!

8. Darovanje.

O moj Jezus! slišim te v presvetem Zakramentu klicati: Ljuba duša! celo svoje Serce ti dam, daj mi vendar tudi ti svoje serce! — Jezus! le vzemi moje serce; do čistega ti ga izročim! vzemi tudi moje telo in mojo dušo, moje življenje in mojo kri, moj um, mojo pamet in mojo voljo in vse, kar je v meni. Vse moje serce bodi v tvojem presvetem Sercu, ker le tebe ljubim, le po tebi hrepenim, le v tebi živeti želim. Živim sicer, pa ne živim več jaz, ampak Jezus živi v meni in jaz v Jezusu. O moj Jezus, ves sem tvoj! Kaj me hoče toraj od tvojega preljubeznjivega Serca ločiti? Ne smert, ne življenje, ne angelji, ne poglavarstva, ne oblasti, ne sedanje, ne prihodnje, ne visokost, ne globočina me ne bo mogla ločiti od ljubezni Božje, ktera je v Jezusu Kristusu, Gospodu našem.

O moj Jezus! bodi ti edini Gospod mojega serca, bodi moje edino veselje in bogastvo zdaj in na vekomaj! Amen.

Molitve k presladkemu Marijinemu Sercu.

1. Pozdravljenje presvetega Marijinega Serca.

O Marija, preljuba moja Mati! ozri se na me revnega ubožca, ki sem pred tvojim milostljivim Sercem in ne zaverzi moje prošnje. Z velikim veseljem vidim nad tvojim Sercem lepe čednosti, ki

čednosti vseh družih svetnikov daleč presežejo. Oh, kako preserčno želim, saj nekoliko teh čednosti imeti, ki so v tvojem presvetem Sercu, zlasti še tvoje ponižnosti, čistosti in velike ljubezni. O ponižno Serce! sprosi tudi meni ponižnega duha, da bom svojo veliko dušno revščino in nevrednost spoznal, in tako Božjih milost se vrednejšega storil. O prečisto Serce! sprosi, da bo čisto tudi moje serce, da se bom najmanjšega greha, kakor največe nesreče bal in varoval. O ljubezni goreče Serce! sprosi mi, da se svete ljubezni vname moje serce, da bom mogel Jezusu toliko ljubezen skazovati, kolikor sem je mu dolžan, in da bom tudi tebe tako ljubil, kakor najboljši otrok svojo dobro mater ljubiti more. Daj mi čutiti, preljubeznjiva Mati! sladkost tvojega presvetega Serca, ter me pelji k tvojemu preljubemu Sinu, našemu Zveličarju, da ga bom s teboj vred hvalil in častil vekomaj. Amen.

2. Molitev k sv. neomadežanemu Marijinemu Sercu.

O presladko, neomadežano Serce Marijino, ti presveto Serce Matere Božje, ti premilo Serce Matere naše! O preljubeznjivo Serce, nad katerim ima presveta Trojica vse dopadenje svoje! Serce, vredno, da te časté in preserčno ljubijo vsi angelji in vsi ljudje! Serce, ki si Jezusovemu Sercu najbolj podobno, čigar popolnoma podoba si! Serce, polno dobrote in usmiljenja do nas ubozih sirot! oh, ozri se na nas reve, in raztajaj naša merzla serca, vnemi jih in zedini jih popolnoma s Sercem našega Božjega Zveličarja. Vlij v naša serca ljubezen do svojih čednost, ter jih vnemi s tistim presrečnim ognjem, v katerem je tvoje Serce vedno gorelo. Sprejmi v to svoje Serce sveto cerkev, varuj jo, bodi jej vedno gotovo pribežališče in nepremagljivi stolp zoper vse napade

njenih sovražnikov. Bodi nam pot, ki nas k Jezusu pelja; bodi nam vir, po katerem nam dohajajo vse milosti, katerih potrebujemo za zveličanje svoje. Bodi naša pomoč v vseh naših potrebah. Bodi nam tolažilo v britkostih, moč v vseh skušnjavah, pribežališče v preganjanji, zavetje v vseh nevarnostih, zlasti še v zadnjem boju našega življenja, ko se bomo ločili od tega sveta, in bo pekel vso svojo moč zoper nas poskusil, da bi se polastil naših duš v prestrašnem trenutku, v katerem bo odločena cela naša večnost. Takrat, oh, takrat, o predobrotljiva Devica! pokaži nam sladkost svojega maternega Serca, in skaži nam moč svoje priprošnje pri Jezusovem Sercu, ter nam odpri ta vir vsega usmiljenja, da bomo v gotovem zavetji prišli tje v sveta nebesa, kjer ga bomo s teboj vred vso večnost častili in molili. Amen.

Presveto Serce Marijino, bodi naše otenje!

3. Molitev k Marijinemu Sercu za spreobrnjenje grešnikov.

Grešnik, v stanu smertnega greha, je najnesrečnejša stvar na zemlji; to je gotovo. Pa ravno tako gotovo je, da tvoje presveto, neomadežano Serce, o preljubeznjiva Mati Marija! je nesrečnim grešnikom vedno odperto, da v njem lahko pribežališče, tolažbo, mir in pokoj dobijo. Tega terdno prepričan, padem ponižno na kolena pred té, o pribežališče vseh grešnikov, in luč vsem zmotenim in upanje obupajočim!

Milo zdihujem k tebi in te prosim: pokaži svojo moč, katero imaš do človeških serc; pokaži svojo ljubezen, s katero objemaš vse ljudi. O Marija! glej uboge grešnike, ki brez žive vere, brez pravega zaupanja in brez vse resnične ljubezni v nepokoju revno poginjajo. Pomagaj jim, da spoznajo svoj toliko usmiljenja vredni, prežalostni stan. Predrami

jih, napolni jih s svetim strahom, da zapustijo pot pregrehe, da se skesano obernejo k milostljivemu nebeškemu Očetu, ki je poslal svojega Božjega Sina zato na ta svet, da vsi, ki vanj verujejo, ne bodo pogubljeni, ampak večno živijo. Stegni toraj svojo milo roko, o preljubeznjiva in ljubljena Mati! in reši uboge grešnike. Potegni jih iz grozovite nevarnosti, v kateri bi bili vekomaj pogubljeni; odpri svoje presveto materno Serce, in daj jim prostorček v njem; saj to tvoje premilo Serce ni zaperto nikomur, najmanj pa še prerevnim pa skesanim grešnikom.

5 Oče naš . . . 5 Češčena si Marija . . .

Sladko Serce Marijino, bodi naše otenje!

4. „Pod tvojo pomoč.“

Pod tvojo pomoč pribežimo, o naša ljuba Gospa presvetega Serca! ne zaverzi naših prošenj v naših potrebah, temuč reši nas vselej vseh nevarnost, o preslavna zapovednica presvetega Serca Jezusa, tvojega Sina.

O naša ljuba Gospa presvetega Serca, ki te je Bog izvolil, da si v svojem naročji in iz svoje prečiste kervi v podobila Serce Jezusovo, pelji nas ti sama k temu presvetemu Sercu, čigar zapovednica in gospodovalka si ti. Odpri svetu njegove zaklade ljubezni in usmiljenja, in stori, da mi vsi iz tega studenca vseh milost zajemamo spreobernenje, gorečnost in zveličanje. Amen.

5. Mali rožni venec naše ljube Gospe presv. Serca.

Pobožni častilci Matere Božje vedno na novo častijo to premogočno zakladnico nebeških darov. Darujmo tudi mi naši ljubi Gospej presvetega Serca venec 33 serčnih zdihljejev. Ti zdihljeji nas opomnijo na onih 33 let, v

kterih je Marija posebno tukaj na zemlji kraljevala čez presveto Serce svojega Božjega Sina, kateri jej je bil pokoren. Ta venec se tako-le moli:

Ljubljeno bodi povsodi presveto Serce Jezusovo! —
Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas! (enkrat.)

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas! (desetkrat.)

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas! (enkrat.)

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas! (desetkrat.)

Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas! (enkrat.)

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas! (desetkrat.)

Za vsaki zdihljeje je podeljenih 100 dni odpustkov, ki se lahko dušam v vicah darujejo. (Pij IX. 26. rožnika 1867.)

6. Izročilo Mariji.

O Marija, brez madeža spočeta, Mati Božja, Gospa nebes in zemlje, pa tudi moja Mati! Klečé pred teboj na svojih kolenih, zavzeto občudujem tvojo preslavno čast, ki te povzdiguje čez vse ljudi in angelje; vterjen v zaupanji na predrage milosti, ktere tečejo zvestim dušam, ki tebe častijo; navzet svete vneme, da bi v tvojo čast kaj storil, se hočem danes za vselej v tvojo službo darovati.

O da bi imel vsa človeška serca, pa le zato, da bi jih vsa tebi daroval! Moja serčna želja je, da bi ti neprenehoma ponavljal vse češčenje, katero so ti skazovali vsi tvoji najzvestejši služabniki. Pa ker sem ves nezmožen in sem najrevniši tvojih služabnikov ter svojih serčnih želj nikakor speljati ne morem, hočem storiti saj toliko, kolikor premorem.

V duhu se veržem pred tvoj sedež, in z največim spoštovanjem in priserčno ljubeznijo se ponižam pred teboj, ter se vsega tebi v lastnino podam. V pričo sv. Jožefa, tvojega prečastnega ženina in mojega iz-

voljenega priprošnika, v pričo svojega angelja varha, v pričo svojega patrona, v pričo vseh nebes te izvolim danes v svojo Gospo, v svojo varhinjo in Mater. Tvojemu visokemu veličastvu darujem popolnoma in nepreklicljivo vse, kar svojega imenovati zamorem, svoje telo, svojo dušo, svoj spomin, svoj um, svojo voljo. Posvetim ti vsa svoja djanja, besede in misli, vse svoje terpljenje; vse, kar Bog tirja od mene; vsa opravila, ktera sem dolžan storiti; da je tako vse, kar sam storim, in kar se z menoj godi, tebi darovano, po tebi še posvečeno in zboljšano, da nebeškemu Očetu dopade.

Danes hočem sprejeti za zmiraj lepo ime: „Marijin služabnik,“ ter si hočem prizadevati, da v češčenji in v ljubezni do tebe za nobenim tvojim častilcem ne zaostanem.

In da bi tvojo velikost, tvojo moč in tvojo neizrečeno dobroto posebno častil, da bi le en pogled tvojih milostnih oči na-se privabil in tako tvojega preblaženega varstva se zagotovil, storim v pričo nebes in zemlje ta-le sklep:

1. Obljubim, da bom tvoje posebne milosti in sprednosti vedno častil, zlasti še tvoje neomadežano spočetje in tvoje preslavno vnebovzetje. Za terdno verujem, da te je tvoj Božji Sin z dušo in s telesom veličastno povzdignil na najviši sedež nebeški, kot kraljico angeljev in svetnikov, in da imaš kraljevo in materno pravico; tako da se vedno vdeležuješ njegove moči, kakor njegove ljubezni in njegovega usmiljenja. Nikoli se nočem sramovati ne tvojega imena, ne tvojega češčenja. Nosil bom tvoje oblačilo, sv. škapulir, in vselej bom pripravljen, da se potegnem za tvojo čast proti vsacemu, kateri bi se prederznil pričo mene taisto napasti; zlasti še bom pospeševal tvoje češčenje pri svojih podložnih in pri svojih prijateljih.

2. Obljubim ti, o Marija, moja ljuba Mati! da

bom v vseh svojih nadlogah in potrebah tebe na pomoč klical, da ti s tem skažem svoje zaupanje, ako pri tebi, o Mati usmiljena! kot ubog grešnik pomoči iščem.

3. Premilo, priserčno in otroško te hočem ljubiti, kot svojo dobrotljivo Mater, od ktere vse pričakujem, vse sprosím, vse prejmem; zato ker si res moja Mati, in boš moja Mati v življenji in v smerti in vso večnost.

4. K tem sklepom še pridenem, da hočem vse svoje djanje opraviti le v tvojo službo, to je, po tebi, v tebi in s teboj. Izročim ti toraj vso pravico do mojega, če tudi res revnega zasluženja mojih dobrih del, da ga v večo čast Božjo in v pomnoženje svoje slave po svoji volji oberneš.

5. Poslednjič pa, ker vsa vrednost angeljev in ljudi in vsa njihova češčenja ne morejo se primeriti velikosti tvojih sprednost in tvoje slave; zato ti darujem, da svoji slabosti nadomestim, vso tisto ljubezen, vse milosti in počastenja, ktera ti je skazal Edinorojeni Boga Očeta, tvoj Božji Sin Jezus Kristus, pa tudi vse sprednosti, ktere ti skazujejo vse tri Božje osebe tam v nebesih skoz vso večnost.

O sveta Devica! o Mati Božja in moja ljuba Mati! sprejmi te sklepe svojega najnevrednišega služabnika; o pomagaj moji slabosti, da jih spolnujem; stoj mi na strani vsaki trenutek mojega življenja; dodeli mi tiste čednosti, ktere hočeš sama, da jih imam; sprosi mi priserčno pobožnost, lepo ponižnost in angeljsko čistost. Pred vsem pa te prosim, dodeli in sprosi mi to milost, da enkrat svojo dušo v ljubezni tvojega Božjega Sina izdihnem, da sem stanoviten do konca svojega življenja.

Bodi mi pozdravljena, o Marija! in ne pozabi svojega revnega služabnika! Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas!

7. Tvoj sem, o Marija!

O Gospa moja, o Mati moja! tebi se vsega darujem, in da se tebi vdanega skažem, ti danes posvetim svoje oči, svoja ušesa, svoja usta, svoje serce in sebe popolnoma vsega. Ker sem tedaj tvoj, o dobra Mati! varuj me, brani me, kakor svojo lastnino in posestvo. (100 dni odpustkov. Pij IX.)

V vsaki skušnjavi:

O Gospa moja, o Mati moja! spomni se, da sem tvoj; varuj me, brani me, kakor svojo lastnino in posestvo. (100 dni odpustkov. Pij IX.)

Živi Marija!

Sv. križev pot,

kakor ga navadno v Rimu molijo.

1. štacijon.

Jezus je k smerti obsojen.

V. Molimo te, o Gospod Jezus Kristus in te hvalimo.
O. Ker si s svojim svetim križem svet odrešil.

O Jezus! po tej krivični sodbi, katero sem s svojimi grehi že tolikokrat podpisal, reši me večne smerti, katero sem že tolikokrat zaslužil.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

V. Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu svetega Rešnjega Telesa!
O. Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas in pomagaj ubogim dušam v vicah.

2. štacijon.

Jezus križ na-se vzame.

V. Molimo te, o Gospod Jezus Kristus in te hvalimo.
O. Ker si s svojim svetim križem svet odrešil.

O Jezus! ki si voljno težki križ na-se vzel, kteregea sem ti jaz s svojimi grehi pripravil, daj, da spoznam njih velikost, ter jih objokujem ves čas svojega življenja.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

- V. Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu svetega Rešnjega Telesa.
- O. Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah.

3. štacijon.

Jezus pervikrat pade pod križem.

- V. Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.
- O. Ker si s svojim svetim križem svet odrešil.

Teža mojih prevelikih grehov, o Jezus! te je pod križem na tla poterla. Merzi se mi nad grehi ter jih sovražim; odpusti mi, te prosim, in s pomočjo tvoje milosti nočem nič več grešiti.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

- V. Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu svetega Rešnjega Telesa!
- O. Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah.

4. štacijon.

Jezus sreča svojo žalostno Mater.

- V. Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.
- O. Ker si s svojim svetim križem svet odrešil.

O prežalostni Jezus! O prežalostna Mati! ako sem vama do zdaj toliko žalost delal s svojimi grehi, se to v prihodnjič nič več ne sme zgoditi. Z vajino pomočjo vaji hočem ljubiti, in vama zvest biti do smerti.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

V. Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu svetega Rešnjega Telesa.

O. Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah.

5. štacijon.

Simon iz Cirene pomaga Jezusu križ nesti.

V. Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim svetim križem svet odrešil.

O Jezus! kako srečen je Simon, da ti zamore pomagati križ nesti! Kako srečen bi bil pa tudi jaz, ako bi vselej ti pomagal križ nositi s poterpežljivostjo v vsem, karkoli me zadene.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

V. Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu svetega Rešnjega Telesa!

O. Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam vicah.

6. štacijon.

Veronika poda Jezusu potni pert.

V. Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim svetim križem svet odrešil.

O Jezus! ki si se toliko ponižal, da si svoj presveti obraz Veroniki v potno ruto vtisnil, vtisni globoko tudi v mojo dušo spomin svojega britkega terpljenja in grenke smerti.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

- V. Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu svetega Rešnjega Telesa!
- O. Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah.

7. štacijon.

Jezus vdrugič pade pod križem.

- V. Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.
- O. Ker si s svojim svetim križem svet odrešil.

Moji večkrat storjeni grehi so krivi, da ti, o preljubeznjivi Jezus! že zopet padeš pod križem. Daj mi pomoč, da se ne povernem spet v greh.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

- V. Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu svetega Rešnjega Telesa.
- O. Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah.

8. štacijon.

Jezus tolaži Jeruzalemske žene,

- V. Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.
- O. Ker si s svojim svetim križem svet odrešil.

Ti, o Jezus! tolažiš Jeruzalemske žene, ki žalujejo nad tvojim terpljenjem. Tolaži tudi mojo dušo s svojim usmiljenjem, v ktereга zaupam in si ga hočem v prid obračati.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

- V. Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu svetega Rešnjega Telesa!
- O. Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah.

9. štacijon.

Jezus pade vtretjič pod križem.

- V. Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.
- O. Ker si s svojim svetim križem svet odrešil.

Od prevelicega terpljenja, ki si ga že prestal, o Jezus! vtretjič padeš pod težkim križem. Stori, da se nič več v greh ne povernem. Moj Jezus! rajši umerjem, kakor da spet grešim.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

- V. Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu svetega Rešnjega Telesa!
- O. Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah.

10. štacijon.

Jezusa slečejo in mu želča piti dajo.

- V. Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.
- O. Ker si s svojim svetim križem svet odrešil.

O Jezus! ki so te slekli in kisa in želča piti dali, reši me vendar vsega nagnjenja do časnih reči; in stori, da vse zaničujem, kar je posvetnega ali kar me v greh napeljuje.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

- V. Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu svetega Rešnjega Telesa!
- O. Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah.

11. štacijon.

Jezusa na križ pribijajo.

- V. Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.
- O. Ker si s svojim svetim križem svet odrešil.

Po tistih grozovitih bolečinah, ktere si občutil, ko so tvoje svete roke in noge z žebli prebodli, stori, o Jezus! da svoje meso neprenehoma križam s keršanskim zatajevanjem.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

- V. Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu svetega Rešnjega Telesa!
- O. Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah.

12. štacijon.

Jezus umerje na križu.

- V. Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.
- O. Ker si s svojim svetim križem svet odrešil.

O Jezus! ki si na križu umerl po tem, ko si tri ure v najbritkejših smertnih težavah na njem visel, daj mi, da pred umerjem, kakor da bi še kdaj grešil. In ako moram še živeti, naj živim, da tebe ljubim in tebi služim.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

- V. Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu svetega Rešnjega Telesa!
- O. Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah.

13. štacijon.

Jezusa s križa snamejo in ga Mariji v naročje položé.

- V. Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.
- O. Ker si s svojim svetim križem svet odrešil.

O prežalostna Mati! kako je bilo pač z britkostmi napolnjeno tvoje Serce, ko si svojega ljubega Jezusa mertvega v naročji imela. O sprosi mi milost, da sovražim greh, ki je bil kriv njegove smerti in tvojih britkost, da spokorno živim in v tvojem naročji sveto umerjem.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

- V. Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu svetega Rešnjega Telesa!
- O. Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah.

14. štacijon.

Jezusa v grob položé.

- V. Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.
- O. Ker si s svojim svetim križem svet odrešil.

O Jezus! vsemu hočem odmreti in le v tebi živeti. Dokler mi je še tu živeti, hočem le v tebi in s teboj živeti, da enkrat v ne-

besih v tebi večno živim, ter tamkaj sad tvo-
jega britkega terpljenja in tvoje smerti večno
vživam. Amen.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

V. Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Serce Jezu-
sovo v visoko častitem zakramentu svetega Reš-
njega Telesa!

O. Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in
pomagaj ubogim dušam v vicah.

Lavretanske litanije.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!

Bog Sin, Odrešenik sveta, usmili se nas!

Bog sveti Duh, usmili se nas!

Sveta Trojica en sam Bog, usmili se nas!

Sveta Marija,
Sv. Božja porodnica,
Sv. devic Devica,
Mati Kristusova,
Mati milosti Božje,
Mati prečista,
Mati brez madeža,
Mati nedolžna,
Mati presveta,
Mati ljubeznjiva,
Mati prečudna,

} prosi za nas!

Mati Stvarnikova,
 Mati Odrešenikova,
 Devica najmodrejša,
 Devica častitljiva,
 Devica hvale vredna,
 Devica mogočna,
 Devica usmiljena,
 Devica verna,
 Podoba pravice,
 Sedež modrosti,
 Začetek našega veselja,
 Posoda duhovna,
 Posoda časti vredna,
 Posoda posebne pobožnosti,
 Roža skrivnostna,
 Stolp Davidov,
 Stolp slonokoščeni,
 Hiša zlata,
 Skrinja zaveze,
 Vrata nebeška,
 Zgodnja Danica,
 Zdravje bolnikov,
 Pribežališče grešnikov,
 Tolažnica žalostnih,
 Pomoč kristjanov,
 Kraljica angeljev,
 Kraljica očakov,
 Kraljica prerokov,
 Kraljica aposteljnov,
 Kraljica mučenikov,
 Kraljica spoznovalcev,
 Kraljica devic,
 Kraljica vseh svetnikov,
 Kraljica brez madeža izvirnega greha spočeta,

} prosi za nas!

Jezus, Jagnje Božje, ki odjemplješ grehe sveta,
 zanesi nam, o Gospod!

Jezus, Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta,
usliši nas, o Gospod!

Jezus, Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta,
usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Molitve.

1. K presvetemu Rešnjemu Telesu.

(Kedar je izpostavljeno)

V. Kruh z nebes si jim dodelil.

O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

M o l i m o.

O Bog! kteri si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega Telesa in tvoje Kervi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. Kteri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha Bog vekomaj. Amen.

2. K sveti Devici, Materi Mariji.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta Božja porodnica! ne zaverzi naših prošenj v naših potrebah, temuč reši nas vselej vseh nevarnost. O častitljiva in blažena Devica, naša Gospa, naša srednica, naša besednica, naša pomočnica. S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči.

V. Prosi za nas, sveta Božja porodnica!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o.

Dodeli nam, svojim služabnikom, prosimo Gospod Bog! da vedno zdravje na duši in na telesi uživamo, in da bomo po častitih prošnjah presvete Marije, vselej Device, sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni.

3. „Češčena Kraljica.“

Češčena bodi kraljica, Mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! k tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci; k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, oberni tedaj, naša pomočnica! svoje milostljive oči na nas; in pokaži nam po tem revnem življenji Jezusa, blaženi sad tvojega telesa; o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

V. Prosi za nas, sveta Božja porodnica!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o.

Vsegamogočni večni Bog! ki si dušo in telo častite Device Matere Marije, da bi vredno prebivališče tvojega Sina biti zaslužila, s pripomočjo svetega Duha pripravil, daj, da bomo, ki se njenega spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah prihodnjega zlega in večne smerti rešeni.

4. K svetemu Jožefu.

Glejte zvesti in modri hlapec, ktereга je postavil Gospod čez svojo družino.

V. Prosi za nas, sveti Jožef!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o.

Naj nam, prosimo o Gospod! zasluženje ženina

tvoje presvete Matere Marije pomaga, da, kar naša slabost ne premore, nam bode po njegovih prošnjah podeljeno.

5. Za vse potrebe.

Gospod! ponižno te prosimo, razveži po svoji milosti naših grehov vezi, in ohrani po prošnjah svoje izvoljene Matere ljube Device Marije in vseh svojih svetnikov nas svoje služabnike, naše dobrotnike in naše pahištvo v vsi svetosti. Očisti tudi vso našo rodovino in naše prijatelje hudobe in grehov, in napolni jih z lepimi čednostmi; dodeli nam mir in zdravje; odverni od nas vidne in nevidne sovražnike in odženi vse hude želje. Daj nam zdravo vreme in dobro letino; skaži milost našim prijateljem in neprijateljem; in obvaruj to duhovnijo z vsemi, kateri v njej prebivajo, kuge, lakote, vojske, ognja, potresa, povodnji, in dodeli milostljivo vsem vernim kristjanom, živim in mertvim, v nebeškem kraljestvu večno življenje, mir in pokoj. Obvaruj našega papeža I., našega škófa I., našega cesarja I., in vso našo duhovsko in deželsko gosposko, in vse keršansko ljudstvo vseh nadlog in vsega zlega. In tvoj blagoslov pridi z nebes na nas, in bodi vselej nad nami. Po Gospodu našem, Jezusu Kristusu, Sinu tvojem, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti sv. Duha Bog vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas.

O. Amen.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . . (petkrat).

Litanije vseh svetnikov.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!

Bog Sin, Odrešenik sveta, usmili se nas!

Bog sveti Duh, usmili se nas!

Sveta Trojica, en sam Bog, usmili se nas!

Sveta Marija,

Sv. Božja porodnica,

Sv. devic Devica,

Sv. Mihael,

Sv. Gabriel,

Sv. Rafael,

} prosi za nas!

Vsi sveti angelji in arhangelji, prosite za nas!

Vse svete verste zveličanih duhov, prosite za nas!

Sv. Janez Kerstnik, prosi za nas!

Sv. Jožef, prosi za nas!

Vsi sveti očaki in preroki, prosite za nas!

Sv. Peter,

Sv. Pavelj,

Sv. Andrej,

Sv. Jakob,

Sv. Janez,

Sv. Tomaž,

Sv. Jakob,

Sv. Filip,

Sv. Jernej,

Sv. Matevž,

Sv. Simon,

Sv. Tadej,

Sv. Matija,

} prosi za nas!

Sv. Barnaba,
 Sv. Lukež,
 Sv. Marka,

}prosi za nas!

Vsi sveti aposteljni in evangelisti, prosite za nas!

Vsi sveti učenci Gospodovi, prosite za nas!

Vsi sveti nedolžni otroci, prosite za nas!

Sv. Štefan,
 Sv. Lavrenci,
 Sv. Vincenci,

}prosi za nas!

Sv. Fabijan in Sebastijan,

Sv. Janez in Pavelj,

Sv. Kozma in Damijan,

Sv. Gervazi in Protazi,

} prosita za nas!

Vsi sveti mučeniki, prosite za nas!

Sv. Silvester,

Sv. Gregori,

Sv. Ambrož,

Sv. Avguštin,

Sv. Jeronim,

Sv. Martin,

Sv. Nikolaj,

}prosi za nas!

Vsi sveti škofje in spoznovalci, prosite za nas!

Vsi sveti učeniki, prosite za nas!

Sv. Anton,

Sv. Benedikt,

Sv. Bernard,

Sv. Dominik,

Sv. Frančišek,

}prosi za nas!

Vsi sveti mašniki in leviti, prosite za nas!

Vsi sveti menihi in puščavniki, prosite za nas!

Sv. Marija Magdalena, prosi za nas!

Sv. Agata,

Sv. Lucija,

Sv. Neža,

Sv. Cecilija,

Sv. Katarina,

Sv. Anastazija,

}prosi za nas!

Vse svete device in vdove, prosite za nas!
 Vsi svetniki in svetnice Božje, prosite za nas!
 Bodi nam milostljiv; zanesi nam, o Gospod!
 Bodi nam milostljiv; usliši nas, o Gospod!

Vsega hudega,

Vsega greha,

Svoje jeze,

Nagle in neprevidene smerti,

Skušnjav hudičevih,

Jeze, sovraštva in vse hude volje,

Duha nečistosti,

Treska in hudega vremena,

Šibe potresa,

Kuge, lakote in vojske,

Večne smerti,

S skrivnostjo svojega svetega včlovečenja,

S svojim prihodom,

S svojim rojstvom,

S svojim kerstom in svetim postom,

S svojim križem in terpljenjem,

S svojo smertjo in svojim pokopom.

S svojim svetim vstajenjem,

S svojim čudovitnim vnebohodom,

S prihodom tolažnika svetega Duha,

Na dan sodbe,

Mi grešniki,

Da nam zanesesh,

Da nam odpustiš,

Da nas k pravi pokori pripelješ,

Da svojo sveto cerkev vladaš in ohraniš,

Da apostoljskega pastirja in vse cerkvene stanove

v svoji sveti veri ohraniš,

Da sovražnike svete cerkve ponižáš,

Da keršanskim kraljem in oblastnikom mir in

pravo edinost podeliš,

Da nam cesarja ovaruješ,

Da vsemu keršanskemu ljudstvu mir in edinost daš,

reši nas, o Gospod!

prosimo te, sliši nas!

Da nas v svoji sveti službi poterdiš in obderžiš,
 Da naše misli k nebeškim željam povzdigneš,
 Da vsem našim dobrotnikom večne dari podeliš,
 Da duše naše, naših bratov, bližnjih, in dobrotnikov
 večnega pogubljenja rešiš,
 Da sad zemlje daš in ohraniš,
 Da vsem vernim dušam večni pokoj podeliš,
 Da nas uslišiš,
 Sin Božji,

prosimo te, sliši nas!

Jagnje Božje, ki odjemplješ grehe sveta, zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki odjemplješ grehe sveta, usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki odjemplješ grehe sveta, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš . . .

Molitve pri popoldanji službi Božji.

K svetemu Rešnjemu Telesu.

(Kedar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil.

O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

M o l i m o .

O Bog! kteri si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega Telesa in tvoje Kervi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. Kteri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha Bog vekomaj. Amen.

Za odvrnenje vseh nadlog in nevarnost.

Vsegamogočni, večni Bog! nebeški Oče, poglej z očmi svoje neskončne milosti naše reve in nadloge. Usmili se vseh vernih kristjanov, za ktere se je tvoj edinorojeni Sin, naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus, voljno grešnikom v roke dal, in je tudi svojo drago Kri na lesu svetega križa prelil. Po tem Gospodu Jezusu odverni milostljivi Oče! zaslužene šibe, sedanje in prihodnje nevarnosti, punte, vojsko, lakoto, dragino, boleznj in žalostne, revne čase.

Vsegamogočni, večni Bog! usmili se svojega služabnika, našega papeža I., in vodi ga po poti večnega življenja, da bo s tvojo pomočjo, kar je tebi prijetno, želel in z vso močjo storil.

O Bog, pastir in vladar vseh vernih! glej milostljivo na svojega služabnika našega škofa I., ki si ga pastirja naši škofiji postavil; dodeli mu, da tistim, čez ktere je postavljen, z besedo in z djanjem, k dobremu služi, in tako s čedo, ki mu je izročena, večno življenje doseže.

Bog, varh vseh kraljestev! dodeli svojemn služabniku, našemu cesarju I., spoznati in častiti tvojo moč, s ktero se sovražnik premaga, da bo, ker je iz tvoje volje cesar postal, tudi v tvojem varstvu vselej mogočen.

Razsvetli in poterdi v vsem dobrem duhovske in deželjske oblastnike in gosposke, da nas bodo na vse to napeljevali, kar more k tvoji Božji časti, k našemu zveličanju in k miru in k sreči vsega kerščanstva pripomoči.

Prosimo tudi, kakor hočeš, da imamo prositi, za svoje prijatelje in neprijatelje, za zdrave in bolne, za žalostne in revne kristjane, za žive in mertve.

Vsegamogočni, večni Bog! ki gospoduješ čez žive in mertve, in se usmiliš vseh, ktere iz vere in dobrih del za svoje spoznaš, pohlevno te prosimo, da

vsi, za ktere smo se namenili moliti, kateri so še pri življenji, ali pa so se že s sveta ločili, na prošnjo vseh tvojih svetnikov od tvoje dobrote odpuščanje vseh grehov dosežejo.

Dodeli nam, o Bog miru! pravo edinost v veri brez vsega razdertja in ločitve. Spreoberni naša serca k pravi pokori in k poboljšanju našega življenja. Vžgi v nas ogenj svoje ljubezni. Daj nam goreče želje po vsi pravičnosti, da ti bomo, kakor tvoji pokorni otroci v življenji in o smerti prijetni in dopadljivi.

Tebi, o Gospod! bodi vedno priporočeno vse naše djanje in nehanje, naše delo in opravilo, naše življenje in naša smert. Daj nam tvojo milost tukaj uživati, in tamkaj z vsemi izvoljenimi doseči, da te bomo v večnem veselji in zveličanji hvalili in molili. To nam dodeli, Gospod, nebeški Oče! po Jezusu Kristusu, Gospodu našem in Odrešeniku, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas.

O. Amen.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . . (petkrat.)

Šopek novih pesem

v čast naši ljubi Gospej presvetega Serca.

(Perve pesmi se lahko pojejo po starih Riharjevih napevih; drugim pa je napravil o. Angelik Hribar prav primerne napeve.)

I.

Misli sv. Alfonza.

Po napevu: Marija preblaga.

1.

Mogočna kraljica,
Vseh gnad ključarica,
O ljuba Gospa!
Odperaj mi vrata
Presvet'ga Serca. —
Prečudna lepota
In tvoja dobrota
Ginila Boga,
Da te je izvolil
Kraljico sveta.

2.

Si Bogu predraga,
Pa nam tudi blaga;
Ves raj je s teboj.
Naj tudi jaz prvi
Ljubivec bom tvoj!
Mogočna kraljica i. t. d.

3.

Te moje so želje,
To moje veselje,
Da ljubim te zdaj;
Da Jezusa s tabo
Vžival bom kdaj.
Mogočna kraljica i. t. d.

4.

Da tebe res ljubim,
 Da se ne pogubim,
 Ti skerbi za to.
 To milost mi skaži,
 Te prosim serčno.
 Mogočna kraljica i. t. d.

5.

Poprosi ti za me,
 Da Jezus me vzame,
 Za brata svoj'gá;
 Da s tabo ga hvalim
 Presvet'ga Bogá.
 Mogočna kraljica i. t. d.

6.

Pripelji me srečno
 V nebesa, da večno
 Bom tebe častil;
 Se v rajskem veselji
 S teboj veselil.
 Mogočna kraljica i. t. d.

II.

Misli sv. Avguština.

(Po napevu: Dajte hribi.)

1.

Zaupljivo pristopimo,
 K viru gnad se obernimo,
 Da usmiljenje dobimo.
 Ti Marija! si ta vir.

2.

O presveta porodnica,
 Ti vseh gnad si vratarica,
 Vsacemu si pomočnica,
 Kdor zateče k tebi se.

3.

Tu pred tvojimi nogami,
 Z butaro na svoji rami,
 Pa s povzdignjen'mi rokami,
 Grešnik kliče na pomoč.

4.

Ti, o Mati! boš rešila
 Dušo, ki se je zgubila,
 Ki pekel je zaslužila;
 Reši, reši urno jo.

5.

Saj me lahko rešiš, Mati!
 Ja, prav nič se mi ni bati,
 Če besedo hočeš dati,
 In me ljubô varješ ti.

6.

Toraj, srednica edina!
 Prosi za me svoj'ga Sina;
 Saj jaz tvoja sem lastnina.
 Mati, ne zapusti me!

III.

Misli sv. Bernarda.

(Po napevu: Zakličem Marijo.)

1.

Marija Devica! Bog sam je s teboj,
 Te zvolil v preblaženi tempelj je svoj;

Zaklade nebeške postavil je v té;
 Da vsi te časté;
 Zadostno pomoč vsi pri tebi dobé.

2.

Zares si ti tempelj Bogu posvečen;
 Začetek vse sprave je v te položen.
 In satanov vpljiv je tako bil zatert.
 Prezlahтни ti vert!
 Vsem grešnim nogam si preskerbno zapert.

3.

Tu Oče nebeški cvetlice sadil;
 Najlepše je v šopek prezali zavel.
 Ljubezen, ponižnost in čistost; te tri —
 Te v venec so ti,
 Te žlahtnijo tebe pred vsemi stvari.

4.

Marija! stvari vse Gospó te časté;
 Studenec življenja izvira iz té;
 Največe veselje si svoj'ga Boga;
 Tud' nam si Gospa —
 Si Mati — si upanje cel'ga sveta.

IV.

Misli sv. Bernarda.

(Po napevu: Ko v jasnem jutru . . .)

1.

Marija, ljubljena Gospá
 Si Jezusovega Sercá!
 Poglej nas svoje revne sine,
 Ki milo s solzue te doline
 Se k tebi, o Mati! ozéramo,
 V nadlogi tebe kličemo.

2.

Ko zginil bo življenja tek,
 Sodnik izrekel večni rek,
 Ki z grehom smo ga razžalili;
 Kako ga bomo vtolažili?
 Le kdo nas spravil bode ž njim?
 Svoj dolg plačali bomo s čim?

3.

O ni ga, ki bi storil to
 Tako gotovo, bolj lahkó,
 Kot sama ti, o Mati mila,
 Ki toliko si ga ljubila;
 Pa tudi on te ljubil je;
 In tudi zdaj te ljubi še.

4.

Tedaj, o Mati usmiljena!
 O ne zaperaj nam Serca!
 Poslušaj nas, ki pribežimo
 Pod tvojo brambo; se bojimo
 Sodnika. Potolaži ga
 In prosi, da nam milost da.

5.

Saj, Mati! ljubiš grešnike;
 Kdor se skesano k tebi ozré,
 Podaš mu svojo roko milo;
 Mu upanje se povernilo;
 Serčnost mu zopet obudiš,
 In milost Božjo pridobiš.

6.

Kot mati dete oplašeno
 Pred jezo brani očetovo,
 Tak grešnika ti oserčuješ,
 Ga ljubeznjivo oskerbujеш,
 Da kakor mila srednica
 Z razžalj'nim Bogom spraviš ga.

V.

Misli sv. Alfonza.

(Po rapevu: Glas iz serca poženimo . . .)

1.

Duše! danes se združimo,
 Slavo pojmo Materi;
 Vsi jo serčno počastimo,
 Zlato krono vseh stvari.
 Bog je zvolil jo kraljico,
 Nam odločil pomočnico.
 Naj bo vedno hvaljena!
 Naj bo serčno ljubljena!

2.

Ona Božja Mati sveta,
 Je pa Mati milosti;
 Duša vsaka bo oteta,
 Če le njej se izroči.
 Grešnik ni tako zabredel,
 Da bi nje moči ne zvedel;
 Če v resnični žalosti
 Svoje grehe zapusti.

3.

Njo, preljubo Mater milo,
 Njo ne plaši velikost
 Niti hudobij število;
 Njej nebeška je radost,
 Ako grešnik se potrudi
 In vse svoje grehe studi
 Ter se serčno njej zroči;
 Ona milost mu dobi.

4.

Ona, Mati dobrotljiva,
 Ljubo grešnika sprejme;

Dušne rane mu izniva,
 Srečno jih zaceli vse.
 Kdor le greh svoj obžaljuje,
 V njeno varstvo se zročuje,
 Ljubeznjivo sprejme ga;
 Res je Mati usmiljena.

5.

O Marija, Mati moja!
 Mati tak usmiljena!
 Premogočna roka tvoja
 Vsa zdravila dušna ima;
 Prosim, milo se ponižaj,
 Moji duši se približaj;
 Tako hudo ranjeno
 Celi in ozdravi jo.

6.

Svoj'mu Sinu me izroči;
 Naj mi grehe odpusti.
 To je v tvoji veliki moči,
 Da me on ne pogubi.
 Tebi, Mati! se zročujem;
 To od tebe pričakujem;
 Ti si moje upanje,
 Ti si večno moje vse.

VI.

1.

Veselo povzdignimo svoje glasove,
 Čutila ljubezni naj glasno doné;
 Le urno navijajmo strane si nove
 In vnemajmo z radostjo sveto serce;
 Saj naša ta pesmica nova velja
 Mariji, ki Gospa je presvet'ga Serca.

*O ljuba Gospa
Presvet'ga Serca!
O prosi, o prosi za nas!*

2.

Nezmerne lepote je vstvaril Bog večni,
Lepoto lepot je od vekomaj zbral,
Da ona odvzame moč kači nesrečni,
Ko Mater jo Sinu je svojemu dal.
Izvoljena srečna lepota le ta,
Marija Gospa je presvet'ga Serca.
O ljuba Gospa i. t. d.

3.

Ki solnce obrača v bliščob' čudoviti,
Ki vsemu stvarjenju življenje daje,
Podložen če zemeljski Materi biti.
Na križu za grešnike nas umerje,
In tam nas vse v varstvo preblaženo dá
Mariji, ki Gospa je presvet'ga Serca.
O ljuba Gospa i. t. d.

4.

Gospod, ki Marijo prečisto Devico
Si v Mater izvolil, pokoren je ji;
Jo zdaj je postavil nebeško kraljico.
Tud' zdaj jo uboga, tud' zdaj jo časti.
Podajmo se toraj vsi v tiru solza
K Mariji, ki Gospa je presvet'ga Serca.
O ljuba Gospa i. t. d.

5.

Marija zaklade nebeške odpira,
Obilno človeškemu rodu tekó;
Se milo na grešnike vboge ozira,
Da ložej dospejo v presveto nebo.
Saj moč in pravico do Jezusa ima;

Marija Gospa je presvet'ga Serca.
O ljuba Gospa i. t. d.

6.

Če toraj si v grehah, nesrečno zdihuješ,
 Te tarejo dvomi al' časne skerbi,
 Al' celo v obupanje se pogrezuješ,
 Nikjer in nikdar pomoči ti ni;
 Priteci v nadlogah vseh tega sveta
 K Mariji, ki Gospa je presvet'ga Serca.
O ljuba Gospa i. t. d.

7.

Ti bo pomagala, kot Mati premila,
 Umirilo zburjeno bo se serce,
 V hvaljenje vsa žalost se bo spremenila,
 Za tugo spet tekle veselja solze,
 Da sleherni človek očitno spozna:
 Marija Gospa je presvet'ga Serca.
O ljuba Gospa i. t. d.

8.

Marija si nam pomočnica in Mati,
 Veselo te kličemo svojo Gospo;
 Ne živim ne mertvim — nič ni nam se bati;
 Saj vedno nas varješ z mogočno roko.
 Puhtijo naj misli vse naš'ga duha
 K Mariji, ki Gospa je presvet'ga Serca.
O ljuba Gospa i. t. d.

9.

O prosi za našega svetega Očeta,
 Spominjaj se, kak te on slavno časti.
 O bod' pomočnica keršanskega sveta;
 Da vsi smo prepričani tvoje moči;
 Da skusimo, ko se življenje konča,
 Zares da Gospa si presvet'ga Serca.
O ljuba Gospa i. t. d.

10.

Kristjani preserčno Marijo častimo,
 In noč in dan mislimo vedno na njo,
 Vse djanje, nehanje le njej posvetimo,
 Da kadar zgotovljen življenja tek bo,
 Počivamo, prosti vesoljnega zla,
 Na Sercu Gospe tega svet'ga Serca.
O ljuba Gospa i. t. d.

VII.

1.

Marija, preljuba Gospa!
 Kraljica presvet'ga Serca!
 Opiraj, odpiraj presveto Serce,
 V ljubezni da vname vse naše želje;
 Da reve uboge, ki k teb' pribežimo,
 Pri tebi tolažbo, pomoč zadobimo. —
*O prosi, o prosi za nas ti Boga,
 Ki naša Gospa si presvet'ga Serca.*

2.

Marija, preljuba Gospa!
 Kraljica presvet'ga Serca!
 Preljube in mile so tvoje oči,
 Nebeška prijaznost iz njih nam blišči;
 Te svitlih zvezd krona prekrasna obdaja,
 Te zaljša lepota nebeška raja.
O prosi, o prosi i. t. d.

3.

Marija, preljuba Gospa!
 Kraljica presvet'ga Serca!
 Nikar ne zaverzi nas revnih sirot;
 Pokaži v nebeško kraljestvo nam pot;
 Da srečno končamo tek časnega boja,

Saj vsi, o Marija, lastnina smo tvoja.
O prosi, o prosi i. t. d.

4.

Marija, preljuba Gospa!
 Kraljica presvet'ga Serca!
 Da k tebi dospemo v presveto nebo
 In večno častimo te svojo Gospo,
 Zato nas z mogočno priprošnjo podpiraj,
 In v svojega Sina Sercé nas zapiraj!
O prosi, o prosi i. t. d.

VIII.

1.

Marija pomagaj!
 O Marija, moje upanje,
 Ljuba Mati moja, reši me!
 Saj nikdar nikoli nisem slišal,
 Da uslišan kdo bi kdaj ne bil,
 Kdor je k tebi, Mati! se približal;
 Tudi jaz zastonj ne bom upil:
 Marija pomagaj!

2.

Marija pomagaj!
 O Marija, glej skušnjave moč
 Me osiplja, kakor temna noč.
 K tebi v dušni sili tej zdihujem,
 Na te ozeram se, premilostna!
 K tebi vtrojene roke vzdigujem:
 Ne zaverzi vboz'ga grošnika!
 Marija pomagaj!

3.

Marija pomagaj!
 Vidiš dušo mojo ranjeno,

Vse lepote Božje oropano.
 Če besedo rečeš eno za me,
 In me Jezusu zročiš lepo,
 Da za svojega nazaj me vzame;
 Prav gotovo te uslišal bo.
 Marija pomagaj!

4.

Marija pomagaj!
 Milostljivo mi roko podaj,
 Reši revo me le še sedaj;
 Saj mi Sin prijazno kaže tebe,
 Mi veleva, naj le k tebi grem,
 Ker je tebi dal oblast do sebe.
 Da ne boš me zapustila — vem.
 Marija pomagaj!

5.

Marija pomagaj!
 Oh, odpri presveto Serce mi,
 Ki je polno Božje milosti;
 Da se v njemu duša moja skrije,
 Da sovražnik več je ne dobi:
 Da se gnad njegovih vsa navžije,
 Da le njemu samemu živi.
 Marija pomagaj!

6.

Marija pomagaj!
 O premila vseh nebes Gospa!
 Mati Jezusovega Serca!
 Ker vse lahko sprosiš svoj'ga Sina,
 Prosi, da to milost zadobim,
 Da to Serce bo mi domovina,
 Da se kdaj v nebesih veselim.
 Marija pomagaj!

IX.

1.

Češčena, gnade polna si, o Marija!
 Ti milost Božjo našla si, o Marija!
Naša ljubljena Gospa
Jezusovega Serca,
Prosi, prosi, oj prosi za nas!

2.

Presveti Bog je sam s teboj,
 Izročil ti zaklad je svoj.
Naša ljubljena Gospa i. t. d.

3.

Si med ženami blažena,
 Nad druge vse povzdignjena.
Naša ljubljena Gospa i. t. d.

4.

Si Mati Božje milosti,
 Vse gnade Bog po teb' deli.
Naša ljubljena Gospa i. t. d.

5.

Si Mati našega Boga,
 Zato, kar prosiš, vse ti da.
Naša ljubljena Gospa i. t. d.

6.

Pa tudi naša Mati si,
 Saj tebi smo zročeni vsi.
Naša ljubljena Gospa i. t. d.

7.

Zatoraj, Mati, usmili se!
 Ti sladko naše upanje.
Naša ljubljena Gospa i. t. d.

8.

Z doline solz te kličemo,
 Pomagaj nam, zdihujemo.
Naša ljubljena Gospa i. t. d.

9.

Za svoje otroke nas spoznaj,
 In svojo roko nam podaj.
Naša ljubljena Gospa i. t. d.

10.

Odpiraj Božje nam Sercé,
 Oh, spolni naše te želje.
Naša ljubljena Gospa i. t. d.

11.

Do njega ključé ti imaš
 In komur hočeš, vhod mu daš.
Naša ljubljena Gospa i. t. d.

12.

Tam v Jezusovem Sercu imej,
 Tam hrani nas zdaj in vselej.
Naša ljubljena Gospa i. t. d.

13.

O glej, da ne zaidemo,
 Da pravo pot le hodimo.
Naša ljubljena Gospa i. t. d.

14.

Pripelji nas vse v sveti raj,
 Da slavimo te vekomaj.
Naša ljubljena Gospa i. t. d.

Kazalo.

I. Del.

	Stran.
Š m a r n i c e	3
Pred premišljevanjem	5
Po premišljevanji	6
1. dan. Serce človeško	7
2. dan. Serce Jezusovo, polno milosti	12
3. dan. Serce Jezusovo je ljubezen	19
4. dan. Serce Jezusovo nas ljubi	26
5. dan. Serce Jezusovo nas ljubi	31
6. dan. Kaj zahteva Jezus od nas?	38
7. dan. Nobena pozemeljska stvar ne more našega serca resnično vpokojiti in umiriti	43
8. dan. Naše serce ima v Jez. Sercu popolnoma pokoj in svojo pravo srečo	48
9. dan. Ako hočemo zveličani biti, moramo presv. Serce Jezusovo posnemati	51
10. dan. Vsa naša popolnamost je le v posnemi presv. Jezusovega Serca	56
11. dan. Kdor hoče posnemati Serce Jezusovo, mora očistiti svoje serce	61
12. dan. Naše serce mora pred vsem smertnega greha čisto biti	67
13. dan. Naše serce mora tudi najmanjšega greha prosto biti	73
14. dan. Serce grešnikovo le britkost občutiti zamore	78
15. dan. Serce Jezusovo nas vse k sebi vabi; tudi grešnike	84
16. dan. Kako bomo očistili svoje serce?	90
17. dan. Zakrament sv. pokore je lahek in gotov pripomoček, da se očistimo vseh svojih grehov	96
18. dan. Ako smo storili, kar smo mogli, moramo zastran odpuščenja svojih grehov v Boga zaupati	104
19. dan. Kako se moramo ponovljenja v greh varovati?	111
20. dan. Kako moramo greh in vse napake s korenino izdreti?	117
21. dan. Kdor hoče za Jezusom hoditi, mora svoje serce od tega sveta odtergati	126
22. dan. Kako goljufen je svet	132
23. dan. Služba temu svetu je huda sužnost	141
24. dan. Jarm Gospodov je res sladek	146
25. dan. Celó svoje serce, brez vsega prideržka, moramo Jezusu dati	152

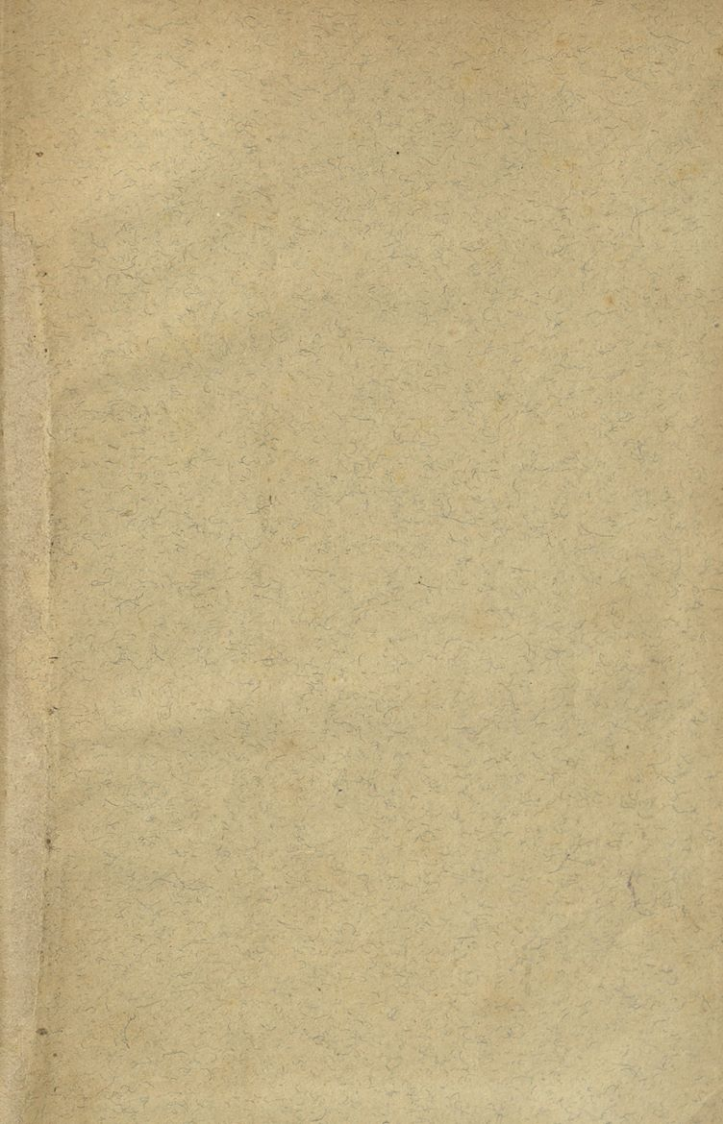
	Stran.
26. dan. Ohranite je svojega serca	158
27. dan. Kratko je naše življenje	166
28. dan. Od smerti	174
29. dan. Od sodbe	181
30. dan. Od pekla	188
31. dan. Od nebes	196

II. Del.

Pobožna opravila.

Jutranja molitev	204
Večerna molitev	205
Perva sv. maša. Za splošne potrebe	207
Druga sv. maša. V čast presv. Marijinemu Sercu	217
Tretja sv. maša. Za uboge duše v vicah	228
Devetdnevnica v čast Jezusu, Mariji in sv. Jožefu	237
Spoved. Molitev pred izpraševanjem vesti	271
Molitve pred spovedjo	272
Molitve po spovedi	274
Sv. Obhajilo. Molitve pred sv. Obhajilom	277
Molitve po sv. Obhajilu	279
Molitev za odpustke	283
Duhovno obhajilo	284
Molitve k presv. Jezusovemu Sercu	284
Molitve k presladkemu Marijinemu Sercu	294
Sv. križev pot	302
Lavretanske litanije	309
Litanije vseh svetnikov	314
Šopek novih pesem v čast naši ljubi Gospi presv. Serca	320

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS #

00000075049

